

Giới thiệu Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng

Có bao giờ các bạn nghĩ một cô gái đang sống ở hiện đại lại vô tình bị xuyên không về thời cổ đại nhưng lại vào một thái giám nữ cải nam trang, sẽ được thể hiện trong truyện Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng.

Nàng tỉnh dậy đã ở nơi hoàn toàn xa lạ đã vậy còn bị quần quanh vòng một suy nghĩ một chút nàng mới biết là nữ cải nam trang, rồi nàng cũng biết nàng đóng giả thái giám chuyên hầu hạ phi tần.

Rồi nàng sẽ sống như thế nào với thân phận thái giám, ngày ngày đối mặt với đám cung tần và những tranh đấu chốn hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Làm mẫu băng vũ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Editor: Họa Đến Vô Tình

Sân huấn luyện băng vũ tại thành phố A.

“Tiểu Nhã, em chú ý vòng nhảy một chút! Độ cao không đủ, lặp lại một lần nữa!”

“Không tệ, tiếp tục giữ nguyên, thân thể ngửa ra sau, độ cong tăng thêm một chút!”

“Thẩm Lan, đây không phải là một mình em trượt, phải chú ý cùng phối hợp! Động tác không quy phạm, lực độ xoay tròn quá lớn!”

Tiếng nói mượt mà, véo von không ngừng vang lên tại sân băng, nhìn mọi người trên sân băng luyện tập hăng say, Đoàn Cẩm Sơ khẽ mỉm cười một tiếng, cuối tuần này cô sẽ tham gia thi đấu trượt băng trong tỉnh, để chuẩn bị cho ngày này, cô đã tỉ mỉ chuẩn bị ba tháng, hi vọng . . .

“Đoàn lão sư, uống nước!”

Nhân viên công tác trên sân băng đưa qua một chai nước khoáng, Đoàn Cẩm Sơ thu hồi suy nghĩ, tiếp nhận mỉm cười nói: “Lão Trương, cảm ơn!”

“Haha, không cần khách khí.”

Lão Trương vừa mới đi, chuông điện thoại di động trong túi xách liền vang lên, Đoàn Cẩm Sơ vội cầm điện thoại đi tới khu nghỉ ngơi, nhìn đến dãy số quen thuộc kia, không khỏi nhíu mày, chần chờ một chút, mới bấm xuống phím nhận nghe, “Alo? Cẩm Trung, có chuyện gì sao? Chị đang huấn luyện.”

“Chị, em bị Hung đại ca đòi nợ đánh bạc, trong tay chị còn tiền hay không, giúp em một chút!”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh lo lắng của em trai, Đoàn Cẩm Sơ nhíu mày càng sâu, chỉ cảm thấy ở lồng ngực một cơn tức đang tăng lên, âm thanh không khỏi bén nhọn, trách mắng: “Đoàn Cẩm Trung, cậu lại cờ bạc? Cậu còn có đầu óc hay không! Cậu cho là tôi mở ngân hàng hay sao?”

“Chị, em là em trai duy nhất của chị a, chị cứu em với, nếu không trả được tiền, Hung đại ca nói sẽ phế bỏ một tay của em, em van cầu chị, em thề, em sẽ không cờ bạc nữa, nhất định nghe lời chị và ba mẹ nói, làm việc cho giỏi, lần này sẽ là lần cuối cùng, có được hay không?”

“Khốn kiếp! Bao nhiêu tiền của tôi đã mất trong tay cậu rồi hả? Cậu muốn đem người một nhà tức chết mới cam tâm có phải hay không?”

“Chị, em sai rồi, em không dám nói với ba mẹ, cũng chỉ có thể tìm chị, chị là chị ruột của em nha, chị cũng không nỡ nhìn em trai chị bị người ta phế bỏ một tay chứ? Nếu không có tay, em còn có khả năng làm gì nha? Chị, lần cuối chị cứu em được không? Chị!”

“Đoàn Cẩm Trung, tôi cho cậu biết, chuyện này tuyệt đối là lần cuối cùng, nếu còn có lần sau, tôi sẽ trực tiếp đưa cậu đi cục công an!”

“Được được được, em nhớ kỹ, em sẽ nghe lời chị nói, tuyệt đối không đánh bạc nữa!”

“Muốn bao nhiêu tiền?”

“Ba vạn.”

“Đáng chết, khốn kiếp! Tôi chỉ còn tổng cộng ba vạn gửi ngân hàng!”

“Chị, cha nói đi Lưu giới thiệu cho chị một người trẻ tuổi hiện đang làm phó tổng của một công ty lớn, kêu chị buổi tối đi đến quán cà phê Lam Hải, chị ăn mặc đẹp một chút, nếu hôn sự này thành . . .”

“Cút! Nếu tôi lấy người giàu có, cậu liền có tiền để đánh bạc có đúng hay không? Đoàn Cẩm Trung, cậu ít đánh vào chủ ý này! Chi phiếu của tôi đang trong tay mẹ, chính cậu đi lấy!”

Nghiến răng nghiến lợi rống xong, Đoàn Cẩm Sơ trực tiếp tắt điện thoại, cô tức giận cơ hồ muốn quăng điện thoại đi.

Cực khổ để dành một ít tiền, vốn là muốn mang ba mẹ ra ngoài đi du lịch, đều vì tên phá gia chi tử này, tất cả đều không còn! Chán chường ngồi ở trên ghế xoay tròn, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi muốn khóc, đi xem mắt ư. . . . Một xu cũng không có, cô lấy cái gì ăn mặc đẹp a?

“Đoàn lão sư, làm phiền cô làm mẫu cho chúng em động tác nhảy ba vòng nữa ạ!”

Mấy đội viên tới đây mời, Đoàn Cẩm Sơ điều chỉnh lại tâm tình một chút, gật gật đầu, đứng dậy đi tới sân huấn luyện.

“Ba ba ba!”

Đổi lại giày trượt băng, Đoàn Cẩm Sơ vỗ tay ba cái, lớn tiếng nói, “Mọi người chú ý nhìn! Hiện tại tôi sẽ làm mẫu nhảy ba vòng một lần nữa!”

Nói xong, Đoàn Cẩm Sơ trượt vào giữa sân, động tác liền mạch lưu loát, hoàn mỹ nổi lên, duyên dáng làm người ta xem thế là đủ rồi, trong sân ngay lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, các đội viên kích động đều kêu, “Đoàn lão sư, làm một lần nữa đi!”

“Được.”

Đoàn Cẩm Sơ cười một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp sáng ngời, dáng người lại ở sân băng múa, ai ngờ, tiếng chuông điện thoại di động chói tay vang lên!

Trong nháy mắt, nghĩ đến chuyện vừa rồi, đại não giống như bị sấm đánh, toàn bộ đột nhiên trở nên trống rỗng, chỉ thấy tất cả đội viên trước mắt liền hướng cô chạy tới, ngực hít thở không thông, dưới chân Đoàn Cẩm Sơ mất đi thăng bằng, “Àm!” Một tiếng, thân mình ngã xuống mặt băng, cái ót đập thật mạnh trên băng, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nhân vật thần bí, ngày đông tố

Editor: Họa Đến Vô Tình

Đại lục Trung Nguyên, cùng tồn tại tứ quốc, vị chi Bắc Chu, Nam Chiếu, Đại Minh, Thiên Tố.

Mười tám năm trước, Nam Chiếu quốc vô cớ xâm phạm biên cảnh Đại Minh, xé rách điều ước cam kết tứ quốc chung sống hòa bình, không xâm phạm biên giới với nhau giữa tứ quốc, từng gây ra một cuộc chiến thật lớn gần hai năm, cuối cùng vì Đại Minh thắng lợi mà chấm dứt.

Mà nơi Đại Minh cùng Nam Chiếu giao chiến là vùng tam giác giáp ranh nước Thiên Tố, bởi vì Đại Minh giao chiến cùng Nam Chiếu, trong khoảng thời gian ngắn, đạo phi thừa dịp loạn lên, hung hăng ngang ngược, tàn bạo, khiến cho thương nhân tam quốc lui tới chết không ít, vì trong lòng sợ hãi, không có thương nhân nào dám dùng mạng của mình để buôn bán nữa, đến nỗi khiến cho kinh tế Thiên Tố quốc bị tổn thương nghiêm trọng, một lần lâm vào nguy cơ, số vào của quốc khố chẳng bằng số ra, trạng thái như vậy kéo dài ba năm, mới từ từ có khởi sắc.

Rồi đến tám năm trước, có một nhân vật huyền bí xưng là Mộ lão bản đã làm chủ một xưởng mộc tiêu điều lụn bại nhất kinh thành, đầu óc buôn bán khôn khéo, đặc biệt là những thủ đoạn kinh doanh, cơ hồ là trong một đêm trở nên giàu có, phát triển tới hôm nay, chỗ kinh doanh hành nghề đã phát triển tới bán tơ lụa và bán gạo, buôn bán trải rộng khắp Đại Giang Nam Bắc, nắm giữ trong tay một nửa tài lực của Thiên Tố quốc, được xưng là nhà giàu đệ nhất thiên hạ!

Tuy Mộ lão bản này là một thương nhân, trong tay không có binh quyền, nhưng cũng là mạch máu kinh tế của Thiên Tố quốc, không những ảnh hưởng đến sự thịnh vượng của Thiên Tố quốc, mà còn ảnh hưởng đến sự mua bán của tứ quốc, cho nên, một nhân vật như thế, không chỉ làm cho hoàng đế nước Thiên Tố không dám khinh thường, mà ngay cả vua của ba nước còn lại cũng hết sức lôi kéo hợp tác!

Vậy mà, so với của cải vị Mộ lão bản này, càng làm cho người trong thiên hạ khiếp sợ là, nhiều năm qua, lại chưa bao giờ có người nào gặp qua Mộ lão bản, không biết hắn cao bao nhiêu, tuổi đã lớn hay còn nhỏ, dung mạo xấu xí hay tuấn tú, chỉ biết hắn thần bí khó lường, làm việc lạnh lùng nghiêm nghị, quả cảm phúc hắc, cũng có lời đồn đãi rằng, chân hắn đạp đến hai bên hắc bạch, thế lực tung hoành, có vô số thủ hạ và ám vệ từ sĩ, chưa từng có người có thể thấy được diện mạo thật của hắn, mà còn sống rồi đi một bước!

Mà để lại cho người đời, chỉ có cái tên vang như sấm khắp Cửu châu —— Mộ Thiên Kinh!

Nước Thiên Tố, cũng chính bởi vì có Mộ Thiên Kinh tồn tại, sau khi hình thành nên thế vững chắc ở Đại Minh – cường quốc quân sự đệ nhất, càng nổi lên là một quốc gia lớn về kinh tế!

Mộ Thiên Kinh, một nhân vật huyền kỳ, một nhân vật huyền bí, tất cả mọi chuyện về hắn, có nhiều cách nói khác nhau, trên thực tế, quý dị nhất, chính là thân phận của hắn. . . .

Thiên Tổ quốc, mừng năm tháng tư, Anh Tông Cảnh Phong để làm vua được ba mươi năm.

Trên bầu trời trắng xám, xen lẫn mây đậm mây dày, một trận gió lớn gào thét thổi qua, mây dày càng ngày càng nhiều, bầu trời lập tức đen như lưới lớn, sấm sét vang dội, thanh âm kia chói tai, giống như tiếng gào khóc thảm thiết, làm người ta nhát thời nổi da gà, toàn thân run run.

Bên trong vườn hoa hoàng cung, một bóng dáng hơi gầy bước đi nhanh trong bóng tối, trong tay bưng khay, trên khay có một chút hương giấy cồng phẩm dùng để cúng tế, dùng một khối vải dầu nhỏ che lấp, phòng ngừa nước mưa dội vào.

Qua một hành lang dài, bóng dáng kia từ từ thả chậm bước, chậm rãi ngừng đầu, nhìn về tòa vườn ngự uyển cách năm thước: Vĩnh Lạc cung.

Vĩnh Lạc cung, vốn dĩ là cung của một ái phi của Cảnh Phong đế - Lê quý phi, sau khi Lê phi ngoài ý muốn mất đi, Cảnh Phong đế vì tưởng niệm Lê phi, liền đem Vĩnh Lạc cung lưu lại, bố trí giống như lúc Lê phi còn sống, ra lệnh cho cung nhân mỗi ngày quét dọn, chuyển một cái, liền bỏ trống mười sáu năm.

Mà Cảnh Phong đế cách ba ngày năm bữa liền tới Vĩnh Lạc cung một chuyến, hoặc là tế bái Lê phi, hoặc là ở một đêm, dựa vào tháng gửi tương tư.

Hôm nay, là tiết thanh minh.

Đoàn Cẩm Sơ bưng khay trong tay, hai tay nhỏ bé mềm mại bỗng dưng buộc chặt, chớp mắt nhìn chăm chăm vào cửa cung màu đỏ, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia, mơ hồ nổi lên một chút sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ý đồ hành thích, không hiểu tại sao té xỉu

Editor: Họa Đến Vô Tình

Nhưng mà, sát ý trong con ngươi kia chỉ thoáng qua một cái rồi biến mất, tốc độ nhanh đến mức làm người ta không nắm bắt kịp, hơn nữa ở nơi này mờ tối, nếu không cẩn thận phân biệt, sẽ ngay cả một đạo nhân ảnh đứng yên ở đây cũng không thấy rõ.

Trên hành lang treo đèn cung đình, bị gió lớn thổi rơi hết vài cái, tùm năm tùm ba nằm trên mặt đất, nước mưa từ ngoài lan can dội vào, xen lẫn gió mạnh, không ngừng có hạt mưa đánh vào trên áo choàng sau lưng Đoàn Cẩm Sơ, vạt áo bị gió thổi lên, đèn cung đình trên vách vài đồ bị gió thổi vù vù vang dội, ở nơi này mờ tối, tăng thêm mấy phần lệ khí kinh người.

Nghe được âm thanh từ đầu hành lang bên kia, tựa hồ có Ngự Lâm quân tuần tra tới đây, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng cúi đầu, làm ra một vẻ mặt hoảng sợ, hai chân run run, nom nớp lo sợ di chuyển, đi về phía Vĩnh Lạc cung.

Nhưng mà, lúc sắp tới cánh cửa màu đỏ thì đột nhiên phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Cẩm Sơ cơ hồ lập tức quay đầu lại, có một bóng dáng cao to được thái giám che ô bên cạnh, đang bắt chập mưa to bước nhanh tới, thoáng nhìn được bên hông người tới có treo ngọc bội hoàng tử, Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy cả kinh, vội vàng vọt đến một bên, tránh ra một con đường.

“Nô tài ra mắt Bát Vương gia!”

Sở Vân Hách bước lên thềm đá, vốn là mắt nhìn thẳng đi qua, sau đó liền nghe được âm thanh thỉnh an, thoáng ngừng lại bước, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía cái khay đang cầm trên tay Đoàn Cẩm Sơ, giọng nói trong suốt lạnh lùng hỏi: “Ngươi đang bưng cái gì?”

“Bẩm báo Bát Vương gia, thứ nô tài đang bưng là hương giấy cồng phẩm, phụng mệnh mang đến Vĩnh Lạc cung.” Đoàn Cẩm Sơ cố sức làm cho mình giữ được trấn định, giọng nói cũng không có ý mà trở nên lạnh lạnh một chút, làm cho nghe càng giống “thái giám”.

“Đồ giao cho Bồn vương, ngươi lui ra đi!” Sở Vân Hách miễn cưỡng nhíu mày, đưa tay ra.

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ nhất thời căng thẳng, nhưng cũng chỉ chần chờ hai giây, liền ôn thuận đáp: “Dạ, Bát Vương gia!” Sau đó, đem khay cầm trong tay nâng qua đình đầu, sau khi đợi Sở Vân Hách đón lấy, liền thu hồi tay, đầu lại cúi thấp một phần, “Nô tài cáo lui!”

Xoay người, bóng dáng cao gầy nhập vào trong bóng tối.

Phía chân trời, đột nhiên xẹt qua một đạo tia chớp, đem toàn bộ bầu trời trong nháy mắt sáng như ban ngày!

Tiếng nói Sở Vân Hách cũng đột nhiên vang lên, “Đứng lại!”

Cảm thấy chợt dạ, trong lòng chợt hoảng hốt, thân thể Đoàn Cẩm Sơ không khống chế chợt run lên vài cái, sắc mặt đã hơi hơi trở nên trắng bệch, con dao mỏng như lá cây được giấu trong tay áo rục rịch, nếu Bát Vương gia này đột nhiên đến đây, làm mất cơ hội tốt để nàng ám sát hoàng đế, nếu như bại lộ, nàng chết cũng sẽ kéo con trai của hoàng đế chôn theo, cho là cha nợ con trả!

Vừa nghĩ như thế, đáy mắt Đoàn Cẩm Sơ nổi lên một chút sát ý, cơ hồ vận sức chờ phát động!

Sau đó, từ từ xoay người lại, mới mở miệng muốn nói chuyện, lại đột nhiên có một đạo tia chớp cắt qua phía chân trời, trước mắt lại sáng như ban ngày, hình như có một đoàn sương trắng bay tới hướng nàng, cho đến khi bao vây nàng gắt gao, khiến nàng trừng mắt, như thế nào cũng không phát ra được âm thanh, rồi sau đó đại não dần dần mất đi tri giác, thân thể chậm rãi ngã xuống. . . .

“Tiểu Sơ từ?”

Thái giám Tiểu Xuyên từ bên cạnh Sở Vân Hách hơi giật mình hô một tiếng, nhát gan nhìn về phía Sở Vân Hách, “Chủ tử, hần thể nào lại té xỉu. . .”

“Bốn vương nên biết sao?” Sở Vân Hách thản nhiên hỏi lại một câu, xoay người bước vào cửa cung, mặt không chút thay đổi nói: “Đi xem hần đã chết chưa? Nếu không chết, ném lại kính sự phòng!”

“Dạ, chủ tử!” Tiểu Xuyên từ vội cúi đầu, sợ hãi đáp.

Sở Vân Hách chậm rãi đi tới phía sau điện, nhưng trong lòng lại nghi hoặc không thôi, hần bắt quả chi là muốn hỏi tên thái giám kia là phải bái tể mấy phần hương giấy, về phần vừa quay đầu lại mới hô một tiếng liền té xỉu là sao?

Hần, càng ngày càng lạnh đến dọa người sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phụ tử xa cách, bị bệnh nằm trên giường

Editor: Họa Đến Vô Tình

Vĩnh Lạc cung.

Trong tầm cung, có xây một tòa Phật đường nho nhỏ, trước Phật đường sắp đặt một cái linh bài, thượng thư: Thiên Tổ quốc Anh Tông Cảnh Phong đế đau lòng dâng linh vị ái phi Lê thị.

Đứng yên trước linh vị một vị lão nhân đã gần đất xa trời, khoảng sáu mươi tuổi, tóc mai hai bên đã hiện hoa râm, mặc một bộ long bào màu vàng sáng, khề khom người, bình tĩnh nhìn linh vị kia, trong mắt hiện lên niềm thương nhớ vô hạn.

“Nhi thăm tham kiến phụ hoàng!”

Sở Vân Hách đi tới sau lưng, trên tay bưng khay nhẹ nhàng quỳ xuống, lạnh nhạt mở miệng.

“Tại sao là ngươi?” Sở Mộc Viễn không quay đầu lại, nhưng là trong lời mang theo chất vấn cùng không vui.

Nghe vậy, thân mình Sở Vân Hách không động, cúi đầu, khóe môi thoáng gọi lên một chút độ cong, tựa tiểu phi tiểu, tiếng nói vẫn lạnh nhạt như trước, không nóng không lạnh, “Nhi thần chỉ là trùng hợp đi ngang qua, hương giấy cúng phẩm ở chỗ này, nhi thần không dám quấy rầy phụ hoàng, nhi thần xin cáo lui!”

Dứt lời, tự đứng lên, đem khay giao cho thái giám tổng quản đang đứng một bên, sau đó quay người lại, đi ra ngoài điện.

“Vân Hách. . .Sở Vân Hách. . .Trẫm sẽ không tha thứ cho ngươi. . .Vĩnh viễn sẽ không!”

Tiếng nói của Sở Mộc Viễn từ sau lưng vang lên, giọng điệu có chút trống rỗng, có chút ní non, lại có chút dè dặt mang theo đau khổ.cùng mâu thuẫn.

Sở Vân Hách bước hơi chậm lại, thân mình cứng ngắc, đôi mắt khép hờ, môi mòng mấp máy vài cái, mở miệng, tiếng nói mát lạnh cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, “Phụ hoàng có thể tùy ý!”

Nhấc chân, bước ra cửa cung.

Bên ngoài, sắc trời vẫn mờ mờ, mưa cũng lớn hơn một chút, gió lớn vẫn tàn phá bờ bãi như vậy, một tay Sở Vân Hách vịn ở trên tường cung, nhìn màn trời, nhếch đôi môi.

Cửu trọng bên ngoài cung, say ảnh cười kinh hồng, cần gì tâm niệm. . . . Quân lâm thiên hạ! (Tỉnh: mình k biết phải edit sao a . _.)

Nhưng, phụ hoàng, người càng khinh thường con, càng hận con, càng không đem để vị cho con, như vậy, con càng phải đoạt giang sơn thiên hạ của người!

Tiểu Xuyên từ cầm ô vội vàng bước tới, Sở Vân Hách đã ra khỏi hành lang, một mình đứng trong mưa to, giống như một pho tượng, gương mặt tuấn tú bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, nước mưa không ngừng lưu lại ở sợi tóc, toàn thân đều đã ướt đầm.

“Chủ tử! Ngài như thế nào lại mắc mưa?” Tiểu Xuyên từ kinh ngạc vạn phần, cuống quýt đem cái ô giờ cao qua đỉnh đầu Sở Vân Hách, về mặt vội vàng, “Chủ tử, đi đến Nam Uyển nơi Cửu công chúa ở đôi xiêm y đi, nô tài nhớ ngày trước Cửu công chúa đã tự tay may cho chủ tử một cái áo choàng. . . .”

“Không cần, ra cung hồi phủ.” Sở Vân Hách lạnh giọng ngắt lời, sau đó nhấc chân đi về phía trước.

“Chủ tử!”

Tiểu Xuyên từ kinh hô một tiếng, vội che ô đi theo, vô cùng lo lắng khuyên nhủ: “Toàn thân chủ tử ướt đầm, chờ trở về vương phủ thay quần áo, sẽ sinh bệnh!”

“Sinh bệnh chẳng phải là tốt hơn?” Sở Vân Hách bước không nhanh không chậm, tiếng nói thường thường, một chút cũng không có độ ảm nào, mà càng bình thản như vậy, lại càng làm lòng người sinh hân ý.

Tay Tiểu Xuyên từ cầm ô run lên mấy cái, vô lực khẽ gọi một tiếng: “Chủ tử. . .”

“Đừng nói nhảm!” Sở Vân Hách luôn luôn ít nói, nhân nhặt nói xong, liền không nói nữa.

Một chiếc xe ngựa, ở trong màn cung, chậm rãi chạy ra cửa cung. . . .

Trở về Bát vương phủ, quả nhiên, sau khi tắm rửa thay quần áo, Sở Vân Hách liền bị nhiễm phong hàn, bị bệnh nằm trên giường, đợi mưa tạnh liền truyền thái y, đã là hai canh giờ sau đó, thái y chẩn mạch kê đơn thuốc, sau đó vội vàng hồi cung phục mệnh.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Bát Vương gia nhiễm phong hàn nghiêm trọng, sốt cao không lui, hàn khí đã tổn thương đến ngũ tạng!”

“Cái gì? Tại sao lại như thế?” Sở Mộc Viễn xiết chặt ly trà trong tay, sắc mặt dần dần trắng bệch, dừng lại một lúc, mới nặng nề khắc ra một câu, “Thái Y viện phải toàn lực trị liệu, nếu Bát Vương gia có sơ xuất gì, bọn ngươi xách đầu tới gặp trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Di thể thức tỉnh, biến thân thái giám

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Tiểu Sơ tử!”

“Tiểu Sơ tử!”

“Thật là tay chân vụng về, đi đưa cho Vĩnh Lạc cung hương giấy mà cũng có thể té xiêu, nếu là hoàng thượng trách tội xuống, chúng ta đều phải xui xẻo theo hần!”

“Tiểu Sơ tử? Ngươi mau tỉnh lại!”

Bên tai không ngừng vang lên tiếng nói ồn ào, Đoàn Cẩm Sơ cố gắng mở mắt, đầu đau muốn nứt ra, mí mắt nặng nề, đột nhiên, một hồi lạnh đến thấu xương truyền đến, đồng thời lại có một tiếng nói lạnh lạnh vang lên, “Lý công công, tại sao ngươi lại dùng nước lạnh dội hần?”

“Khúc công công, không dội nước hần thì làm sao hần tỉnh lại? Chẳng lẽ còn trông cậy vào xin người thỉnh thái y đến sao?” Chấp sự thái giám Lý Toàn Thủy để thùng nước xuống, nói đầy châm chọc khiêu khích.

“Lý. . . .” Đầu là chấp sự thái giám, Khúc Đại Hưng tức giận vô cùng, vừa mở miệng, liền thấy lông mi Đoàn Cẩm Sơ giật giật, vội dụi tầm mắt, lại kêu: “Tiểu Sơ tử? Tiểu Sơ tử?”

Đoàn Cẩm Sơ bị thùng nước lạnh kia kích thích, theo bản năng run run mở mắt, không kịp làm rõ tình huống trước mặt, run đôi môi nói: “Lạnh. . . .lạnh quá a!”

Nghe vậy, Khúc Đại Hưng vội vàng kéo chăn trên giường đắp lên người Đoàn Cẩm Sơ, cũng đưa tay để trên trán nàng dò xét một chút, quay đầu lại phân phó một thái giám, “Rót một chén nước nóng đến!”

“Dạ, Khúc công công!” Thái giám kia lên tiếng, vội xốc rèm đi ra ngoài.

“Tiểu Sơ tử, ngươi có khỏe không? Tại sao khi không lại té xỉu chứ?” Ở bên giường có mấy thái giám vây quanh, ân cần hỏi.

Ai ngờ, Lý Toàn Thủy lớn tiếng “khụ khụ” hai tiếng, âm dương quái khí nói: “Làm cái gì đây? Không có việc để làm phải không? Còn không đi ra ngoài!”

“Dạ, Lý công công!” Cả đám thái giám vì bị thân phận của Lý Toàn Thủy áp bức, sắc mặt thay đổi, vội cúi thấp đầu, cung kính nói đuổi nhau mà ra.

Lý Toàn Thủy hoa lan chỉ nhếch lên, mũi cũng hừ một tiếng, vung rèm, cũng đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Khúc Đại Hưng đang ngồi trên băng ghế ở bên giường, và Đoàn Cẩm Sơ đang run vì lạnh, giờ phút này, nàng hoàn toàn ở trong trạng thái hóa đá, mắt cũng không nhắm mà nhìn chăm chăm Khúc Đại Hưng, muốn mở miệng, môi run run vài cái, nhưng là không phát ra được âm thanh nào.

Khúc Đại Hưng thấy thế, thở dài, đứng lên, từ chỗ phơi khăn trên sợi dây bên giường, lấy xuống một cái khăn, rồi lau vết nước bắn trên đầu trên mặt của nàng, vừa nói: “Tiểu Sơ tử, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì? Ngươi bị bệnh sao?”

“Tiểu. . . . Sơ tử?” Đoàn Cẩm Sơ thì thảo suy ngẫm, sau đó nhắm hai mắt lại, trầm nghĩ, chính là khả năng nhìn thấy khủng long thì xác suất có thể tựa như nhìn thấy người cổ đại đi?

“Tiểu Sơ tử? Ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?” Khúc Đại Hưng thấy thế, ngừng động tác lau, mặt lo lắng hỏi.

“Ngươi. . . .ngươi là khủng long?” Mở to mắt, thấy trước mắt không có chút thay đổi nào, Đoàn Cẩm Sơ đem lời suy nghĩ trong đầu nói ra.

Khúc Đại Hưng lập tức tròn tròn cặp mắt, “Ngươi. . . .ngươi nói cái gì? Ta là. . . .là khủng long? Khủng long cái đồ vật gì nha?”

“Ách. . . .Ngươi, ngươi không phải là khủng long, ta là khủng long, không đúng, ta cũng không phải là khủng long, ta là người, nhưng mà. . . .nơi này là chỗ nào vậy? Ngươi kêu ta là Tiểu Sơ tử? Ngươi là ai? Mới vừa rồi bọn họ vừa nói cái gì công công. . . .là có ý gì? Còn có còn có, cách ăn mặc của các ngươi, như thế nào. . . .như thế nào là cái dạng này? Nam nhân tóc dài, còn mặc y phục cổ đại, âm thanh nói chuyện. . . .vừa nhộn lại vừa mịn, giống như là. . . .là giọng nói của thái giám diễn trên TV. . . .” Đoàn Cẩm Sơ nhìn Khúc Đại Hưng, cố gắng hồi tưởng những gì vừa rồi được nghe thấy, vô cùng rối rắm nhắc tới.

Vậy mà, ánh mắt của Khúc Đại Hưng từ ngạc nhiên đến khiếp sợ, nghe được lời cuối cùng, từ từ đứng lên, sắc mặt thay đổi xanh trắng, như nhìn quái dị nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, đại ra nửa ngày, lại chột cúi người, một tay xoa cái trán của Đoàn Cẩm Sơ, đề thấp âm thanh nói: “Tiểu Sơ tử, ngươi đến tột cùng là bị cái gì? Ta là Khúc Đại Hưng a! Ngươi không nhớ rõ ta là ai sao? Sẽ không phải là phát sốt đến hồ ngôn loạn ngữ chứ? Ngươi nói cổ đại là cái gì? TV là cái gì? Chúng ta vốn chính là thái giám a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nghiệm mình chính bản thân, bị thông xuyên qua.

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Khúc. . . .Đại Hưng? Núi Đại Hưng An?” Một lần nữa Đoàn Cẩm Sơ lại lâm vào mê mang, trong miệng lẩm bẩm “Chúng ta vốn chính là thái giám. . . .Thái giám. . . .Chúng ta. . . .”

“Không đúng!”

Trong đầu Đoàn Cẩm Sơ giạt mình một cái, thân thể từ từ ngồi dậy, Khúc Đại Hưng bị sợ giật mình, lui về phía sau một bước, mới tránh khỏi hấn cùng Đoàn Cẩm Sơ đầu chạm vào nhau, bật thốt lên: “Tiểu Sơ tử, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

“Ngươi nói chúng ta là thái giám? Ngươi là thái giám?” Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng hỏi.

“Đúng vậy a, ta tiến cung hơn mười năm rồi!” Khúc Đại Hưng ù ù cạc cạc trừng mắt nhìn, nói.

“Vậy ta đây? Ngươi nói chúng ta. . . .không bao gồm ta?” Đoàn Cẩm Sơ giờ ngón trỏ chỉ vô mũi mình, giọng nói trở nên cẩn thận, thậm chí còn cảm

giác được tim đập có chút tăng nhanh.

Khúc Đại Hưng lần này hoàn toàn nhủ chân mày, đi tới gần một chút, quan sát trên dưới Đoàn Cẩm Sơ vài lần, mới nghiêm mặt nói: “Tiểu Sơ tử, đầu ngươi có phải xảy ra vấn đề hay không? Ngươi còn biết mình là ai không? Còn biết mình như thế nào vào cung không?”

“Ta” Đoàn Cẩm Sơ nói không được nữa, chớp chớp con ngươi suy nghĩ, ngây ngốc hồi lâu, đột nhiên vươn tay nói: “Ngươi cần ta một cái!”

“Hả? Làm gì?” Khúc Đại Hưng có chút ngây người, chớp mắt so với Đoàn Cẩm Sơ vừa rồi còn nhanh hơn.

Đoàn Cẩm Sơ nghe, không đành lòng được thúc giục: “Nhanh lên một chút a, mau mau cần ta, ta muốn xác định là ta không phải nằm mơ!”

“Ách, da thịt ngươi mềm mại như vậy, ta.” Khuôn mặt chữ điền của Khúc Đại Hưng co quắp, chần chờ, ngừng một lúc lâu, mới quyết tâm cúi đầu cần trên mu bàn tay của Đoàn Cẩm Sơ.

“A! Đau quá!” Đoàn Cẩm Sơ khê kêu một tiếng, Khúc Đại Hưng lập tức ngừng đầu lên, áy náy nói: “Đoàn công tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta cần mạnh, ta.”

“Ông trời ơi! Đau! Có thể cảm thấy đau, nói rõ ta không có chết, cũng không phải là nằm mơ!” Đoàn Cẩm Sơ xoa mu bàn tay, lăm bầm lăm bầm, lại ngừng đầu lên nói: “Ngươi kêu ta là cái gì? Đoàn công tử? Ta là nam nhân?”

“Ngươi.Đoàn công tử, ngươi không phải là nam nhân sao?” Khúc Đại Hưng kinh ngạc tròn to hai mắt, không nhận được lại bắt đầu đánh giá gương mặt của Đoàn Cẩm Sơ, lăm bầm nói: “Ta, ta thực sự chưa từng nhìn thấy qua ai có diện mạo xinh đẹp như công tử vậy.”

“NND! Tại sao? Ta hiện tại có lẽ là nam nhân còn là.còn là thái giám?” Dưới tình thế cấp bách Đoàn Cẩm Sơ đem tay đặt lên ngực, sờ sờ, tốt, tựa hồ không có gì nhô ra. Trong bụng lộp bộp một cái, liếc mắt nhìn Khúc Đại Hưng, vội vàng đưa một tay vào trong chăn, len lén sờ ở lưng quần, tay nhỏ bé đơn giản chỉ cần theo khe hở của đai lưng quần chen vào, ôm trong lòng tâm tình thấp thỏm, từ từ sờ hướng giữa hai chân. Hoàn hảo! Nơi đó còn là cấu tạo của nữ nhân!

Thở phào một hơi thật to, Đoàn Cẩm Sơ “hắc hắc” cười khúc khích một tiếng, “Ta là nam nhân sao?”

“Làm sao ngươi không phải? Ta lại không có thật sự thiên ngươi!” Khúc Đại Hưng nhìn ra ngoài một cái, đề thấp tiếng nói, dặn dò: “Đoàn công tử, ngàn vạn lần ngươi đừng để cho người khác phát hiện ngươi không phải là thái giám thực sự a, nếu không tai họa sẽ rất lớn!”

“A, kia, cái gì, ta.” Đoàn Cẩm Sơ chợt nhớ tới lời hăn vừa mới nói qua, vội mang theo không xác định hỏi: “Ngươi nói nơi này là hoàng cung sao? Ngươi cùng với đám người hồi nãy, đều là thái giám thật?”

“Đương nhiên a, Tiểu Sơ tử, tại sao cái gì ngươi cũng không còn nhớ rồi hả?” Khúc Đại Hưng lại nhủ mày, cực kì không giải thích được nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, “Vừa hôn mê một phen, tỉnh dậy liền giống như thay đổi cả bản thân, chẳng lẽ đầu bị đụng phải?” Nói xong, liếc lạt cái ót của Đoàn Cẩm Sơ nhìn cho kỹ, chỉ chốc lát sau, lại lắc đầu nói: “Không có sao a!”

“Hoàng cung.Thái giám.” Đoàn Cẩm Sơ như là rơi vào trong sương mù mê mang, nhìn lại y phục của Khúc Đại Hưng một chút, lại sờ đầu nửa ngày, mới xác định gật đầu một cái, “Cổ đại, nơi này là cổ đại!”

Như vậy, nàng như thế nào lại tới cổ đại? Đôi tay ấn lên huyệt thái dương, cố gắng hồi tưởng, nàng nhớ đầu tiên là nhận được điện thoại của đệ đệ, sau đó làm mẫu ba vòng nhảy cho các học viên, sau đó điện thoại lại vang lên, sau đó nàng. dường như là ngã sấp xuống. (Tỉnh: tại vì xuyên về rồi, nên giữ theo văn phong của cổ đại nhóc :3)

Như vậy, nàng.nàng xuyên qua thời không rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thám thính tình huống, thái giám công tử

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Khúc công công, nô tài đưa nước đến!”

Ngoài rèm, đột nhiên truyền đến một tiếng nói lạnh lạnh, tâm tư như đi vào cõi thần tiên của Đoàn Cẩm Sơ quay về, nhưng cũng không tự chủ được mà run run một phen, cảm giác cả người nổi lên da gà.

Khúc Đại Hưng quay đầu lại nói: “Vào đi!”

Tiểu Thuận từ một tay vén rèm lên, một tay bưng khay, thận trọng đi tới trước mặt, để cái khay lên bàn gỗ, nâng bình trà rót vào trong chén gốm sứ một ít nước, sau đó đôi tay đưa về phía Đoàn Cẩm Sơ, “Tiểu Sơ từ, người cẩn thận một chút, hơi có chút nóng.”

“A, cảm ơn.” Đoàn Cẩm Sơ mỉm cười một cái, tiếp nhận, thổi thổi, để ở bên môi uống một hớp nhỏ.

Mặt của Tiểu Thuận từ nóng lên, nghiêng nghiêng đầu, nói: “Khúc công công, cung phục của Tiểu Sơ từ đều ướt hết, cần phải thay một bộ đồ sạch sẽ, nếu không sẽ bị nhiễm gió rét.”

Nghe vậy, đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra, thay quần áo? Ngay trước mặt của hai thái giám? Đang lúc giật mình, Khúc Đại Hưng mở miệng, “Tiểu Thuận từ, người đi đem một chậu nước nóng đến đây, trước hết để cho Tiểu Sơ từ lau thân thể một chút sau đó thay quần áo, ừ, hãy nói là ta cần dọn, để phòng ăn nấu một chút canh gừng đưa tới.”

“Dạ, nô tài đi ngay!” Tiểu Thuận từ đáp một tiếng, nhìn Đoàn Cẩm Sơ trên giường, cúi đầu đi ra ngoài.

“Tiểu Sơ từ, một lát nữa người thay quần áo, ta sẽ đứng bên ngoài canh chừng cho người, động tác của người phải mau một chút, biết không?” Khúc Đại Hưng lại đề thấp giọng, tha thiết nói.

“Khúc. công công!” Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi nhấp máy môi, vì theo nàng thấy, cái từ xưng hô “Công công” này có chút không nhân đạo, nhưng mà, khi nhìn đến người thái giám đã vào trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang đứng ở trước mặt, nàng cũng không biết phải giải thích như thế nào về việc nàng không phải là “Đoàn công tử” trong miệng hắn, hắn quan tâm “Đoàn công tử” như vậy, xem ra là người tốt, ít nhất cùng với “Đoàn công tử” kia quan hệ không tồi, nếu nàng xuyên qua rồi, hiện tại lại phải bắt đầu đón nhận thân phận này, tại không thể xuyên trở về trước đây.

“Tiểu Sơ từ?”

“Hả?” Đoàn Cẩm Sơ đang suy nghĩ thì bị cắt đứt, vội vàng phục hồi tinh thần lại, gật đầu một cái, “Ta đã biết, ta sẽ tắm nhanh một chút. Chẳng qua là. . . . Khúc công công, ta hình như đã quên những chuyện trước kia, ngay cả người ta cũng không còn nhớ!”

“Ai! Xem biểu tình của người nói chuyện, ta liền có cảm giác là người giống như bị mất trí nhớ, tại sao lại biến thành như vậy!” Khúc Đại Hưng liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, lắc đầu liên tục than thở.

“Ai, ai biết sẽ phát sinh chuyện quái dị như vậy đâu?” Đoàn Cẩm Sơ canh đầu sụp đổ, nàng xuyên qua rồi, trận đấu kia của nàng làm sao bây giờ? Việc xem mắt làm sao bây giờ?

“A, có lẽ người nghỉ ngơi mấy ngày người sẽ nhớ lại, chẳng qua là, khi nào người đến nhận chức cũng phải nhớ, mình chính là một thái giám thật sự! Không thể để cho người ta nhìn ra chút sơ hở nào, biết không?” Khúc Đại Hưng không yên tâm lắm, dặn dò một lần nữa.

“Ừ. Ta nhớ kỹ.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, lúc này mới tò mò hỏi: “Ta làm sao đi vào cung làm thái giám? Trước kia người có biết không?”

Nghe vậy, Khúc Đại Hưng đứng dậy, đi tới ngoài rèm nhìn một chút, sau đó quay trở lại, tiến tới tai của Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ nhàng nói: “Ba tháng trước, ta được chấp nhận hồi hương thăm người thân, trên đường trở lại kinh thành, gặp phải đạo phi giết người cướp của, lúc nguy hiểm, là Đoàn công tử người đã cứu ta a! Sau đó người cũng muốn đi kinh thành, nói là muốn rửa ruột thịt đã vào cung làm nô tì nhiều năm, không biết là chết hay sống, nghĩ muốn trả nợ vào cung hồi thăm một chút, sau đó ta đứng là một chấp sự thái giám, vì báo ân, ta để cho người vào hoàng cung làm một người giả thái giám a!”

“Ách, là như vậy a! Kia, vậy người nhìn thấy ta thì ta chính là một. công tử?” Đoàn Cẩm Sơ lóe lên suy đoán, cẩn thận hỏi thăm nói.

“Đúng vậy a, Đoàn công tử cho là không đứng chỗ nào sao?” Khúc Đại Hưng nghi ngờ cau mày, nói tiếp: “Ta chính là thấy diện mạo của Đoàn công tử quá mức tuấn mỹ, nếu làm thái giám thật thì thật đáng tiếc, nên mới đánh bạo làm ra chuyện này, cho nên, Đoàn công tử người ngàn vạn lần làm việc cẩn thận a!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Cùng ở một phòng, yêu thích thật sâu

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Tuấn mỹ?” Đoàn Cẩm Sơ nghe thế, mi giác co rút, không khỏi đề cao âm điệu.

Khúc Đại Hưng lại bị dọa hoảng sợ, quơ quơ thân thể mở miệng nói nhỏ: “Không phải như vậy sao? Ta vào cung nhiều năm như vậy, coi như là duyệt mỹ vô số, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của Đoàn công tử, cũng không nhận được than thở! Chẳng qua là. có hơi chênh lệch chút ít về đẹp âm nhu của nữ nhân!”

“Ách.” Đoàn Cẩm Sơ bị ghen lại, như vậy, không khỏi nghi ngờ không dứt, chủ nhân trước của khối thân thể này muốn nữ giả nam trang để làm

gi? Cự nhiên bây giờ còn để lại một thân phận thái giám cho nàng, gọi nàng. Cự kì muốn chết!

Ngay người một hồi, rồi nhìn xung quanh một phen, Đoàn Cẩm Sơ thuận miệng hỏi: “Ta ở gian phòng này sao? Là một mình ta ở sao?”

“Tiểu Thuận từ mới vừa rồi vào đây là ở cùng phòng với người.” Khúc Đại Hưng kiên nhẫn đáp.

“Cái gì? Ta và thái giám kia ở cùng nhau?” Đoàn Cẩm Sơ không nhìn được ghen ngào, một ngón tay chỉ vào rèm, không thể tin hỏi: “Vậy hân ở nơi nào?”

Mặt của Khúc Đại Hưng co quắp, vội làm động tác chó lên tiếng, chỉ chỉ giường dưới người nàng: “Giường này a! Ban đầu là có bốn người, gần đây điều đi hai người, cho nên còn lại người và Tiểu Thuận từ!”

“Ta nhỏ vào! Cự nhiên để cho ta cùng thái giám kia ngủ chung một giường!” Đoàn Cẩm Sơ thấp tiếng nói, vẫn là vẻ mặt không thể nhìn được nữa!

“Đoàn công tử, người trước ủy khuất một chút, người vừa vào cung không bao lâu, chỉ là thái giám làm chuyện vặt, theo như quy củ chỉ có cấp bậc từ chấp sự trở lên mới có thể ở một mình một gian phòng, ta cũng là không có biện pháp, Lý công công kia đối với việc người cùng Tiểu Thuận từ hai người ở cùng một gian rất bất mãn, vẫn muốn chen Tiểu Lâm từ bên cạnh hân vào, là ta ngăn được, cho nên, nhìn một chút! Lúc trước người cũng nói không sao, có thể nhìn đó a!” Khúc Đại Hưng nói.

“Ta.” Đoàn Cẩm Sơ quả thật không phản bác được nữa rồi, cực kì cực kì nghĩ muốn đập đầu chết! Ông trời thật sự là đang đùa giỡn nàng a! Sụp đổ một lát, lại chợt nhớ đến một chuyện, không khỏi tròn to hai mắt, “Khúc công công, người nói là ta từ trong tay đạo phi cứu người ra? Ta. . . . ta có bản lĩnh đó sao?”

Khúc Đại Hưng biểu tình càng sụp đổ, “Đoàn công tử, người biết võ công a, người cũng không còn nhớ sao?”

“Quên, quên!” Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình lắc đầu.

Khúc Đại Hưng không nhìn được lại thở dài một tiếng, “Nếu như có cơ hội xuất cung, để cho đại phu xem người đi, ta xem đại khái trong đầu đã bị thương rồi! Thời điểm Tiểu Xuyên từ đưa người trở lại, cũng không nói gì, chỉ nói là người té xỉu ở ngoài hành lang Vĩnh Lạc cung.”

“Tiểu Xuyên từ? Cũng là thái giám sao? Là hân đưa ta về?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy a.” Khúc Đại Hưng gật đầu một cái.

“A, Tiểu Xuyên. . . .”

“Khúc công công!”

Âm thanh Tiểu Thuận từ ở ngoài cửa vang lên, cắt đứt lời nói của Đoàn Cẩm Sơ, Khúc Đại Hưng hướng nàng nhẹ nhàng lay động đầu, bất kể nàng có hiểu ý tứ của hân hay không, liền lớn tiếng nói: “Bụng chậu nước vào đi!”

“Dạ!”

Tiểu Thuận từ đi vào, đem chậu nước để ở trên bàn, chọn một cái khăn sạch sẽ bỏ vào nước, lại mở tủ lấy một bộ đồ thái giám ra ngoài, cầm đến bên giường để xuống, nói: “Tiểu Sơ từ, cung phục của người một bộ đã dơ bẩn, một bộ lại ướt, trước hết đem cung phục mới của ta thay đi! Bộ đồ bẩn kia ta sẽ đem ngâm nước, một lát ta giặt cho người, người hãy nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ăn cơm, ta sẽ đem cơm đến cho người!”

Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt quan sát thái giám đang đứng trước mặt nàng, thoát nhìn đại khái hơn hai mươi tuổi, diện mạo đoan chính, da có hơi đen, lúc mở miệng nói, lộ ra hàm răng trắng nõn, mắt thật to, thấy nàng nhìn hân, lại có chút không tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, nói: “Người vội vàng lau đi, nếu không nước sẽ lạnh!”

Dứt lời, hướng Khúc Đại Hưng cúi thấp đầu, “Nô tài đi ra ngoài trước.”

“Ta cũng đi ra ngoài, người mau mau lau đi!”

Khúc Đại Hưng liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, dẫn đầu đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Trước ngực mang dây vải, hỏi Bát Vương gia

Editor: Họa Đền Vô Tình

Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng ngồi chồm hồm ở trên giường, may mà trang phục nam nhân đơn giản, cời dài lưng, liếc nhìn trang phục nô tài trên người, không khỏi cắn răng, một tay kéo xuống ném qua một bên, bên trong mặc áo lót màu trắng, ướt chèm nhẹp dính vào trên người, cảm giác thực khó chịu, lại cời nữa, mắt lập tức choáng váng, nữ nhân kia lại quấn nhiều dây vải trước ngực như vậy! Khó trách trước ngực lại có cảm giác chật căng, sờ lên giống như Thái Bình Dương!

“Làm sao bây giờ? Tháo dây vải xuống lau thân thể sao?” Đoàn Cẩm Sơ chần chờ không ngừng, ngộ nhờ tháo ra rồi nàng không quấn lại được làm sao bây giờ? Ngộ nhờ Khúc Đại Hưng chờ không được đột nhiên đi vào làm sao bây giờ? Cho nên.Không tắm ở ngực, tắm ở nơi khác đi!

Quyết định xong liền cời quần, quần dễ cời hơn, chỉ vài cái liền bị Đoàn Cẩm Sơ ném xuống đất, sau đó lại nhanh chóng vắt khăn, vô cùng lo lắng đứng dậy lau, bởi vì lo lắng quá nhiều, nên chỉ kịp để ý khối thân thể này nhỏ gầy, da trắng như tuyết, đáng người rất tốt, cũng không để ý đến những thứ khác, chà lau xong, liền lấy trang phục thái giám màu lam mà Tiểu Thuận từ đem đến mặc lên người, quả thật là quần áo mới, không có mùi là lạ gì, mặc lên người còn rất thoải mái, trừ. . . .bộ ngực đang bị xiết chặt!

Đoàn Cẩm Sơ xuống đất, nhìn thấy trên mặt đất có để một đôi giày màu đen, nhũ nhũ mảy, khom lưng mang vào, lại sờ sờ tóc, thấy rất ẩm ướt liền khó chịu, ừm, nàng như thế nào lại bị dội nước a, than thở không ngừng, cũng không biết có thể lấy thêm nước để gội đầu không đây?

“Khúc công công!”

Kêu một tiếng, Khúc Đại Hưng lập tức vào phòng, “Ngươi tắm xong rồi?”

“Ừ, nhưng mà ta còn muốn gội đầu.” Đoàn Cẩm Sơ gãi gãi mấy cọng tóc ướt đang rủ xuống trên cần cổ, nhũ mảy nói.

“Được, ta lại kêu Tiểu Thuận từ đi vào phòng ăn bưng nước đến.” Khúc Đại Hưng nói xong, liền đi ra ngoài, kéo cửa, Tiểu Thuận từ vừa đúng lúc mang canh gừng trở lại, “Tiểu Thuận từ, canh gừng đưa cho ta, ngươi lại đi bưng nước đến đây, Tiểu Sơ từ còn muốn gội đầu.”

“Dạ!”

Ngay sau đó, Tiểu Thuận từ đi vào phòng lấy chậu nước, lại bận rộn chạy về phía phòng ăn.

Đoàn Cẩm Sơ thấy như vậy, đối với việc vừa mới biết hai người ở cùng một phòng cảm thấy chán ghét liền bỏ đi một phần, ngược lại cảm kích nghiêng nghiêng khóe miệng, “Tiểu Thuận từ đối với ta thật đúng là tốt!”

“Ừ, ngươi cái gì cũng không còn nhớ, về sau nếu ta không có ở đây, nơi nào ngươi không biết, có thể hỏi Tiểu Thuận từ.” Khúc Đại Hưng nói.

“Ta biết rồi.”

“Vậy được, ta phải đi chỗ Lộ tổng quản một chuyến, ngươi uống canh gừng để trừ khí lạnh đi.”

“A, được.”

Đưa mắt nhìn Khúc Đại Hưng rời đi, sau khi Đoàn Cẩm Sơ uống canh gừng xong, vô lực ngã ngồi ở bên giường, phiền não bứt bứt tóc, rốt cuộc vì nguyên nhân gì nàng lại xuyên qua thời không này? Trên đời này lại thật sự có chuyện ly kỳ, cầu huyết như thế!

Thật sự không muốn tin, nhưng mà khi đưa mắt nhìn căn phòng được bài trí cổ kính như thế này, rồi nhìn thấy trang phục của đám người Khúc Đại Hưng, lại nghe giọng nói của bọn họ một chút, ai ——

Không lâu sau, Tiểu Thuận từ đã trở lại, nhìn nàng, cau mày nói: “Tiểu Sơ từ ngươi làm sao vậy? Tóc muốn cời bỏ rồi!”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngây cả người, đần độn cười cười, lại không biết nên nói cái gì.

Tiểu Thuận từ để nước xuống, liền đến giúp nàng bỏ mũ trên đầu, lại tốt bụng xoa tóc cho nàng, rồi an ủi nàng: “Ngươi là đang lo lắng ở phía trên sẽ hạ tội xuống sao? Không cần lo lắng, Khúc công công đã đến chỗ của Lộ tổng quản nói giúp cho ngươi rồi, hơn nữa là do Bát Vương gia ra lệnh cho Tiểu Xuyên từ đưa ngươi trở về, cho nên không có việc gì đâu.”

“A, vậy Tiểu Xuyên từ kia bây giờ đang ở đâu?” Trong đầu Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội hỏi.

Tiểu Thuận từ suy nghĩ một chút, nói: “Cái này, ta cũng không biết, mưa vừa mới ngừng, không biết Bát Vương gia có xuất cung hay không.”

“Tiểu Xuyên từ đang ở đâu cùng Bát Vương gia có quan hệ gì?” Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc không thôi, nói xong, lại vội vàng bổ sung: “Tiểu Thuận từ, ta đã nói với ngươi, ngươi không nên nói cho người khác a, từ lúc ta vừa tỉnh dậy, giống như chuyện gì cũng không còn nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Mỹ nhân như vẽ, dao rơi xuống

Editor: Họa Đến Vô Tình

Tiểu Thuận từ gần người, hỏi: “Có thật không? Vậy người còn nhớ ta sao?”

“Không nhớ rõ, nhưng mà Khúc công công đã nói cho ta biết, người cùng ta ở chung. . . . trên một cái giường, đồng. . . . đồng bạn!” Đoàn Cẩm Sơ lấp ba lấp bấp nói xong, cảm thấy xấu hổ không thôi, nàng. . . . thật sự không có cùng nam nhân trải qua việc ở chung a! Mặc dù, khụ khụ, hẳn không phải là nam nhân thật, nhưng cũng coi là nửa nam nhân a!

“A, dĩ nhiên đã quên đi!” Trên mặt Tiểu Thuận từ hiện lên vẻ mất mát, chờ đợi một chút, liền nói: “Tiểu Xuyên từ là người hầu hạ bên cạnh Bát Vương gia, mà Bát Vương phủ lại ở ngoài cung, nếu Bát Vương gia đã xuất cung rồi, Tiểu Xuyên từ dĩ nhiên là cũng xuất cung.”

“Ừ, Bát Vương gia kia là ai? Có quan hệ gì với hoàng đế?” Đoàn Cẩm Sơ một bên gật đầu, một bên lại hỏi.

“Bát Vương gia là Bát hoàng tử, con của hoàng thượng a! Tiểu Sơ từ. . . . A? Người như thế nào lại có lỗi tại a? Tiểu Thuận từ đang nói, đột nhiên kinh ngạc tròn tròn hai mắt, liền đưa một tay vén lên mái tóc đen của Đoàn Cẩm Sơ, một tay thì sờ tai nàng.

“A?” Đoàn Cẩm Sơ hốt hoảng, vội vàng đánh một cái lên tay Tiểu Thuận từ, từ từ đứng dậy, cả giận nói: “Người sờ ta làm gì?”

“Ta. . . .” Tiểu Thuận từ bối rối, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, lấp ba lấp bấp lên tiếng giải thích: “Ta, ta chỉ là nhất thời tò mò, ta không có.”

“Được rồi, ta có lỗi tại là bởi vì, bởi vì từ nhỏ ta đã yếu ớt rất hay bệnh, nuôi không được tốt, phụ mẫu ta liền nuôi ta giống như một nữ nhi, cho nên mới xô lỗi tại cho ta, cho nên, đáng trách ta có chút giống cô nương.” Đoàn Cẩm Sơ không được tự nhiên tìm lý do, lại thuận tiện tìm một cái cớ cho diện mạo của mình.

Mặc dù, nàng không biết mình trông như thế nào, nhưng tóm lại là giống như nữ nhân nhiều chứ?

“A, hóa ra là như vậy a, không trách được người sẽ té xỉu.” Tiểu Thuận từ xấu hổ cười cười, gãi cái ót nói: “Vậy ta giúp người gội đầu nha, thân thể người bây giờ còn yếu ớt, không nên lộn xộn.”

Đoàn Cẩm Sơ nhìn thấy tóc dài đến eo, hé miệng cười một tiếng, “Được, vậy cảm ơn người.”

“Haha.” Tiểu Thuận từ cười có chút ngu, sắc mặt cũng hơi ửng đỏ, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ đang ngẩng đầu nhìn hắn, không được tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, vội vàng đi lấy khăn sạch đến.

Hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng cũng làm xong, ngay lập tức Đoàn Cẩm Sơ liền cảm thấy cả tinh thần đều sáng khoái, lúc này mới nghĩ đến một chuyện, nháy mắt nói: “Tiểu Thuận từ, có gương không?”

“Có.”

Tiểu Thuận từ liền mang vào một gương đồng, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi đem mặt qua soi, vừa nhìn thì không có gì, nhưng ngay lập tức liền tròn tròn mắt!

Chỉ thấy chính mình ở trong gương, một gương mặt tinh xảo, đôi môi anh đào, mày như mực vẽ, đôi mắt trong veo như nước, hết sức mềm mại đáng yêu nói không ra lời, giờ phút này, mái tóc đen nhánh rơi như thác nước, tuy không trang điểm, nhưng vẫn phong tình vạn chủng, quyến rũ ngàn vạn, nhất là đôi mắt phượng kia, thu hút lòng người, xinh đẹp. làm nàng cảm thấy áp lực!

Mỹ nhân nhiều hơn bạc mệnh, hồng nhan nhiều hơn họa thủy, nàng quả thật không muốn chết sớm a! Nàng muốn quay về hiện đại, muốn hoàn thành chuyện thi đấu và xem mắt a!

Cẩn rắng một cái, quay đầu lại, lại thấy Tiểu Thuận từ đang chờ đợi nhìn chằm chằm gương đồng, ánh mắt kia. Gắn như si mê!

“Này! Người nhìn cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ lập tức quát, mặc dù người ta nhìn không phải thật sự là nàng, nhưng cũng không nhìn được mà đỏ mặt!

“Không có, không có!” Mặt của Tiểu Thuận từ đỏ cực độ, cuống quýt cúi đầu, ấp úng mờ miệng nói: “Tiểu Sơ từ, người, làm sao người được sinh ra đẹp mắt đến như vậy, so với những nương nương kia đẹp hơn nhiều.”

“Người nói cái gì đó? Cẩn thận cả đám nương nương đập chết người!” Đoàn Cẩm Sơ xụ mặt xuống, oán trách một câu, sau đó ngồi trên giường.

Tiểu Thuận từ cười khúc khích một tiếng: “Người, người không đi nói ra ngoài là tốt rồi.” Nói xong, vội đi thu nhập y phục ẩm ướt trên mặt đất của Đoàn Cẩm Sơ vừa mới thay ra, rồi nói: “Ta tiện thể đem y phục ẩm ướt này của người đi giặt, tóc người còn ướt, bên ngoài vừa mới mưa, khí trời có hơi lạnh, người không nên ra ngoài, hôm nay có lẽ sẽ không an bài người làm việc, lát nữa dùng buổi tối xong, người hãy đi ngủ sớm.”

“Đ-A-N-G. . . G”

Một tiếng vang thanh thúy vang lên, đột ngột cắt đứt lời nói của Tiểu Thuận từ, chỉ thấy một thanh Liễu Diệp dao từ trong quần áo rớt xuống đất, kinh động mất hai người!

Chương 11: Cuộc sống cùng thái giám ở chung

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Đây là . . .” Tiểu Thuận từ nghi hoặc hỏi một câu, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm mặt của Đoàn Cẩm Sơ, nghiêm túc hỏi: “Trong quần áo của người tại sao lại có dao?”

“Ta? Đây là của ta?” Đoàn Cẩm Sơ đầu tiên ngăn người, tiếp đó nhủ mảy, từ trong y phục của nàng rơi ra ngoài, không phải là “Nàng” thì là ai?

“Tiểu Sơ từ, người nói mau! Trên người mang theo dao nhỏ, chính là có âm mưu ám sát chủ tử a! Người không muốn sống nữa sao?” Tiểu Thuận từ thấy nàng ngăn người, không khỏi lo lắng nhất thanh Liễu Diệp dao lên, đề thấp âm thanh nói.

Đoàn Cẩm Sơ cũng nóng nảy, “Ta, ta thật sự không biết a, có lẽ là vì gọt trái cây đi, ta nào có ý đồ mưu sát chủ tử a!”

Tiểu Thuận từ nhìn thanh Liễu Diệp dao trong tay, suy tư rất lâu, mới giống như đã quyết định nói: “Nếu không có ý đó, vậy liền đem giấu đi, không được để người khác phát hiện, biết không?”

“A, được, vậy, vậy người giúp ta giấu đi, ách, ta từ bỏ, người xem rồi xử lý cho xong đi.” Đoàn Cẩm Sơ vội vàng nói, cũng cảm kích cười một tiếng, “Tiểu Thuận từ ca, người không nên nói gì, ta thật sự thật cảm ơn người!”

Một tiếng “Ca” mềm nhũn này, làm động tác của Tiểu Thuận từ đang cuộn thanh Liễu Diệp dao vào trong lồng ngực dừng một chút, không nhịn được giương mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, trên mặt lập tức lại đỏ lên, vội vàng cúi đầu nói: “Không, không cần phải khách khí, người mới vừa vào cung không lâu, ta cần phải chiếu cố người nhiều hơn.”

Giọng nói của Đoàn Cẩm Sơ, không cần phải nguy trang thành lạnh lạnh, bởi vì bản thân này vốn dĩ đã có một giọng nói tinh tế, thanh thúy mang theo một cô tự nhiên đáng yêu, nếu âm sắc này xen lẫn trong đám thái giám, nhất thời cũng khó phân biệt được là nữ nhân, bởi vì có rất nhiều nam nhân làm thái giám trong một thời gian giọng nói sẽ không khác gì nữ nhân.

“Hi hi, vậy sau này làm phiền Tiểu Thuận từ ca chiếu cố ta nhiều hơn!” Bên môi Đoàn Cẩm Sơ hiện ra nét tươi cười, vui sướng tốt cùng.

Tiểu Thuận từ gạt đầu một cái, thu nhập y phục xong, bụng chậ nước đi ra cửa.

Vào buổi tối, Tiểu Thuận từ quả nhiên bụng com tới, nhưng, làm Đoàn Cẩm Sơ không nghĩ tới chính là, đi tới cổ đại ăn chén com đầu tiên, lại là một chén cháo hoa trên mặt có vài cọng cải!

Đoàn Cẩm Sơ không động đũa mà nhìn chăm chăm chén com kia chừng năm phút, cho đến khi xác định sẽ không có thức ăn khác xuất hiện, mới mím miệng, bắt buộc chính mình gian nan nuốt xuống.

Dân dĩ thực vi thiên (???), có lẽ chính mình sẽ không có xuyên được về hiện đại, như vậy không nên để chết đói ở dị quốc tha hương a!

Cái này cũng không tính là gì, gian nan nhất chính là, buổi tối đi ngủ. . . .

Đoàn Cẩm Sơ ngay cả áo ngoài cũng không cởi, không ngừng dịch sát vào bên trong, gần như cả cơ thể đều muốn dán lên vách tường, hơn nữa quả quyết để lại cho Tiểu Thuận từ một cái lưng!

Tiểu Thuận từ chỉ là nhủ nhủ mảy, không để ý nhắm hai mắt lại, tướng ngủ nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Trước khi ngủ, Đoàn Cẩm Sơ âm thầm cầu nguyện một phen, hy vọng rằng ngày mai sáng sớm tỉnh lại, nàng đã hoa hoa lệ lệ xuyên trở về!

Kết quả, vào sáng sớm liền bị Tiểu Thuận từ đánh thức, xoa xoa đôi mắt còn buồn ngủ, Đoàn Cẩm Sơ tức giận: “Làm gì?”

“Tiểu Sơ từ, canh giờ đã đến, mau mau đứng dậy, hôm nay hai chúng ta phải đi Vĩnh Lạc cung quét dọn, người quên rồi sao?” Tiểu Thuận từ vừa mặc áo ngoài, vừa nói.

“Ách. . . . Ta quên.” Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, vô cùng thống khổ ngồi dậy, liếc mắt nhìn căn phòng không hề thay đổi, trong lòng không ngừng kêu rên, xem ra, nàng đã bị ông trời trêu chọc cho ở chung với thái giám một thời gian a!

Nhưng mà, lại không nghĩ tới, cuộc sống bi thảm khổ lực này, lại nhắc lên những cơn sóng ngập trời!

Chương 12: Một lời thành họa, lâm nguy được cứu thoát

Editor: Họa Đến Vô Tình

Vĩnh Lạc cung.

Ngày thứ nhất.

“Tiểu Sơ Tử, ánh mắt ngươi mọc trên mông sao? Bồn hoa lan kia ngươi không thấy được người khác chăm sóc như thế nào sao?”

“Tiểu Sơ Tử, ngươi là đồ con lừa cột cũng phí dây cương a! Ngươi xem, trong chốc lát mà ngươi đã làm hư mấy cây chổi rồi hả?”

Ngày thứ hai.

“Tiểu Sơ Tử, nói cho ngươi biết, ngươi đang hoang một chút cho ta! Để cho ngươi làm gì, ngươi phải làm cái đó, đừng nghĩ chọn tam lấy tứ!”

“Tiểu Sơ Tử, lỗi tai ngươi điếc rồi sao? Gọi ngươi lớn tiếng như vậy, ngươi không nghe thấy phải hay không?”

Ngày thứ ba.

“Tiểu Sơ Tử, động tác của ngươi nhanh nhẹn một chút! Một ngày ăn nhiều nhất, lại làm ít nhất, nói cho ngươi biết, trong hoàng cung không nuôi người rảnh rỗi!”

“Tiểu Sơ Tử, đèn cung đình trên nóc không lau sạch, lau lại một lần nữa!”

Ngày thứ tư.

Ngày thứ năm.

Nhìn! Nhìn! Nhìn!

Nhìn đến ngày thứ tám, Lý Toàn Thủy vừa mới mở miệng, “Tiểu Sơ Tử. . .”

“Sơ cái đầu mẹ ngươi! Bồn đại gia không làm!”

Đoàn Cẩm Sơ nổi trận lôi đình, mặt mày xám tro từ trên ghế gỗ nhảy xuống, đem khăn bản từ trong tay quăng ra ngoài, hai tay chống nạnh, giận dữ hét: “Lý nước rửa chén ngươi là cái đồ thái giám chết bầm! Bồn đại gia mỗi ngày ăn đều là cây cỏ, thái ra chính là nãi, suốt ngày tân tân khổ khổ làm việc, mà ngươi ngồi ở chỗ kia, hai chân bắt chéo mắng chửi người, thật coi ngươi là. . . .

Nghe vậy, bọn thái giám trong đại điện đang bận rộn đều ngừng lại, một đám như bị Thiên Lô đánh, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ! Phải biết rằng, cả kinh sự phòng, không có thái giám nào dám công khai cùng Lý chấp sự đối nghịch đấy!

“Phản rồi! Người tới, đem hán bắt lại, cho ta đánh!” Toàn thân Lý Toàn Thủy phát run, trà cũng không uống, đứng lên, lạnh lạnh quát.

Hán vừa ra lệnh, Tiểu Thuận Tử phản ứng đầu tiên, cuống quýt quỳ xuống nói: “Lý công công bớt giận! Tiểu Sơ Tử không phải cố ý, hán chính là, chính là nhất thời xúc động, cầu xin Lý công công khai ân, nơi nào của Tiểu Sơ Tử còn chưa làm xong, nô tài thay mặt hán làm, Khúc công công thường ngày đối với Tiểu Sơ Tử thật thích, cầu xin công công không nhìn thấy chùa thì xem mặt Phật, tha cho Tiểu Sơ Tử lần này! Nô tài dập đầu cho ngài!”

“Lớn mặt! Ngươi là cái thứ gì, cũng dám vì tên tiểu tạp chủng kia cầu tình!” Cả mặt Lý Toàn Thủy xanh mét, giận càng thêm giận, một cước đá bay Tiểu Thuận Tử, rống một tiếng, “Còn ngậy ngốc ra đó làm gì? Ta muốn dùng cung quy* xử trí hán, còn muốn bầm báo cho Tổng quản đại nhân!”

“Dạ, Lý công công!”

“Tiểu Thuận Tử ca!”

Bọn thái giám được lệnh, vội vàng vây quanh bắt Đoàn Cẩm Sơ lại, mà Đoàn Cẩm Sơ nhìn đến Tiểu Thuận Tử vừa bị đá ngã xuống góc bàn, nóng lòng hô lên một tiếng, liền vội vàng đi đù hán, Tiểu Thuận Tử vội vã đẩy nạng ra, “Tiểu Sơ Tử, ngươi chạy nhanh đi tìm Khúc công công cứu ngươi, nếu không sẽ bị đánh còn nữa cái mạng a!”

“Không được a, Tiểu Thuận Tử ca, ta đi rồi, tên nước rửa chén biến thái kia sẽ đánh ngươi! Ta.” Đoàn Cẩm Sơ khó nén được sót ruột, còn chưa

nói xong, hai cái cùi chỏ liền bị vặn ngược lại đằng sau, nhất thời nàng rống to, “Buông ra! Buông ta ra!”

Lý Toàn Thủy cắn răng, tiếng nói càng thêm lạnh lạnh, “Cho hai người cùng nhau đánh!”

“Đồng!”

Trên vai Đoàn Cẩm Sơ lập tức bị trúng một quyền, “Ồi chao!”

“Tiểu Sơ Tử!”

Tiểu Thuận Tử kinh hãi hô một tiếng, không nói lời gì liền nhào lên trên người Đoàn Cẩm Sơ, những nắm đấm kia tựa như mưa rơi vào trên vai hắn, trên đùi, trên lưng. . . .

“Tiểu Thuận Tử ca!” Đoàn Cẩm Sơ trong bụng nóng lên, chớp mũi chua xót, núp ở phía dưới Tiểu Thuận Tử an toàn tránh gió, nước mắt không cảm được liền tràn mi!

Nhưng mà, Lý Toàn Thủy lại không buông tha nàng, “Đem Tiểu Sơ Tử bắt lại!”

Ngay sau đó, vài người liền đến lôi kéo Đoàn Cẩm Sơ, Tiểu Thuận Tử bỏ dây che cho nàng, đang lúc hỗn loạn, đột nhiên nghe được một âm thanh thanh thúy, dễ nghe vang lên ——

“Dừng tay!”

Một tiếng này, mặc dù xuất ra từ miệng của nữ tử, nhưng trong giọng nói lại có một cỗ uy nghiêm bức người, làm bọn thái giám trong đại điện đang đánh người liền dừng động tác lại, rồi rít quay đầu qua!

Dưới sự kinh ngạc, Lý Toàn Thủy cũng vội vàng tìm theo tiếng nhìn lại, mà Đoàn Cẩm Sơ cùng Tiểu Thuận Tử lại tranh nhau đứng lên nhìn xem người cứu mình là thần thánh phương nào!

Chỉ thấy một hình bóng xinh đẹp đang sải bước vào cửa điện, mặc một bộ váy màu tím vẽ Phù Dung lan dài tới đuôi váy, đôi mắt trong suốt như một đôi linh châu, lông mi cong như lá liễu, theo một chút gió có thể chậm rãi vũ động, đôi môi nhỏ chúm chím đỏ như son. . . .

“Thật là xinh đẹp nha!” Đoàn Cẩm Sơ nhìn không khỏi ngây người, từ khi xuyên tới nơi này, ngày ngày đều đối mặt với một đám thái giám, hôm nay, đột nhiên nhìn thấy một mỹ nhân, cơ hồ làm nàng quên cả hô hấp.

“Nô tài tham kiến Cửu công chúa! Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ăn chính là cây cỏ, nặn ra chính là nãi*

Editor: Họa Đến Vô Tình

*Nãi: sữa.

Thanh âm cung kính đột nhiên vang lên ở đại điện, làm cho Đoàn Cẩm Sơ giật mình, vừa nhìn thấy, thì trừu nàng ra, toàn bộ thái giám đều quỳ trên mặt đất, bao gồm cả Lý Toàn Thủy và Tiểu Thuận Tử.

Bốn người cung nữ thái giám tùy thân đi vào, cúi đầu mà đứng.

“Cửu công chúa?” Đoàn Cẩm Sơ tròn to hai mắt, há hốc mồm nửa ngày không khép lại, lại là

Kim Chi Ngọc Diệp*!

*Kim Chi Ngọc Diệp: cảnh vàng lá ngọc.

Đôi mi thanh tú của Sở Lạc Đình khẽ nhếch, cũng kinh ngạc không dứt, liếc mắt một cái rồi nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, mới chậm rãi mở miệng, “Ngươi không biết bốn cung?”

“Khụ khụ. . . . Cái kia, biết, dĩ nhiên biết!” Đoàn Cẩm Sơ kịp phản ứng, vội nâng tay áo lên tùy tiện lau tro bụi trên khuôn mặt, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất, chê cười nói: “Cửu công chúa thiên tư quốc sắc*, nô tài là nhất thời nhìn lạng đi, còn tưởng rằng là.”

*Thiên tư quốc sắc: ý chỉ người có sắc đẹp tuyệt trần.

“Trưởng rằng cái gì?” Tiếng nói của Sở Lạc Đình ngọt ngào, rất là dễ nghe.

Đoàn Cẩm Sơ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dí dỏm nháy nháy con mắt, “Cho là Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm!”

“Xì!”

Sở Lạc Đình nhìn không được nở nụ cười, cung nữ cùng thái giám tùy thân cũng hé miệng cười, nhìn mặt của Đoàn Cẩm Sơ bản như một con mèo hoa, nhưng đôi mắt lại cực kỳ xinh đẹp, con ngươi đen như đêm, sáng chói như ngôi sao, giống như có một cỗ ma lực, làm Sở Lạc Đình không nhìn được bước gần thêm một bước, cười yếu ớt nói: “Ngươi hãy đứng lên đi!”

“Hi hi, cảm ơn Cửu công chúa!” Mặt của Đoàn Cẩm Sơ giãn ra, nhưng lại quên phải dập đầu tạ ơn, trực tiếp đứng lên, ánh mắt liếc về Tiểu Thuận Tử đang quỳ gối bên người nàng, trong bụng căng thẳng, liền cả gan nói: “Cửu công chúa nhân hậu, có thể hay không cũng để cho Tiểu Thuận Tử đứng lên? Hắn vừa mới bị đánh bị thương!”

Nghe vậy, ánh mắt Sở Lạc Đình chậm rãi di chuyển qua trên người Tiểu Thuận Tử, gật đầu một cái, “Đứng lên đi!”

“Tạ Cửu công chúa!”

Tiểu Thuận Tử dập đầu một cái, sau khi đứng dậy, cung kính lui sang một bên.

“Từ Liên, Từ Yên, đi ra sau điện lấy đồ.”

“Dạ, Cửu công chúa!”

Sở Lạc Đình phân phó một tiếng, hai cung nữ thân cận liền đi vòng ra sau điện.

“Mới vừa rồi đang làm cái gì? Vĩnh Lạc cung là địa phương nào, bọn ngươi lại dám vận dụng tư hình sao?” Tiếng nói của Sở Lạc Đình không lớn, nhưng lại nói năng có khí phách, rất có phong phạm uy nghiêm của hoàng gia.

Nghe thế, Lý Toàn Thủy dập đầu nói: “Bẩm báo Cửu công chúa, Tiểu Sơ Tử phạm thượng, nô tài làm chấp sự, lấy cung quy xử trí hần, nhất thời quên nơi này là Vĩnh Lạc cung, cầu xin Cửu công chúa thứ tội!”

“Cửu công chúa, nô tài oan uổng a! Lý công công lấy việc tư trả thù, cố ý chính lý nô tài, hần chính là muốn đánh chết nô tài, để cho máu tươi nhuộm đầy Vĩnh Lạc cung, khiến cho Lê phi nương nương trên trời không được an bình!” Đoàn Cẩm Sơ cắn răng, lại quỳ rạp xuống đất, khóc lóc kêu lên than thở.

“Không có! Không có, nô tài không muốn đánh chết hần, nô tài.”

“Câm miệng!”

Sở Lạc Đình lạnh giọng đánh gãy lời của Lý Toàn Thủy đang cố gắng tranh biện, “Bồn cung ở ngoài điện đứng một lát, nên nghe đều nghe được, vốn chuyện này do Lộ tổng quản xử trí, nhưng nếu làm cho Bồn cung bất ổn, Bồn cung há có thể mặc kệ bọn ngươi quấy rầy Lê phi nương nương?”

“Dạ, nô tài biết tội! Nô tài không dám nữa, cầu xin Cửu công chúa thứ tội!” Tiếng dập đầu “Thùng Thùng” của Lý Toàn Thủy vang lên, cả đám thái giám đang quỳ cũng vội vàng dập đầu xin tha tội, vẻ mặt thật là kinh sợ.

“Ngươi tên là Tiểu Sơ Tử?” Sở Lạc Đình chưa phản ứng, mà là hơi gấp eo, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ nhàng cười một tiếng, lại hơi nhíu lông mày, “Bồn cung nghe được ngươi đã nói cái gì, ngươi ăn chính là cây cỏ, nặn đi ra chính là nãi? Đồ ăn của nô tài kém như vậy sao? Còn nữa. . . . Ngươi cũng không phải là nhũ mẫu, một thái giám làm sao sẽ nặn đi ra nãi đây? Bồn cung chỉ nghe mẫu thân nói qua, dê sữa bò sữa mới có thể nặn ra nãi.”

“Ách.” Đoàn Cẩm Sơ nghe đến choáng váng, khoe miệng không ngừng co rút, “Ta. . . . Nô tài đây là. . . . Là một ví dụ! Đúng đúng, đây chính là một ví dụ! Ý là nói, nô tài ăn rất kém cỏi, làm cũng rất tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thái giám nhanh nhẹn, bị bắt giao dịch

“Bẩm Cửu công chúa! Trong tám ngày mà Tiểu Sơ Tử đã làm hư bảy cây chổi, điều này có thể tính là làm việc rất tốt không?” Lý Toàn Thủy cắn răng, trực tiếp vạch trần nói.

Kết. Kết.

Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ cúi đầu, buồn bực mở miệng, “Nô tài rất cố gắng rất chăm chỉ rồi, cũng không biết như thế nào, cây chổi kia đến trong tay nô tài, liền, liền không chịu nổi gãy vỡ!”

Một câu rơi xuống, Đoàn Cẩm Sơ chợt nhớ tới, Khúc Đại Hưng nói thân thể này của nàng biết võ công, chẳng lẽ vì vậy mà thân thể khỏe mạnh? Nhưng mà. Con bà nó, nàng sẽ không lộ ra a! Nếu không, mới vừa rồi còn phải dùng tới mấy nắm đấm vụn về ấy sao?

Sở Lạc Đình vừa nghe, đôi môi đỏ mọng nhin không được nở nụ cười, liếc mắt nhìn bộ dáng thất bại cúi đầu của Đoàn Cẩm Sơ, ý cười trên khóe môi càng sâu hơn, không những không trách cứ nàng, ngược lại nói, “Nếu Tiểu Sơ Từ không thể làm việc nặng, như vậy tùy bọn cung đi thôi, bọn cung vừa lúc có một việc giao cho ngươi đi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngẩn người, Lý Toàn Thủy rằng trên rằng dưới vùng trộm cắn chặt hơn, Tiểu Thuận Từ ngẩng đầu, mê mang và lại lo lắng nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, Đoàn Cẩm Sơ không chút nghĩ ngợi liền cao hứng lên tiếng: “Được được, chính là làm chuyện khả năng cho phép, nô tài không thích hợp làm việc nặng, nhưng có thể làm việc tinh tế đấy!”

“Đứng lên đi!” Sở Lạc Đình nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu lại nói với thái giám đi theo nàng: “Tiểu La Từ, ngươi mang Tiểu Sơ Từ trước tiên đến Nam Uyển rửa mặt một phen, thay đôi xiêm y, động tác nhanh một chút, sau đó đến cửa Nam Tuyên.”

“Dạ, Cừu công chúa!”

Thái giám có tên là Tiểu La Từ kia chấp tay, ngay sau đó liền mời Tiểu Sơ Từ đi ra ngoài.

Nam Uyển là một tòa cung điện trung đẳng, trang trí đẹp đẽ nhưng lại không tục tũn, điển hình là hành cung của công chúa.

Đoàn Cẩm Sơ bị đưa đến một gian phòng, Tiểu La Từ không nhiều lời, lấy nước, rồi cầm một bộ trang phục thái giám mới đưa vào, chỉ nói một câu, “Ngươi mau chút, không thể để cho công chúa chờ!” Liền mở cửa đi ra ngoài.

“Tiểu La Từ? Con là nhỏ!” Tiểu Sơ Từ càng suy nghĩ, càng không nhịn được cười lên, “Ha ha, tại sao không gọi là Tiểu Mã Từ? Tiểu Lư Từ? Không được, cái tên này càng đọc càng muốn cười, phải không chế một chút!”

Nheo neho hai má, Đoàn Cẩm Sơ cố gắng dừng cười, sau đó nhanh chóng rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Đến cửa Nam Tuyên, đã nhìn thấy Sở Lạc Đình đứng đợi ở bên cạnh xe ngựa, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ, hai mắt không khỏi tỏa sáng, hài hước nói: “Vừa rồi mặt đầy bụi đất, không nghĩ tới, khi rửa sạch rồi, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, thì ra cũng là một thái giám. . . .nhanh nhẹn a!”

Bởi vì biết Đoàn Cẩm Sơ là thái giám, cho nên, chợt nhìn đến nam tử đẹp như vậy, Sở Lạc Đình đỏ mặt một chút, còn đứng thành thoi trên choker.

Trên trán Đoàn Cẩm Sơ xuất hiện vạch tuyến, dùng sức mà nuốt nước miếng, nói: “Nếu công chúa không nói hai chữ cuối cùng, hẳn là tốt!”

“Ừ?” Sở Lạc Đình ngẩn người, tiếp theo bật cười, “Ngươi quả là một thái giám thú vị! Bọn cung rất ít thấy có người nào là thái giám mà không có quy củ như ngươi! Cho nên, chuyện hôm nay, ngươi phải làm tốt cho bọn cung! Nếu như làm tốt, ngươi không muốn làm việc nặng nữa, bọn cung sẽ lên tiếng nói giúp ngươi, như thế nào?”

“A? Chuyện gì a?” Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc tròn to hai mắt, nàng hữu dụng* như vậy sao?

*Hữu dụng: có ích.

“Cùng bọn cung lên xe ngựa rồi hãy nói.”

Sở Lạc Đình thần bí cười cười, xoay người, giẫm lên ghế lên ngựa đi vào buồng xe.

Đoàn Cẩm Sơ chớp chớp mắt đẹp, ngây người một chút, hạ quyết tâm, bò lên xe ngựa.

Tiểu La Từ cùng một thái giám khác đánh xe ngựa cũng lên, Từ Liên, Từ Yên cũng đi theo ngồi vào trong buồng xe.

Xe ngựa từ từ khởi động, chạy ra cửa cung, hướng về đường cái kinh thành phồn hoa mà đi.

Màn xe đóng kín lại, Đoàn Cẩm Sơ không nhìn được cảnh sắc bên ngoài, chỉ nghe một hồi ồn ào, bởi vậy phán đoán là tựa hồ đang đi trên đường phố, lại hoàn toàn không biết muốn đi đâu, nhìn về hướng Sở Lạc Đình, nàng chỉ là cười mà không đáp, trong lòng không khỏi có chút bất an mà đứng lên, nhin không được hỏi: “Cừu công chúa, ngài, ngài, ngài không phải là muốn bán nô tài đi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đặc biệt phái đi, vào Bát vương phủ

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Bán người?” Đôi mắt đẹp của Sở Lạc Đình lặng lẽ tròn, lập tức khẽ cười nói: “Bồn cung bán người làm cái gì? Bồn cung cũng không thiếu bạc!”

“Khụ. Khụ, vậy Cửu công chúa là muốn mang nô tài. Đi chỗ nào? Làm chuyện gì?” Âm thanh “khụ khụ” của Đoàn Cẩm Sơ vang lên rõ ràng, thân hình hơi nghiêng một chút, nhỏ giọng nói.

Sở Lạc Đình mỉm môi cười một tiếng, lại ra vẻ thần bí nửa ngày, đến khi thấy lông mày cùng mắt Đoàn Cẩm Sơ đã muốn chen lại cùng nhau, mới nghiêm mặt nói: “Tiểu Sơ Từ, bồn cung mang người đi Bát vương phủ, muốn giao cho người một việc, chính là muốn người nghĩ tất cả biện pháp khiến cho một người vui vẻ, thời gian này tâm tình hần không tốt, bị bệnh một hồi, tính khí lại rất cố chấp, luôn không chịu đúng hạn uống thuốc, bồn cung rất là sốt ruột, mới vừa rồi ở Vĩnh Lạc cung, nghe được người nói chuyện rất thú vị, hơn nữa không phải là dạng nô tài lúc nào cũng khúm núm, bồn cung liền đột nhiên có ý tưởng này, muốn cho người khuyên hần uống thuốc, bồi hần một hồi, làm cho hần cao hứng chút.”

“Cái gì? Bồi người? Đòi vui vẻ? Bán rề tiếng cười!” Thanh âm của Đoàn Cẩm Sơ càng lúc càng cao, con người cơ hồ muốn lòi ra ngoài, đưa một ngón tay chỉ vào mũi của mình, không thể tin nói: “Ta có bản lĩnh khuyên người uống thuốc sao?”

“Tiểu Sơ Từ, hần là một người rất lạnh lùng, ít nói, chưa bao giờ cười, bắt quá người đừng sợ, nếu hần giận người, muốn phạt người, bồn cung sẽ thay người cầu tình mà, người liền tự tự nhiên nhiên nói chuyện, nói nhiều chuyện thú vị một chút, chỉ cần hần có thể cao hứng, bồn cung sẽ không bạc đãi người!” Sở Lạc Đình nhấn lại đôi mi thanh tú, vẻ mặt đều là lo lắng, có ai có thể làm hần cười đây? Đã bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ có người thấy hần cười, cho dù là trong phủ của hần có cơ thiếp, người mà hần sủng hạnh mỗi tối may ra có Lưu Ly, đều không thể làm hần mở miệng ra cười.

Thật ra thì, hôm nay nàng cũng là nhất thời xúc động, nếu ngựa chết mà trước mắt thấy ngựa sống thì chọn a!

Đoàn Cẩm Sơ yên tâm rồi, vì nàng không cần làm việc nặng nữa, bây giờ nàng bắt đầu vắt hết óc nhớ lại những chuyện cười nàng đã đọc qua, nhưng mà. . . .nàng quên không hỏi đối tượng nàng cần phục vụ là ai rồi!

Cứ như vậy, xe ngựa đã đi gần nửa canh giờ chậm rãi dừng lại.

Giẫm lên ghế xuống ngựa, Đoàn Cẩm Sơ nhảy xuống trước, Từ Liên Từ Yên đỡ Sở Lạc Đình xuống, hướng về thềm đá đi tới, Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu nhìn tầm biên to lớn: Bát vương phủ; liền vội vàng đi theo.

“Nô tài cung nghênh Cửu công chúa! Công chúa thiên tuế thiên tuế!”

Trên cửa chính, tất cả thủ vệ đều quỳ xuống, quản gia Bát vương phủ nghe thấy, liền vội vàng ra đón, quỳ một chân xuống nói: “Không biết Cửu công chúa giá lâm, nô tài không có từ xa tiếp đón, xin Cửu công chúa thứ tội!”

“Đứng lên đi!”

“Tạ công chúa!”

Sở Lạc Đình cười một tiếng, dọc theo đường đi vào phía trong, vừa đi vừa nói: “Hôm nay bệnh tình của vương gia như thế nào? Có chuyển biến tốt đẹp không? Hôm nay có uống thuốc không?”

“Bẩm báo Cửu công chúa, chủ tử tính khí bướng bỉnh, nô tài khuyên can cả buổi sáng mới uống được một nửa, giờ đã đến trưa, xin Cửu công chúa khuyên vương gia một chút.” Về mặt quản gia đây lo lắng trả lời.

“Ai! Bát ca đây là.” Sở Lạc Đình nhin không được thở dài, sao lại khổ như thế chứ? Thái độ của hần cùng phụ hoàng cũng không phải ngày một ngày hai, hần gầy vò mình như vậy, phụ hoàng cũng sẽ không.

Đoàn Cẩm Sơ đi theo cuối cùng, tâm tư hoàn toàn đã bị cảnh trí của Bát vương phủ hấp dẫn, có nhiều lần không tự chủ được mà dừng lại bước chân, con đường đi vào đại sảnh trải đá xanh hai bên, lại trồng đầy hoa oải hương, cả biển hoa màu tím nhạt, mang theo chút mộng lung mộng ảo, trong không khí tràn ngập trận trận mùi thơm ngát, làm nàng sinh lòng mê mẩn, phong cảnh như vậy, nàng đã từng mơ tưởng qua, mỗi sáng sớm thức dậy vừa mở mắt, cả vườn oải hương đón gió dập dềnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ở Niệm Quy đình, diện kiến lần đầu

“Quản gia, hiện tại vương gia ở Dự Viên sao?”

“Bẩm báo Cửu công chúa, hiện giờ chủ tử ở Niệm Quy đình.”

“A, vậy được, người không cần đi thông báo, bọn cung tự mình đi tới.”

“Dạ!”

“Tiểu Sơ Từ!”

Sở Lạc Đình quay đầu lại, thấy Đoàn Cẩm Sơ đang nhìn lung tung, cau mày nói: “Nơi này là Bát vương phủ, không được tùy ý đi loạn, đi sát theo ta.”

“Dạ, Cửu công chúa!” Đoàn Cẩm Sơ xin lỗi le lưỡi một cái, vội quy củ cúi đầu.

Niệm Quy đình, là một tòa hình bát giác được dựng trên núi giả ở hậu viên Bát vương phủ, dưới núi giả có cây cầu nhỏ, nước chảy róc rách, bốn phía đình là đài các, xung quanh có bồn hoa, cây tùng, cây tử đằng. . . .

Xa xa, trên cây cầu hình vòm kia có một bóng dáng cao lớn đang đứng, thân hình có chút gầy, mặc áo gấm màu trắng ngà, bên ngoài khoác áo màu bạc, thắt lưng buộc ngọc đai, tóc dài dùng ngọc quan vấn lên đỉnh đầu, còn lại tự do rơi trên vai, có vài sợi tóc lay động theo chiều gió, ở không trung lơ lửng một chút độ cong say lòng người, thật là phiêu dật mà xuất trần. . . .

“Hắn, là ai a?” Đoàn Cẩm Sơ nhìn chằm chằm bóng dáng kia, nhẹ nhàng hỏi.

“Hắn chính là người mà bọn cung muốn người khuyên bảo.” Sở Lạc Đình mỉm cười, cũng không nói thẳng ra, nếu thái giám đàn này còn không có đoán được, nàng vì sao phải nói rõ ràng chứ? Ở Vĩnh Lạc cung thì rõ ràng là không biết nàng, lớn như vậy mới vào cung làm thái giám, nếu cũng không biết Bát ca, không biết rõ thân phận, mới có thể nói chuyện thoải mái chứ! Nếu biết được, người nào dám cả gan mà đi khuyên bảo a!

“Nha.” Đoàn Cẩm Sơ gật gật đầu.

“Người ở chỗ này chờ một chút, bọn cung đi trước.” Sở Lạc Đình nói xong, liền đi thẳng lên trên cầu hình vòm

Đoàn Cẩm Sơ nhàm chán ngồi xổm xuống, tiếp tục quan sát phong cảnh bốn phía, không thể không khen người một tiếng, chủ nhân nơi này thật là có tư tưởng a!

Trên cầu, Sở Lạc Đình đứng ở sau lưng, nín thở khẽ gọi một tiếng: “Bát ca!”

Sở Vân Hách hơi hơi liếc mắt, nhìn về phía Sở Lạc Đình, khẽ nhíu mi nói: “Đan Đan, tại sao muội xuất cung?”

“Bát ca, muội lo lắng cho huynh! Quân gia nói buổi trưa huynh lại không uống thuốc đúng hay không? Bát ca, không cần như vậy, thân thể của chính mình, nếu như không quý trọng, sinh bệnh nặng cũng không ai gánh giúp huynh!” Sở Lạc Đình cong cong môi, lo lắng trùng trùng nói.

“Đan Đan, Bát ca không sao, muội không cần phải để trong lòng.” Sở Vân Hách quay đầu lại, thản nhiên nói.

“Bát ca!” Môi của Sở Lạc Đình lại cong lên một chút, “Huynh luôn là cái bộ dạng này, huynh làm gì mà để mặc mưa a, nếu như không có sinh bệnh, phụ hoàng sẽ phái huynh đi thị sát dòng sông Giang Âm, hiện tại lại là Nhị ca đi!”

“Đan Đan!” Sở Vân Hách nhíu đôi môi, đôi mắt thâm thúy nhìn mặt nước dưới cầu, trong mắt, lóe qua một chút tinh quang, môi mỏng chậm rãi nói: “Muội cho là, đây là một việc không tốt sao?”

“Thế nào, Bát ca ý của huynh là. . . .” Sở Lạc Đình nghi ngờ nhíu lông mày.

Khóe môi Sở Vân Hách hơi lên, tràn ra một chút cười lạnh thản nhiên, “Không nên hỏi, chuyện trên triều chính, Đan Đan muội nhớ kỹ, nan đắc hồ đồ!”

“A, muội nhớ kỹ.” Sở Lạc Đình cái hiểu cái không gật đầu, dừng lại trong chốc lát, nháy mắt mấy cái, khẽ cười nói: “Bát ca, muội mang đến cho huynh một người thú vị, huynh trông thấy hắn được không?”

“Ừ?” Sở Vân Hách khiêu mày, chưa kịp mở miệng cự tuyệt, đã thấy Sở Lạc Đình hướng xa xa hô: “Tiểu Sơ Từ, người lại đây!”

“Tiểu Sơ Từ?” Sở Vân Hách suy ngẫm hai lần, trong lòng có một tia sáng, chính là, thái giám kia còn sống?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đối với thái giám, bốn vương không có hứng thú

Editor: Họa Đến Vô Tình

Beta: Mai Tuyết Vân

Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, hé miệng cười, vẫy vẫy tay với Sở Lạc Đình, sau đó nhẹ nhàng chạy lại, giương cao khuôn mặt tươi cười nói: “Cửu công chúa, nô tài ở đây!”

Sở Văn Hách chưa từng liếc nhìn nàng một cái, vẫn nhìn chăm chăm dòng nước dưới chân cầu như cũ, ngọc thụ lâm phong, vẻ mặt lạnh lùng.

Sở Lạc Đình cười khê, gật đầu nói: “Hầu hạ hân cho tốt!”

“Đạ, Cửu công chúa!” Đoàn Cẩm Sơ lại lập tức xụ mặt xuống uể oải đáp một tiếng, này thì hầu hạ. Không phải chính là bán rẻ tiếng cười sao?

Sở Lạc Đình bật cười, mấp máy môi, không nói cái gì nữa, ung dung bước xuống cầu hình vòm, rồi chậm chậm đi tới đại sảnh.

Nhìn bóng dáng lạnh lùng cao ngạo của nam tử trước mặt, Đoàn Cẩm Sơ thờ dài một hơi, đưa hai tay ra vỗ vỗ hai má, sau đó hít sâu, nặn ra một khuôn mặt tươi cười, “Ngươi.”

“Cút!”

Một chữ ngắn gọn, lạnh lùng, bá đạo, khí thế nghiêm nghị.

“Ách.” Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi ngây người tại chỗ, chớp lông mi suy nghĩ, chờ đến một lúc lâu, mới vừa ngáp ngừng môi, thật là uất ức vênh miệng nhỏ lên, “Ngươi đừng hung dữ như vậy mà!”

Giọng nói yếu đuối, mềm mại đáng yêu trong lành, mang theo một ít mùi vị là nũng của nữ nhân, Đoàn Cẩm Sơ không phát hiện, lại làm cho thân thể Sở Văn Hách đột nhiên chấn động, chậm rãi liếc mắt, hồ nghi nhìn chăm chăm nàng đang cúi đầu: “Ngẩng đầu lên!”

“Ta, ta, ta. Ta không ngẩng!” Đoàn Cẩm Sơ khản trương, giọng nói cả lăm dứt khoát lắc lắc đầu, trực giác nói cho nàng biết, người nam nhân này không dễ lừa gạt, đột nhiên đến một câu như vậy, chẳng lẽ là. Hoài nghi nàng là nữ nhân?

“Phải không?” Sở Văn Hách lạnh lùng nhếch môi, chợt đưa ra một cái tay, nắm lấy cái cằm hoàn mỹ không tì vết của Đoàn Cẩm Sơ, hơi dùng lực một chút, liền khiến cho nàng ngẩng đầu lên, “A.”

Hết thắm một tiếng, theo bản năng Đoàn Cẩm Sơ liền nhắm nghiền hai mắt, sợ đến mức toàn thân phát run, run run cánh môi, đáng thương mà nói: “Đại ca, ta cút, ta lập tức cút.”

“Mở mắt ra!”

Môi mỏng khê mở, không mang theo một tia độ ấm nào, Sở Văn Hách buông lỏng tay, con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm nàng, tiếng nói lại lạnh thêm một phần: “Ngươi là ai?”

“Ta, ta là Tiểu Sơ Từ à!” Đoàn Cẩm Sơ trả lời, vội từ trong lồng ngực lấy ra một vật, giương lên cao trước mặt Sở Văn Hách, tức giận nói: “Ta có Yêu Bài!”

Mà vừa mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, tim của nàng cơ hồ đập nhanh hơn, ngưng cả hô hấp!

Hé ra một khuôn mặt tuấn mỹ vô song, đường nét rõ ràng, ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc, lông mày lười mác đậm, đôi mắt sáng hẹp và dài, con ngươi đen bóng và thâm thúy, sống mũi cao, môi mỏng khép chặt, màu môi đỏ thắm kia.

Giờ phút này, nắng ấm cao chiếu, ở trên sườn mặt hoàn mỹ của hắn, hạ xuống nhiều điểm kim quang, cả người tản ra một cỗ cao quý cùng ưu nhã bẩm sinh, rồi lại khắp nơi lộ ra, lạnh lùng cùng khí phách Vương Giả Thiên Hạ!

“Ngươi là.” Môi mỏng của Sở Văn Hách khê động, con ngươi đen như mực không hề chớp nhìn chăm chăm người trước mặt, trong con ngươi kia, có kinh diễm, có kinh ngạc, có không thể tin, hồi lâu sau, mới chậm rãi nói tiếp: “Ngươi xác định ngươi là thái giám?”

Một tiếng vừa nói ra, Đoàn Cẩm Sơ lập tức lấy lại tinh thần, khuôn mặt ửng đỏ cười gian, thu cánh tay dừng lại giữa không trung về, cất Yêu Bài vào trong lòng, bộ dáng giống như đang muốn chứng tỏ, ưỡn cao bộ ngực bằng phẳng của nàng lên, khí thế nghiêm nghị nói: “Ta chính là thái giám! Không tin ngươi có thể nghiệm thân!”

Trong mắt Sở Văn Hách nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc, tuấn mi héch lên, khinh bỉ ngoắc ngoắc môi, chậm rãi nói: “Bỏ vương đối với thái giám không có hứng thú!”

“Cái gì?”

Bóp quyền một cái, Đoàn Cẩm Sơ đem cầm giờ thật cao, bởi vì thân thể hai người chênh lệch quá lớn, để không ở vẻ bề ngoài kém một bậc, Đoàn Cẩm Sơ tức giận kiễng mũi chân, lúc này mới phát động quai hàm, tức giận nói: “Bản thái giám đối với ngươi càng không có hứng thú! Thái giám thì thế nào? Dựa vào cái gì khinh thường thái giám? Chúng tôi là thái giám thân tàn chí kiên, chúng tôi cũng là nam nhân!”

Chương 18: Nghề nghiệp thái giám, thiên hạ vô song

“Nam nhân?” Sở Văn Hách liếc mi, ánh mắt đùa cợt nhìn từ gương mặt tinh xảo khéo léo của Đoàn Cẩm Sơ một mạch dời xuống phía dưới, xẹt qua bộ ngực bằng phẳng, cuối cùng dừng lại ở eo của nàng, ở bên môi, mơ hồ hiện lên một nụ cười nhạt, “Ngươi xác định. Ngươi thực sự là nam nhân sao?”

“Ách.” Đoàn Cẩm Sơ theo ánh mắt của hắn nghi hoặc cúi đầu, mới rõ ý tứ trong lời nói của hắn, hai gò má ngượng ngùng nóng lên, theo bản năng khép chặt hai chân, nhắm mắt, ngẩng đầu, tay phải nắm lại ở trước ngực vỗ vỗ hai cái, chống lại mắt hắn, đúng lý hợp tình mà nói: “Đương nhiên xác định! Chúng tôi là thái giám ít nhất cũng là một nửa nam nhân!”

“Một nửa. Ha ha, còn kém xa!” Sở Văn Hách nghiêng mắt, chậm rãi cười ra tiếng, nụ cười này, ngay cả chính hắn cũng bị dọa đến giật mình, không nghĩ tới. Hắn vẫn còn có thể cười!

Nhưng mà, nghe tiếng cười đó, Đoàn Cẩm Sơ lại tức đỏ mặt, sớm đem lời Sở Lạc Đình nói để qua sau đầu, chỉ cảm thấy chính mình bị nhục nhã vô cùng, lập tức cảm giận bất bình mà nói: “Không phải chỉ kém không cưới vợ sinh con sao? Hừ! Ngươi thích cùng nữ nhân lên giường như vậy, cẩn thận ngươi mệt mỏi quá nhiều tráng niên mất sớm! Cẩn thận ngươi không lên được, bệnh liệt dương, xuất tinh sớm!”

Nghe vậy, con ngươi Sở Văn Hách căng thẳng, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt kia lạnh thấu xương làm cho người ta sợ hãi, cánh môi khẽ động, tiếng nói lạnh như băng, “Tiểu Sơ Tử, ngươi có biết, hiện tại ngươi cùng ai nói chuyện không? Bỏn vương không ngại đem thi thể ngươi ném vào trong sông làm mồi cho cá!”

“Cái gì? Bỏn vương?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc, tròn to đôi mắt đẹp, “Ngươi là vương gia? Bát vương phủ. Trời ạ! Ngươi là Bát vương gia!”

Nhìn Đoàn Cẩm Sơ không giống như giả vờ kinh ngạc, Sở Văn Hách chau mày thật sâu, tiết thanh minh hôm đó, Tiểu Sơ Tử còn bung hương giấy cúng phẩm thỉnh an hắn, thoát nhìn là một thái giám có quy củ, nhưng mà hiện tại, lại không biết hắn?

“Ngươi không biết bỏn vương?” Sở Văn Hách tới gần một bước, mắt sáng như đuốc, liếc mắt nhìn chăm chú Đoàn Cẩm Sơ, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Đoàn Cẩm Sơ bị kinh sợ, nghĩ đến hai chữ “Thi thể”, sắc mặt lập tức trắng bệch, đặt móng ngã ngồi ở trên mặt đất, mặt như đưa đám nói: “Bát vương gia, nô tài không biết a! Người không biết không có tội, Bát vương gia không cần giết nô tài được không?”

“Ngươi dám lừa bỏn vương? Thanh minh hôm đó, trời đổ mưa to, ở cửa Vĩnh Lạc cung, ngươi và bỏn vương đã gặp mặt!” Sở Văn Hách đột nhiên lớn tiếng nói.

Đoàn Cẩm Sơ nghe vậy, mặt mày bi thảm: “Không cần nói đến cái ngày xui xẻo đó được hay không! Ngày đó không phải là ta té xỉu sao? Đến lúc tỉnh lại, cái gì ta cũng không nhớ, ai cũng không nhận ra!”

“Ừ? Lại có chuyện như vậy?” Sở Văn Hách trên cao nhìn xuống, hồ nghi quan sát Đoàn Cẩm Sơ, lạnh lùng cảnh cáo nói: “Nếu dám nói láo với bỏn vương một chữ, bỏn vương sẽ cho đầu ngươi rơi xuống đất!”

“Đừng đừng, ngươi yên tâm đi, ngay cả cha mẹ ta cũng không còn nhớ!” Đoàn Cẩm Sơ quất cái miệng nhỏ, hai dòng nước mắt ủy khuất rơi xuống gò má, nàng muốn về nhà! Trận đấu, thân cận, là hai chuyện lớn nhất trong đời của nàng a!

“Ngươi.” Đột nhiên Sở Văn Hách có chút sợ hãi, ngốc nghếch nhìn Đoàn Cẩm Sơ ngồi khóc nhè trên cầu, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, bế tắc nửa ngày, thấy nàng không có ý dừng lại, không khỏi nhíu mày nói: “Một đại nam nhân, thế nào lại bắt chước nữ nhân khóc thành như vậy? Không thấy mất mặt sao?”

“Ngô ngô.” Đoàn Cẩm Sơ qua loa lau nước mắt trên mặt, tức giận quát, “Ngươi không phải nói ta không phải là nam nhân sao? Ai quy định thái giám không thể khóc? Thái giám chúng tôi so với nam nhân khôi ngô cao lớn, so với nữ nhân nhân nhụy, nghề nghiệp này của chúng tôi là thiên hạ vô song!”

Chương 19: Muốn trốn bị bắt, hấn dễ dàng tha thứ

Editor: Họa Đền Vô Tình

“Khôi ngô cao lớn?” Khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách hung hăng co quắp, tay phải nắm lại, đặt ở bên môi ho nhẹ hai tiếng, có chút buồn cười nói: “Ánh mắt bốn vương không tốt, ngược lại không nhìn ra Tiểu Sơ Từ người chỗ nào rất khôi ngô cao lớn! Nhấn nhụi nha, coi như là vậy đi, về phần thiên hạ vô song, điểm ấy, bốn vương rất thừa nhận!”

“Người người người! Người lại làm nhục ta!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận khuôn mặt hoàn toàn đỏ bừng, đứng lên, hung hăng liếc Sở Văn Hách, nhấc chân đi xuống cầu, cũng không quay đầu lại quát: “Nhiệm vụ rách này bốn đại gia không làm! Hồi cung!”

“Đứng lại!”

Đột nhiên, một giọng ra lệnh lạnh như băng từ phía sau truyền tới, thân thể Đoàn Cẩm Sơ run lên, nhấc chân liền chạy, ai ngờ, mới chạy được hai bước, trước mắt lại hoa lên, có hai tên nam nhân áo đen chặn đường!

“Người người. . . . Các người từ chỗ nào nhảy ra đây?” Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn choáng váng, nhưng mà, không đợi nàng phản ứng lại, hai cánh tay đã bị hai nam tử nhấc lên, giống như xách một con gà con, ném nàng xuống dưới chân Sở Văn Hách!

“Chủ tử!” Hai tên nam nhân cúi đầu chấp tay, thái độ cực kỳ cung kính.

“Không có việc gì, lui ra!”

“Nô tài cáo lui!”

Hai người nam tử cùng nhau trả lời, thoáng một cái, bóng dáng của hai người liền không thấy.

Đoàn Cẩm Sơ ngồi chồm hổm trên mặt đất, xoa xoa cái mông bị ném đau, tâm tình cực kỳ phiền muộn, vừa nhấc mắt, liền thấy Sở Văn Hách cao ngạo như đế vương, từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Quý xuống!”

Một tiếng này, lực uy hiếp cực mạnh, chân Đoàn Cẩm Sơ mềm nhũn, “Đông!” quý xuống, trong lòng đột nhiên sinh ra ý sợ hãi, rồi mới ý thức được, nàng chết chắc rồi!

Quả nhiên, trên đỉnh đầu, rất nhanh truyền đến tiếng nói lạnh lùng làm cho người ta phát run!

“Thấy bốn vương, một không hành lễ, hai không cung kính, ba nói bừa, bốn dám phạm thượng, người nói, bốn vương đem người lột da rút gân hay là ngũ mã phanh thây là tốt nhỉ?”

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được khẽ run run, lập tức ngược mắt nói: “Cũng không tốt!”

“Không tốt? Há?” Âm cuối nâng lên, mắt của Sở Văn Hách híp lại, hơi khom lưng, khoảng cách gần nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, bên môi chậm rãi hiện lên một chút châm biếm, “Nói một chút xem, tại sao lại không tốt!”

“Bát đại gia, nô tài biết sai rồi!” Đoàn Cẩm Sơ vì mạng sống, cắn răng một cái nặn ra hai dòng lệ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, “Nô tài trên có già dưới có trẻ, nô tài không thể chết được a! Bát đại gia, người là đại nhân đừng so đo với kẻ tiểu nhân, bỏ qua cho nô tài, một hải tử đáng thương này đi!”

Sở Văn Hách nhú mi, đứng thẳng lên, trách mắng: “Gọi lộn xộn cái gì, gọi là vương gia!”

“Dạ dạ dạ! Vương gia! Bát vương gia, có thể sao?” Trong mắt Đoàn Cẩm Sơ hiện ra vẻ chờ mong, lập tức chói lọi, nụ cười bên môi cũng sáng chói như xuân nhan, làm cho tim của Sở Văn Hách đập mạnh và loạn nhịp, nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt tuần tú nóng lên, không được tự nhiên nghiêng mặt qua, nói: “Không phải người mất trí nhớ sao? Không phải ngay cả cha mẹ cũng không còn nhớ sao? Ở đâu ra già trẻ? Còn có hải tử? Người bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Hi hi, ta không nhớ rõ a, nhưng đây là trong hí kịch thường nói nha! Tiểu Thuận Từ ca nói, ta hình như là mười bảy tuổi!” Đoàn Cẩm Sơ nháy nháy mắt đẹp, nghe những lời hấn vừa nói, tựa hồ chỉ là hù dọa nàng, vì vậy, liền nín khóc mỉm cười.

“Ừ? Trong hí kịch?” Khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách thoáng qua một tia âm u, trợn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ vài lần, chống lại khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của nàng, cuối cùng lại không có hung ác quyết tâm phạt nàng, quay lưng, đứng lại hồi lâu, mới buồn bực nói: “Người thật đúng là một thái giám!”

Cạc cạc, đây là ý tứ gì?

Đoàn Cẩm Sơ âm thầm suy nghĩ một chút, không nghĩ ra, cũng lười suy nghĩ, chỉ cần có thể bảo vệ được mạng sống, quản hấn chửi nàng cái gì, dù sao bị chửi cũng tốt hơn bị giết, chẳng qua là, quý đã lâu, hai chân. . . . Vì vậy, lặng lẽ ám hiệu nói: “Bát vương gia, phiền đá trên cầu thực cứng!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Lại giống như nữ nhân, làm tâm hắc loạn

Editor: thuonglu

"Không cứng có thể tạo thành cầu sao?" Sở Văn Hách lạnh lùng hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn chăm chăm nơi xa, có hơi chút tan rã.

"Ách. . . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, nhảy mắt, nhìn sống lưng Sở Văn Hách, chần chờ một chút, không nhịn được nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, đầu gối đau quá."

"Thái giám không phải là nửa nam nhân sao? Ngay cả một chút đau đớn này cũng không chịu nổi sao?" Sở Văn Hách không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi ngược lại, hoàn toàn không có một chút để ý đến Đoàn Cẩm Sơ, trong giọng nói còn hơi có chút chê cười.

Đoàn Cẩm Sơ tức giận liếc mắt, đã chạy không thoát, lại bị phạt quỳ, còn bị chế nhạo, Cửu công chúa giao nhiệm vụ. Quả thật đúng là, ra quân chưa thắng trận đã chết!

Nhịn! Nhất định phải nhịn!

Hít sâu! Lại hít sâu!

Đoàn Cẩm Sơ hiện ra khuôn mặt tươi cười, rất là lấy lòng nói: "Bát vương gia là nhân trung long phượng, so với nô tài là một tiểu thái giám thì nam nhân hơn nhiều! Nghề nghiệp thái giám này mặc dù rất thần thánh, nhưng so với vương gia có nghiệp lớn nối dõi tông đường liền không có ý nghĩa rồi. Cho nên, vương gia là một nam nhân, hoàn thành nghiệp lớn rất quan trọng, phải nắm chặt thời gian, không cần lãng phí thời gian dùng cách xử phạt về thể xác trên người nô tài chứ?"

"Phải không?" Khóe môi Sở Văn Hách nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia cười không dễ phát hiện, quay người lại nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của Đoàn Cẩm Sơ, không khỏi trêu nói: "Dám đối với bản vương bắt kính, ngươi là người đầu tiên! Mới vừa nguyên rủa Bốn vương bắt lực liệt dương xuất tinh sớm, ngươi biết thật nhiều a! Xem ra, trước khi ngươi vào cung đã hưởng qua ** rồi, vậy thì thể nào chịu đi làm thái giám đây? Tiểu Sơ Tử, nghiệp lớn của bốn vương buổi tối làm là được rồi, ban ngày là có thời gian xử trí ngươi nha, ngươi cứ tiếp tục quỳ đi!"

"Ách, Bát vương gia, ngươi không thể như vậy không phúc hậu a!" Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe không nhịn được miệng mím lại, mắt to ngập nước, bất mãn tố cáo nói.

Đáng chết, cái bộ dáng kia, quả thật tựa như nữ tử! Nhất là đôi mắt câu hồn người kia, còn có đôi môi không điểm mà đỏ, mềm mại tựa như hoa anh đào khiến lòng người trầm luân, thật muốn âu yếm một cái——

Nghĩ tới đây, gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách không khỏi nóng lên, tia ứng hồng nổi lên khiến hắc mắt tự nhiên gần như hốt hoảng nghiêng đầu đi, mới định kêu đứng dậy, Đoàn Cẩm Sơ lại cho rằng hắn muốn tiếp tục phạt nằng, hạ quyết tâm, lại nhào tới trên người hắn, ôm hai chân của hắn, từng tiếng khóc đáng thương, "Bát vương gia, van cầu ngươi nha, nô tài sai lầm rồi, nô tài cũng không dám nữa, Bát vương gia."

Hành động này làm cho Sở Văn Hách nhất thời bối rối, ngây ngốc một chút, đột nhiên phản ứng lại, theo thói quen tính một cước đá bay Đoàn Cẩm Sơ. Nhưng suy nghĩ kia lập tức biến mất, chỉ xụ mặt xuống nói: "Làm gì? Đứng lên! Bốn vương lại bị một thái giám như ngươi ôm chân khóc cầu xin, còn ra thể thống gì nữa!"

Cạc cạc, thành công!

Đoàn Cẩm Sơ lập tức cười nhẹ một cái, nhẹ buông tay, xoa đầu gối bị đau, cổ hết sức đứng lên, bản tính khó sửa đổi, lại mở miệng chế nhạo nói: "Hắc hắc, Bát vương gia nếu là bị mỹ nữ ôm, vậy thì thành thể thống rồi!"

"Tên thái giám đáng chết này! Cho ngươi quả táo ngọt ngươi liền quên tổ tông là ai! Còn dám phạm thượng, thì bốn vương cho ngươi quỳ đến chết!" Sở Văn Hách tức giận tới sắc mặt tái xanh, phẩy tay áo một cái xoay người liền rời đi.

"Lại tức giận sao?" Đoàn Cẩm Sơ chớp chớp lông mi, khuôn mặt nhỏ nhắn mảnh liệt co lại, nhìn chăm chăm bóng dáng ngày càng xa của người kia. Đột nhiên nhớ đến việc nằng được phái đi còn chưa có làm!

"Bát vương gia, chờ ta một chút!" Hô lên một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ nhắc chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 21: Vội ban sai chuyện, chộc giận hấn

Editor: dohuyenrua

“Bát Vương gia ——”

Nghe thấy phía sau có tiếng gọi, Sở Văn Hách không khỏi khẽ nhếch miệng, trong lúc bất giác bước chân chậm lại, tiểu thái giám này. Thật đúng là thú vị, mặc dù có chút ngốc, phản ứng chậm chạp, nhưng đơn thuần, hoạt bát, hài hước, còn có một chút đáng yêu, quan trọng là. Gan lớn, dám rửa hấn không lên được mắc bệnh liệt dương xuất tinh sớm!

Ngẫm đến đây, Sở Văn Hách buông bàn tay to đang từ từ nắm chặt, thái giám chết bầm này, sinh ra lại còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, quả thực là tuyệt sắc! Tướng mạo tốt, quả nhiên làm thái giám là rất đáng tiếc, nếu không, sẽ có rất nhiều nam nhân long dương chi phích* đoạt hấn làm nam sủng, nhưng, nếu là nữ tử, vậy thì rất tốt.

*Long dương chi phích: tình yêu nam x nam :))

Giật mình một cái, đột nhiên Sở Văn Hách thanh tỉnh, không khỏi bị suy nghĩ vừa rồi của chính mình làm cho hoảng sợ! Chết tiệt, thế nhưng hấn. . . . lại nổi lên tà niệm với một thái giám!

"Bát Vương gia! Đợi. . . . Đợi ta với!"

Đoàn Cẩm Sơ thờ hồn hèn đuổi theo, chặn ở trước mặt Sở Văn Hách, khom lưng, vừa thờ vừa nói:"Đợi chút, ta, ta chạy hết nổi rồi. . . . Đứng đi, ta còn có chuyện muốn nói với người."

Sở Văn Hách dừng bước chân, nhú lông mày, do vừa rồi có tà niệm, nên cố ý nghiêng mặt qua, lạnh nhạt nói: "Ngay cả nô tài cũng không xưng sao?"

"Vâng, xưng, xưng, nô tài có chuyện muốn nói với Bát vương gia." Đoàn Cẩm Sơ vội vàng đổi lại cách xưng hô, nâng tay áo lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, cười mĩa nói.

Sở Văn Hách mím môi, cũng hỏi lại:"Tiểu Sơ Tử, người thật sự là thái giám?"

"Đương nhiên! Không thể giả được! Nếu Bát vương gia không tin, chào đón ngài nghiệm thân!" Đoàn Cẩm Sơ lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng dạng đáp, Khúc Đại Hưng nói, muốn làm cho người khác tin tưởng nàng là thái giám thì đầu tiên chính nàng phải tin tưởng trăm phần trăm nàng thật sự là thái giám!

"A." Sở Văn Hách giật mình vài giây, nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó gật đầu, lại không nói tiếp.

Đoàn Cẩm Sơ giao hoạt nháy mắt, xem ra nam nhân này là dạng khô khan, nhìn không được muốn trêu đùa hấn, cho nên, đầu nhỏ tiến về phía mặt hấn, trêu tức nói: "Bát vương gia, sao người lại có hứng thú với một thái giám? Nếu không thì người cũng tham gia vào nghề nghiệp này của chúng tôi! Bản nô tài hai tay hoan nghênh!"

"Cái gì?" Sở Văn Hách ngẩn người, tiếp đó kịp phản ứng, duỗi bàn tay to kéo tai của Đoàn Cẩm Sơ, kéo lên cao, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh nói: "Bốn vương thấy sở trường của người là cái miệng nói hươu nói vượn! Ngay cả bốn vương mà người cũng dám trêu chọc, người không muốn làm thái giám nữa sao?"

"Ti ——"

Đoàn Cẩm Sơ hít một hơi khí lạnh, vội vàng nắm tay Sở Văn Hách, cũng nghiêng mặt lập tức cầu xin tha thứ: "Không dám không dám! Nô tài không dám!"

Ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn qua, hai bàn tay trắng trẻo ngọc ngà tinh tế, đang ra sức véo ngón tay của hấn, đang cầu véo, đột nhiên Sở Văn Hách cảm thấy không đành lòng, chậm rãi buông lỏng tay, Đoàn Cẩm Sơ vội vàng bịt tai đang đỏ lên, nhe răng, chán nản không thôi: "Không làm thái giám vậy thì làm cái gì?"

"Làm từ thi!"

Sở Văn Hách bỏ lại một câu, nhấc chân, vòng qua Đoàn Cẩm Sơ, tiếp tục đi về phía trước, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ đến một đôi tay non mềm như thế, lại phải làm công việc nặng nhọc của thái giám, thực có chút lãng phí!

"Từ thi?"

Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, quay người lại, vội vàng đi theo, vừa đi vừa nói: "Bát vương gia, người cười một cái được không? Còn có, người đã uống thuốc lúc trưa chưa?"

"Mắc mớ gì tới người!" Bước chân của Sở Văn Hách không ngừng, lạnh lùng trả lời một câu, ngay cả nhìn cũng không nhìn Đoàn Cẩm Sơ một lần.

"Khụ khụ, đương nhiên liên quan tới ta! Nếu ta thay Cửu công chúa làm xong việc này, thì nàng sẽ giúp ta nói chuyện với Lộ tổng quản, nói về sau ta

không phải làm việc nặng nữa!" Đoàn Cẩm Sơ giải thích.

Nghe vậy, sắc mặt Sở Văn Hách nhất thời lạnh lùng: "Nếu bốn vương uống thuốc, liền kêu Lộ Văn Minh điều người đi cọ tất cả bốn cầu trong cung!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Một câu chọc giận, ép ở lại phủ

Editor: Họa Đến Vô Tình

"A? Cái gì!" Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, âm điệu chột đề cao tám độ, Sở Văn Hách đi nhanh hơn, nàng không theo kịp, chỉ có thể chạy chậm lại, về mặt đưa đám vừa chạy vừa nói: "Bát vương gia, ngài sẽ không mang ta theo như vậy chứ? Ngài hiện đang trong trang phục quan y, ngàn vạn lần không nên làm cái chuyện cầm Khụ, khụ, chính là cái chuyện không đạo đức ấy. . . ."

Bước chân Sở Văn Hách đột nhiên hơi ngừng lại, Đoàn Cẩm Sơ bởi vì quán tính mà chạy lên trước hai thước, chột giật mình thấy bên cạnh mình không có ai thì vội vàng dừng lại thở hổn hển quay đầu lại nhìn, lại thấy khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách âm u làm cho người ta sợ hãi, trong mắt nhảy lên ngọn lửa. Không phải là lửa dục, mà là lửa giận a!

"Bát. . . . Bát vương gia, sao, tại sao không đi?" Tim của Đoàn Cẩm Sơ lập tức đập nhanh hơn, cảm giác hai chân đều run lên.

Sở Văn Hách nhắc chân, từng bước một đi tới, nhìn chằm chằm nàng, lạnh nhạt nói: "Muốn nói mặt người dạ thú phải không? Người cũng đã biết thành ngữ này có ý gì?"

"Nói sai! Tuyệt đối là nói sai! Nô tài làm sao dám. . . ." Đoàn Cẩm Sơ liên tục khoát tay tỏ rõ cõi lòng, biểu tình đặc biệt chân thành tha thiết.

"Ừ? Phải không?"

Sở Văn Hách nhướng mày lên, vươn tay ra, nhắc cổ áo của Đoàn Cẩm Sơ kéo nàng đi đến phía trước, vừa đi vừa nói: "Bốn vương sẽ dạy cho người, cái gì gọi là mặt người dạ thú chân chính!"

"A ——"

Đoàn Cẩm Sơ la hét âm ỉ vang lên cả Bát vương phủ, giờ phút này, nghe được ý tứ trong lời nói của Sở Văn Hách, điều đầu tiên nàng nghĩ tới là, nếu hấn biết nàng là nữ nhân, sẽ có cử chỉ cầm thú đối với nàng, cho nên, nàng hoảng sợ, la hét ——

"Cửu công chúa cứu mạng a!"

"Cửu công chúa! Bát vương gia muốn giết người diệt khẩu!"

"Cửu công chúa! Bát vương gia muốn khi dễ thái giám a!"

"Cửu công chúa ——"

Tiếng hét này, làm cho chó mèo nuôi trong Bát vương phủ đều loạn lên, toàn bộ hạ nhân thị vệ nha hoàn đều vội chạy ra, Sở Lạc Đình vốn là ngồi ở trong đại sảnh, bụng dạ rối bời, sợ việc làm hôm nay của nàng sẽ hoàn toàn ngược lại, kết quả, đột nhiên nghe được tiếng hét chói tai của Đoàn Cẩm Sơ, giật mình khiến ly trà trong tay rớt xuống đất, sau đó nàng vội vàng tìm theo tiếng hét mà chạy đến!

Trước mắt bao người, mặt Sở Văn Hách không chút thay đổi kéo Đoàn Cẩm Sơ, không nhanh không chậm đi tới Dự Viên, mặc cho Đoàn Cẩm Sơ la hét không ngừng, bước chân lao đảo, liều mạng mở bàn tay như kim sắt của hấn ra, mặc cho hạ nhân toàn bộ phủ nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc, khiếp sợ, mắt vẫn nhìn thẳng như cũ, vững như bàn thạch.

"Buông ta ra!" Nước mắt Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng rơi xuống, nàng không muốn bị tên nam nhân ngựa đực này cưỡng bạo đâu! Nàng đã dùng tất cả sức lực để thoát ra những cùm vô ích! Mẹ nó, không phải nàng biết võ công sao? Ai chỉ nàng xuất chiêu như thế nào đi a a a!

"Bát ca!"

Sở Lạc Đình kinh hãi, cũng bất chấp hình tượng công chúa, nâng lên làn váy vội vàng chạy tới trước mặt ngăn lại, vội nói: "Bát ca, cách cư xử của Tiểu Sơ Tử có hơi xấu, nhưng mà hấn thật thú vị, huynh tha cho hấn một lần có được không?"

"Đan Đan, hồi cung nói cho Lộ Văn Minh, bốn vương mượn Tiểu Sơ Tử ba ngày!" Sở Văn Hách lạnh lùng nói, giọng chân thật đáng tin.

"Bát ca!" Trên mặt Sở Lạc Đình tràn đầy kinh ngạc và không giải thích được.

Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, trong tình thế cấp bách lập tức kêu la, “Không nên! Cứu công chúa, nô tài phải về cung! Cho dù bị Lý nước rửa chén đánh gần chết cũng tốt hơn so với việc bị Bị cái. . . .kia cường a! Cứu công chúa!”

“Bát ca, Tiểu Sơ Từ hân. . . .”

“Hoàng muội, lời nói của Bát ca không dùng được đúng không?”

Ánh mắt Sở Văn Hách rét lạnh, trực tiếp cắt đứt, mặt của Sở Lạc Đình liền biến sắc, vội nói: “Dạ, Đan Đan sẽ hồi cung!”

“A! Cứu công chúa, ngài mặc kệ nô tài? Cứu công chúa! Ngài không thể nói chuyện không tính toán gì hết a! Cứu công chúa ——” Đoàn Cẩm Sơ súp đồ gọi lớn, kết quả nhận được ánh mắt áy náy của Sở Lạc Đình, sau đó, trực tiếp bị kéo đi ——

“Bát ca đây là thế nào?” Nhìn bóng lưng Sở Văn Hách, Sở Lạc Đình nhủ lòng may, mượn dùng ba ngày, chính là sẽ không giết Tiểu Sơ Từ, nhưng nếu là Tiểu Sơ Từ phạm thượng, có thể gọi hạ nhân bắt hân xử trí a, cần gì tự mình kéo người đến Dự Viên? Hơn nữa, còn mặc hân la hét không ngừng, kinh động tất cả hạ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hoa hoa lệ lệ bị dọa ngất

Editor: Họa Đến Vô Tình

Bị người khác nắm cổ áo kéo đi, mùi vị thật sự không dễ chịu chút nào, cho nên, dọc theo đường đi, Đoàn Cẩm Sơ không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, kêu la cũng mệt rồi, người cũng đã bị Sở Văn Hách kéo vào một tòa viện cực kỳ tao nhã, trong viện, không ngờ lại có một vườn hoa oải hương, cả vườn có mùi thơm ngát, sắc thái chập chờn mộng ảo, đập vào mắt, tràn đầy một màu tím nhạt làm lòng người mê say.

“Hoa oải hương. . . .” Đoàn Cẩm Sơ cười một tiếng, thích ý ngửi ngửi vài cái, thỏa mãn nhắm lại hai mắt, hưởng thụ sự lãng mạn trong mộng của nàng.

Sở Văn Hách liếc xéo một cái, nhìn thấy vẻ mặt Đoàn Cẩm Sơ biến hóa, bước chân chậm lại, cũng chậm rãi buông lỏng cổ áo của nàng, thuận miệng nói: “Người làm gì vậy?”

“Ừ?” Mộng đẹp của Đoàn Cẩm Sơ bị quấy rầy, vừa mờ mắt, mới phát ra mình đã được tự do, trong đầu sinh ra ý nghĩ chạy trốn, vì vậy, cười khan hai tiếng, “Hi hi, không có việc gì, không có việc gì. . . .”

Ngoài miệng vừa nói, chân cũng không nhàn rồi, lui về phía sau hai bước, vừa nghiêng đầu, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng xông ra ngoài!

Nhưng mà lần này, không cần Nhiếp Phong Nhiếp Huyền ra tay, Sở Văn Hách xoay người lại, nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng đang chạy, nhẹ nhàng lay động đầu, bên môi nở nụ cười thần nhiên, giờ lên ngón trỏ, một tiếng tu huyết từ trong miệng phát ra ——

“A ——”

Nhìn thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một vật to lớn, sau khi kêu lên một tiếng thảm thiết, trước mắt Đoàn Cẩm Sơ tối sầm, thân thể mềm nhũn rồi ngã xuống, hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh!

Tiểu Xuyên Từ đất chó ngao Tây Tạng, liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ ngã xuống đất, ngạc nhiên ngẩng đầu, “Chủ tử, Tiểu Sơ Từ hôn mê, làm sao bây giờ?”

“Mang vào trong phòng.” Mặt Sở Văn Hách không chút thay đổi mà nói, xoay người, chậm rãi đi đến phòng ngủ của hân.

Tiểu Xuyên Từ bối rối, “Chủ tử, mang. . . . Mang tới phòng nào a?”

“Đuổi theo!”

Sở Văn Hách ném lại hai chữ, Tiểu Xuyên Từ ngây ngốc, lập tức hiểu rõ, đưa sợi dây dẫn chó ngao Tây Tạng giao cho hạ nhân, rồi cùng một hạ nhân khác nâng Đoàn Cẩm Sơ đi theo phía sau.

Vào lúc hoàng hôn.

Từng đột từng đột mùi thơm bay vào trong mũi, Đoàn Cẩm Sơ hít hít cái mũi, bụng kêu lên một tiếng “Cô lỗ”, phút chốc mở mắt, đờ đẫn đánh giá bốn phía, cách một hồi lâu, mới xác định mình vẫn còn ở cổ đại, hơn nữa đây không phải là phòng của nàng và Tiểu Thuận Từ trong hoàng cung, ánh mắt chậm rãi dời xuống, khi thấy trên người mình đang đắp một cái chăn gấm màu lam thêu hoa thì đột nhiên trí nhớ xông lên đại não, sau một giây, lập tức

“Oa!” một tiếng sợ hãi, “Trời ạ! Ta X con mẹ nó rồi!”

Một tiếng nói này, khiến cho tay Sở Văn Hách đang cầm đôi đũa chột run lên vài cái, thân thể hai nha hoàn đang đứng trước bàn cơm hầu hạ cũng run lên, suýt nữa thì té xuống đất, trong lúc tình thế cấp bách bất được góc bàn mới ổn định được thân thể, sau đó mấy ánh mắt đồng thời nhìn sang Đoàn Cẩm Sơ!

Trên giường, Đoàn Cẩm Sơ trở mình ngồi dậy, vội vàng xốc chân kiểm tra quần áo chính mình, trong lúc bận rộn, tiếng nói của Sở Văn Hách truyền tới, “Ngươi cho ai **? Cho nam nhân hay nữ nhân?”

“Ách. . . .” Mặt Đoàn Cẩm Sơ rút rút, cúi đầu nhìn thấy quần áo chính mình còn hoàn chỉnh, hối hận muốn cho mình một bạt tay, nàng chẳng lẽ là muốn không đánh đã khai sao?

Xuống giường, mang giày, quay đầu lại nhìn chiếc giường êm ái, thấy chăn gấm chỉ có chủ tử mới được dùng, Đoàn Cẩm Sơ 囧, áy náy cúi thấp đầu xuống, oang oang nói: “Bát vương gia, thật xin lỗi! Nô tài còn tưởng rằng, ngài đối với nô tài. . . . Khụ khụ, làm cái chuyện cảm thú gì rồi. . . .”

“Ngươi tên thái giám chết bầm, bốn vương còn có thể trông cậy vào. . . . Trông cậy vào ngươi làm ấm giường cho bốn vương hay sao?” Sở Văn Hách tức giận đôi đũa lại run lên, thật muốn lấy đũa đâm vào cái đầu đầy keo hồ kia!

“Hắc hắc, chuyện ấm giường này, thật sự không thể trông cậy vào, nghĩ cũng không được, đợi kiếp sau nô tài đầu thai chuyển thể thành nữ nhân rồi hãy nói sau!” Bản tính thật sự của Đoàn Cẩm Sơ cũng khó dời, mới có quy củ chưa đến nửa phút, lại lộ nguyên hình ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Mặt người dạ thú, hầu hạ ba ngày

Editor: Họa Đền Vô Tình

Buổi nói chuyện này, khiến mấy con quạ ngồi trên cây kinh sợ, “Phịch phịch” rớt xuống đất từng con một!

Hai nha hoàn đều ngốc trệ, trơ mắt nhìn, miệng mở rộng, nửa ngày cũng không ngậm lại.

Sở Văn Hách bình tĩnh như thường, chẳng qua là trên trán mồ hôi có gân xanh nổi lên, đũa ngà trong tay “Kéo kẹt” một tiếng, gãy thành hai khúc!

Đoàn Cẩm Sơ ngây ra, mới mở miệng, “Bát vương gia. . . .”

“Cẩn Nhi Huệ Nhi dắt A Hồ vào bồi Tiểu Sơ Tử!” Sở Văn Hách lạnh nhạt cắt đứt, thông thả ung dung nói.

“Dạ, chủ tử!” Hai nha hoàn phục hồi tinh thần lại, khẽ cúi người, bước ra ngoài cửa.

“A Hồ? A Hồ là ai?” Đoàn Cẩm Sơ như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu*, cố gắng hồi tưởng nửa ngày, sau đó lắc đầu, “Ta không biết ai là A Hồ thái giám a!”

*Hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu: vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì.

Ai ngờ, lời nói vừa dứt, có một cái bóng đen bao phủ cả nửa phòng, Đoàn Cẩm Sơ theo bản năng xoay đầu qua!

“A ——”

Một tiếng thét vang lên, dưới chân như sinh thêm gió, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng nhảy lên lưng Sở Văn Hách, thấy mãnh thú từ trong lòng sinh ra sợ hãi, không kịp suy nghĩ liền ôm cổ Sở Văn Hách, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cái lưng rộng rãi của hắn, không dám liếc mắt nhìn chó ngao Tây Tạng tên là A Hồ đang đứng trước cửa, mở miệng nói, trong tiếng nói mang theo tiếng nức nở, “Không muốn không muốn! Bát vương gia, ta sai rồi, thật sự sai rồi, ta nói xin lỗi, thật xin lỗi thật xin lỗi. . . .”

Ngoài cửa, hai nữ nhân cùng một cảm thú, toàn thể hóa đá. . . .

Bên trong cửa, thân thể Sở Văn Hách cứng ngắc, cũng không hề động đậy, giạt mình không biết vì sao, trong lúc nhất thời, trong đầu ngổn ngang không chịu nổi, phức tạp vô cùng, nhắm mắt, nhìn đôi bàn tay nhỏ bé trước mắt, cảm thụ được nhiệt độ thuộc về Đoàn Cẩm Sơ, từ trước đến nay, lần đầu tiên, tìm đập có chút nhanh hơn. . . . Nhưng, đây cũng là lần đầu tiên, bị một thái giám ôm ấp thân mật như thế, mặc dù đó là một thái giám đẹp tuyệt trần, nhưng. . . . Vẫn là một thái giám!

Đột nhiên ý thức được điểm này, trên khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách hiện lên 囧, tay phải giương lên, chế trụ tay Đoàn Cẩm Sơ, hơi dùng sức một chút, thân thể Đoàn Cẩm Sơ nhẹ nhàng bay ra một thước, “Đồng!” một tiếng, ngã ngồi ở trên mặt đất!

“Ai u!” Cái mông Đoàn Cẩm Sơ chạm đất, lập tức đau đến nhe răng.

Chốc lát sau, Sở Vân Hách đã ổn định tâm trạng của mình, bình thần nói: “Đem A Hồ dắt xuống, mang thêm bát đĩa vào!”

“Dạ, chủ tử!”

Bóng đen kia từ từ tản đi, Đoàn Cẩm Sơ cũng xoa mông đứng lên, kim nén bọc bội nói: “Mới vừa rồi đó là vật gì? Ta chính là bị nó dọa ngất sao?”

“Chớ ngao Tây Tạng!” Sở Vân Hách bụng ły rượu trước mặt lên, ưu nhã uống vào một hớp nhỏ, rồi lại nói: “Ồ dưới mắt bốn vương, ngươi lại dám chạy trốn hai lần? Lần đầu tiên dùng người thấy rất phí phạm, lần thứ hai dùng sức sinh đối phó với ngươi là đủ! Muốn hồi cung? Trước hết hầu hạ bốn vương ba ngày, nếu còn dám chạy, thì không phải là dùng A Hồ hù dọa ngươi, mà là bốn vương sẽ trực tiếp lấy ngươi làm điểm tâm cho A Hồ!”

“Cái gì? Ngươi ngươi. . . . Ngươi thật là ác độc!” Đoàn Cẩm Sơ tức xanh mặt, bỏ nhào về phía trước, hai tay vịn góc bàn, ngực thở gấp, trợn mắt nhìn Sở Vân Hách nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nguyên lai đây chính là ngươi nói, nói câu kia. . . .”

“Dạy ngươi mặt người dạ thú!” Sở Vân Hách rất hảo tâm nói tiếp theo lời của nàng, không những không giận, bạc môi ngược lại chậm rãi tràn ra tiếng cười, “Tiểu Sơ Tử, ngươi cho là cái gì? Cho là bốn vương muốn cùng ngươi một thái giám đoạn tụ sao? Nếu như ngươi là nữ nhân, bốn vương có thể miễn cưỡng thu ngươi làm cơ thiếp, bởi vì, bốn vương chỉ cảm thấy có hứng thú đối với nữ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hầu hạ cho hần, một bữa cơm chi ân

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Ta té!” Đoàn Cẩm Sơ mềm nhũn nằm dài ở trên bàn cơm, thuận tiện chen chân tới băng ghế, chột dạ ngồi xuống, nhận rõ thân phận chính mình là nô tài, giọng điệu mềm nhũn đi rất nhiều, nhỏ giọng nói: “Bát vương gia, chân tay nô tài vụng về, chắc chắn sẽ hầu hạ Bát vương gia không tốt, có thể hay không.”

“Không thể!” Sở Vân Hách nhẹ giọng cắt đứt, cũng trực tiếp trách mắng: “Nô tài có thể cùng chủ tử ngang vai ngang vế sao?”

“Không thể!”

Đoàn Cẩm Sơ phản ứng cực nhanh, lập tức đứng lên, liếc mắt nhìn cái ghế mình còn chưa ngồi nóng mông, thật là ủy khuất vênh cái miệng nhỏ lên, ngấm lại lúc còn ở hiện đại, dù thế nào nàng cũng là một huấn luyện viên băng vũ cấp thị xã, đi đến chỗ nào, người ta đều không phải kêu nàng một tiếng Đoàn lão sư sao? Thời không thay đổi, lại lưu lạc đến tình trạng bi thảm như thế này, quả thực là —— buồn cười!

“Rót rượu!”

“Dạ, nô tài tuân lệnh!”

Liên tiếp hầu hạ vị đại gia này uống năm ły rượu, rốt cuộc Cẩn Nhi và Huệ Nhi cũng đem bát đĩa đến, Đoàn Cẩm Sơ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rất tự giác tránh sang một bên, ngấm thức ăn than thở a! Nhớ lại một chút, nàng chính là bị dối tình, bữa trưa thì bị Cửu công chúa lôi lên xe ngựa mà bỏ lỡ, bữa tối. Đáng thương một chén cháo trắng rau cải diệp cũng không biết đang ở nơi nào!

Sở Vân Hách ăn rất là ưu nhã, khi gắp tay nhắc chân, tự có một cỗ khí hoàng thất tôn quý, Cẩn Nhi và Huệ Nhi hầu hạ rất chu đáo, thêm thức ăn, múc canh, rót rượu, cuối cùng đưa lên khăn, hần nhẹ nhàng lau khóe môi, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Khi cảm giác cường đại bị áp bách kia vừa biến mất, Đoàn Cẩm Sơ như quả bóng cao su xì hơi, thân thể lập tức buông lỏng, mới vừa kêu rên một câu, ngoài cửa lại truyền đến âm thanh pháp phòng bình thân của Sở Vân Hách, “Cẩn Nhi Huệ Nhi, mang Tiểu Sơ Tử đi dùng bữa, quy cách cũng như hai người các ngươi!”

“Dạ, chủ tử!” Cẩn Nhi và Huệ Nhi lập tức gật đầu cúi người.

Đoàn Cẩm Sơ giật mình thất thần, không thể tin nổi nhìn về phía cửa, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Sở Vân Hách biến mất trước mắt.

Cẩn Nhi và Huệ Nhi nhanh nhẹn dọn dẹp bàn ăn, sau đó mỉm cười với nàng, nói: “Tiểu Sơ Tử, theo ta tới phòng hạ nhân dùng bữa đi!”

“A, được.” Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, vội vàng gật đầu nói.

Hạ nhân trong phòng thấy Đoàn Cẩm Sơ đi vào, vốn là tất cả đang vui đầu dùng bữa liền vội vàng quay đầu tò mò nhìn qua, trên mặt đủ loại biểu cảm,

nhưng cũng là một mảnh yên lặng, không có người nào dám nói một câu gì, chẳng qua là ánh mắt di chuyển theo nàng, cho đến khi nàng được Cẩm Nhi và Huệ Nhi dẫn tới một cái bàn nhỏ ngồi xuống, mới dần dần thu hồi ánh mắt kinh ngạc.

Thức ăn được bung lên, là hai món một canh, thịt băm xào với tỏi, trứng gà chiên với rau hẹ, canh táo tía, còn có một chén com thơm ngào ngạt, nhìn thức ăn đặt ở trước mặt, Đoàn Cẩm Sơ chợt thấy chóp mũi đau xót, khóe mắt nổi lên hồng hồng, nàng xuyên qua cái Vương triều xa lạ này đã tám ngày, đây là lần đầu tiên được ăn bữa com tốt như vậy, có thịt, có trứng, còn có canh, com cũng không phải là dở qua đêm.

“Tiểu Sơ Từ, mau ăn đi a! Nếu như ăn một chén không đủ, người ăn xong, ta lại múc cho người.” Cẩm Nhi nhẹ nhàng nói nhỏ.

Huệ Nhi mỉm cười, đưa đôi đũa đến trong tay Đoàn Cẩm Sơ, “Tiểu Sơ Từ, chủ tử đã giao người cho chúng ta, cho nên người nhất định phải ăn no, nếu không chúng ta sẽ bị mắng.”

“Ta.” Đoàn Cẩm Sơ ngược mắt lên, cảm kích mở miệng cười, “Dạ, ta ăn, cảm ơn các người, thức ăn này thật ngon.”

“Ha ha, người nên cảm ơn chủ tử đây! Hạ nhân trong phủ, trừ quân gia ra, chúng ta là đại nha khâu, chi phí ăn mặc tự nhiên so với hạ nhân khác cao hơn một chút, cho nên, chủ tử muốn người ăn tốt một chút.” Cẩm Nhi khẽ cười nói.

Trong lòng, đột nhiên có một dòng nước ấm chảy qua, bữa com chi ân. Sở Vân Hách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trong rừng hoa đào, hiểu lòng hẩn

Editor: Họa Đến Vô Tình

Sau lưng Dự Viên là một rừng hoa đào.

Trong rừng đào, ánh chiều tà nhu hòa quang mang, hơn trăm gốc cây đào có hoa màu hồng hoa màu trắng xen lẫn vào nhau, hương thơm thấm vào ruột gan, gió nhẹ thổi, từng cánh hoa đào bay phát phơ như một làn mưa, cảnh đẹp làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Giữa một biển hoa kia, bóng dáng của bạch y nhân cầm kiếm thấp thoáng ẩn hiện vung lên, kiếm pháp Thiên Phong, chiêu thức giống như tên, từng chiêu thức vô cùng đẹp đẽ, cùng lúc rơi xuống, đại khí hào hùng, đường kiếm trải dài, khí thế nuốt sơn hà!

Tại chân trời, từng đám mây trắng trôi bồng bềnh, mặt trời sắp lặn đỏ như lửa xinh đẹp chói mắt, một thân bạch y hơn tuyết, tóc đen như mực tung bay trong gió, phiêu dật mà xuất trần, giống như thiên tiên, nhất kiếm cuối cùng xuất ra, thân bạch y xoay người lại, đem kiếm cất vào vỏ, trong rừng, hoa rụng rục rỏ, một hồi gió lướt qua, phảng phất cả bầu trời đều hiện lên một màn mưa hoa, cảnh trí kia.

“Trời à! Thật đẹp nha!” Thán phục một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ mở to đôi mắt đẹp, kim lòng không đậu nhỏ giọng nói, trong mắt đều là sùng bái, mê mẩn.

Con người của Sở Vân Hách đột nhiên căng thẳng, kiếm trong tay chậm rãi rời khỏi vỏ, trong ánh chiều tà, thân kiếm tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng, Đoàn Cẩm Sơ mở mắt mở to hai mắt, nhưng mà nàng còn chưa kịp phản ứng lại, thì Sở Vân Hách đã nhấc chân đá một hòn đá nhỏ, nhanh như chớp bắn về phía sau ba trượng!

“A ——”

Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên ý thức được điều không ổn, kêu lên sợ hãi, đồng thời “Đông!” một tiếng, té nhào xuống đất!

Cục đá mang theo chủ tâm giết người từ bên tai nàng bay qua, rơi xuống trên mặt đất!

Lông mày của Sở Vân Hách nhíu lại, thân hình không động, vừa cất trường kiếm vừa lạnh lùng nói: “Tiểu Sơ Từ, lăn ra đây!”

“Lăn. . . . Lăn ra đây, không, không nên. . . .” Đoàn Cẩm Sơ mặt như màu đất, nom nớp lo sợ bò dậy, vẩy vẩy bụi bặm trên người, hai chân như nhún ra đi tới phía trước, cách sau lưng Sở Vân Hách một thước thì đứng lại, run run nói: “Bát, Bát vương gia, nô tài. . . . Nô tài không. . . . Không phải cố ý nhìn lên, phải. . . . Là vừa vịn.”

“Tiểu Sơ Từ, đẹp mắt không?” Sở Vân Hách lạnh nhạt hỏi.

“Đẹp mắt, rất đẹp mắt. . . .” Đoàn Cẩm Sơ vội vàng gật đầu, đôi mắt khép hờ, nhìn về nơi xa mà nói, “Kiếm vũ đào lâm, mạn thiên hoa vũ, thanh vân trực thượng lãng tiêu cừ; bạch y mặc phát, trường kiếm thiên nhai, thử sinh bất vấn tiểu hồng trần!” (Editor: Ngần tò te, không biết gì luôn!)

“Thanh vân trực thượng lãng tiêu cừ. Thử sinh bất vấn tiểu hồng trần. . . .” Sở Vân Hách chấn động, bạc môi lấm lấm, tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu, hẩn lại có thể hiểu hẩn. Trong lòng nghĩ gì sao?

Đoàn Cẩm Sơ chớp mắt nhìn bộ dạng đờ đẫn của Sở Vân Hách, nghĩ đến chính mình có lẽ sẽ bị phạt quỳ, mím mím môi, dưới chân giống như được bôi thêm dầu —— chạy!

Nhưng mà, sau lưng hần giống như mọc thêm mắt, nàng vừa xoay người bước một bước, trên vai liền có thêm một bàn tay, ngay lập tức phía sau truyền đến tiếng nói lạnh lùng thần nhiên của hần, “Tiểu Sơ Từ, ngươi nhìn lên bốn vương luyện kiếm, liền muốn chạy?”

“Không có, không có nhìn lên, là vừa vặn!” Đoàn Cẩm Sơ bị hù dọa, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân y như tắm, lắp ba lắp bắp nói, bả vai thì dùng sức vùng vẫy muốn tránh thoát sự kìm hãm của Sở Vân Hách, ai ngờ, hần rất thức thời buông tay ra, nhưng một giây kế tiếp lại kéo lỗ tai nàng, nói nhỏ: “Không dám thừa nhận? Tiểu Sơ Từ, ngươi cũng đã biết, khi bốn vương luyện kiếm tại rừng đào này thì không có ai dám đến gần, cho nên, vừa nghe có người đến, bốn vương liền biết là ngươi, tên thái giám không biết sống chết này!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tức giận không sao diễn tả

“Tì ——”

Đoàn Cẩm Sơ hít một ngụm khí lạnh, bị buộc nghiêng đầu qua, nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Sở Vân Hách, điềm điềm đáng yêu cầu khẩn nói: “Bát đại gia, nô tài không dám chạy, xin ngài giờ cao đánh khẽ, không cần vặn lỗ tai của nô tài nữa, được không? Nếu vặn nữa, sẽ rách a!”

“Phải không?” Ánh mắt Sở Vân Hách chợt lóe, buông tay ra, xoay người đi dọc theo đường nhỏ trái đá cuối tới Dự Viên, vừa đi vừa nói: “Xem ra chiều vặn lỗ tai này dùng rất được, bốn vương sẽ đem nó áp dụng trên người ngươi thường xuyên!”

“Ừ? Không cần, không cần đi!” Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ giật giật, không nhịn được đề cao âm điệu, nhanh chóng đi theo, tiếp tục thành khẩn nói xin lỗi, “Thật xin lỗi a Bát đại gia, nô tài thật sự biết sai rồi, nô tài. . . .”

“Ngươi tới rừng đào làm gì? Bát vương phủ là địa phương mà ngươi có thể tùy ý đi lại sao?” Sở Vân Hách lười nghe nàng nói nhảm, trực tiếp cắt đứt hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một chút, nghiêm túc nói: “Cái này. . . . Bát đại gia, nô tài là đặc biệt tìm đến ngài! Ừ. . . . Nô tài muốn cảm ơn ngài đã cho nô tài ngủ giường tốt, ăn cơm ngon, còn khoan dung độ lượng tha thứ cho sự bất kính của nô tài.”

Nghe vậy, đột nhiên Sở Vân Hách dừng lại bước chân, tay phải nắm chuôi kiếm đang không ngừng siết chặt, chậm rãi nghiêng đầu lại, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nâng lên môi mỏng mỉa mai nói: “Không cần phải nói tạ ơn! Ngươi chẳng qua chỉ là một thái giám, bốn vương phạt ngươi nhẹ một chút, ngươi liền cho rằng bốn vương đối với ngươi là đặc biệt sao? Tự mình đa tình!”

Nói xong, lập tức xoay người rời đi, dưới chân giống như sinh thêm gió, tựa hồ là sợ nàng ở sau lưng đuổi kịp hần, càng đi càng nhanh, chỉ thoáng chớp mắt, đã không nhìn thấy thân bạch y kia nữa.

Đoàn Cẩm Sơ ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn phía trước mà giật mình mất hồn, cách hồi lâu, mới cong lên cánh môi, bực mình không thôi, “Ta chính là thái giám! Thái giám! Thái giám! Thái giám!”

Ánh nắng chiều đầy trời, gió mát lướt qua mặt, Đoàn Cẩm Sơ đứng thêm lát nữa, cảm thấy có chút tê tê, ngẩng đầu nhìn trời, thở phào một hơi thật sâu, lúc này mới bước đi tới phía trước, dọc đường đi đá đá hòn đá nhỏ, than thở không ngừng, “Bất kính thì tức giận, xin tội thì ngại phiền, nói cảm ơn thì phát cáu, còn nói những lời khó nghe như vậy, ai tự mình đa tình? Thiệt là, quý mới muốn làm thái giám, nếu như ta ăn mặc như lúc trước, nếu như có thể. . . .”

“Tiểu Sơ Từ!”

Phía đối diện đột nhiên có tiếng kêu to, Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình ngẩng đầu nhìn, là một nha hoàn nàng không biết, bước chân dừng lại, nha hoàn kia chạy tới nói: “Tiểu Sơ Từ, vương gia có lệnh, kêu ngươi lập tức hồi cung!”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc nhú mi nói: “Không phải nói để cho ta hầu hạ hần ba ngày mới có thể hồi cung sao? Tại sao lại đột nhiên thay đổi mệnh lệnh?”

“Vương gia hạ lệnh, ai dám có nghi vấn? Tiểu Sơ Từ, ngươi đi nhanh lên đi!” Nha hoàn kia cau lông mày lại, xoay người chạy tới Dự viên, về mặt kia thật là có chút nôn nóng.

Đoàn Cẩm Sơ mím môi, ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi cau mày cắn răng, “Con mẹ nó, ban ngày thì không cho đi, đem con chó ngao Tây Tạng kia ra dọa người, hiện tại trời tối đen lại đuổi người, quả thật là cầm thú!”

Nhưng mà tức giận chính là tức giận, còn có thể làm gì bây giờ đây?

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu, vòng qua Dự viên đi tới đại môn, đi qua đại sảnh thì lại đụng một thị vệ đang bước nhanh, thị vệ kia không kịp để ý tới nàng, chỉ tức giận liếc nàng một cái, liền bước nhanh tới đại môn, trèo lên trên ngựa, vội vã đi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đoàn Cẩm Sơ nháy mắt mấy cái, không khỏi dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn về phía đại sảnh, từ cửa sảnh mở rộng nhìn vào bên trong, chỉ thấy sống lưng đứng thẳng của một nam tử cao lớn mặc một bộ trường bào màu lam, khôi ngô cao lớn rắn rỏi, một tay chấp ở phía sau lưng, đang cùng quần gia Bát vương phủ nói gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quay trở lại Dự Viên, Vân Hách bị bệnh

Editor: Họa Đền Vô Tình

“Ai! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng đâu có quan hệ với ta?” Đoàn Cẩm Sơ quay đầu lại, thì thầm trong miệng, cất bước đi về phía đại môn, ừ rù đi xuống thêm đá, liếc mắt nhìn ánh trăng mờ trong đêm, lại đột nhiên giật mình ngay tại chỗ.

Nàng nên đi đâu đây?

Hồi cung? Xuất cung thì ngồi xe ngựa đã được phủ kín, bây giờ nàng muốn hồi cung cũng không tìm thấy đường, huống chi, ngồi xe ngựa đã đi tới nửa canh giờ, còn nàng đi bộ thì bao lâu mới có thể trở về? Hơn nữa, nàng thật muốn cả đời làm thái giám sao? Làm thái giám chịu khổ chịu tội, ngày ngày hầu hạ người khác, thức ăn so với thức ăn của chó chỉ khá hơn một chút, nếu như có một ngày bị người khác phát hiện ra thân phận thật sự, khẳng định là sẽ chết rất thảm, đây cũng không phải là chuyện tốt gì, tại sao nàng phải trở về?

Bình thường nàng không tìm thấy được lối ra hoàng cung, hôm nay thật vất vả mới đi ra được, đây chính là cơ hội ngàn năm mới có a! Cho nên, nàng không thể hồi cung, nàng phải rời đi, nhưng mà rời đi hoàng cung rồi, nàng có thể đi chỗ nào?

Cúi đầu, đưa tay sờ khắp toàn thân, một đồng tiền cũng không có, thậm chí ngay cả một đồ vật để có thể đem đi cầm cũng không, tối nay nàng phải đi nơi nào ngủ? Bữa cơm tiếp theo phải đi nơi nào ăn? Trên người không có đồng nào, nửa bước khó đi.

Rốt cuộc, Đoàn Cẩm Sơ chán nản ngồi xổm xuống, nước mắt rơi xuống lã chã, trời đất to lớn, nhưng lại không có chỗ cho nàng dung thân sao?

Về nhà. Nàng thật sự rất muốn về nhà.

Khóc một lát, mới phát hiện sắc trời càng lúc càng tối, Đoàn Cẩm Sơ xoa xoa cái chân đang tê đứng lên, liếc mắt nhìn bầu trời, không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét, “Ông trời, người cũng quá vô lương đi!”

“Oanh——”

Một tiếng sấm đột nhiên phá vỡ bầu trời, Đoàn Cẩm Sơ thân thể, trực tiếp ngã xuống!

Đội nàng chóng mặt đứng lên, hết sức khóc lóc nức nở, thế phải làm một chuyện, đó chính là tìm Tiểu Xuyên Tử hỏi rõ nguyên nhân nàng té xỉu, sau đó sẽ tìm kiếm biện pháp xuyên trở về hiện đại!

Nàng thật sự chính là, một giây đồng hồ cũng không muốn lưu lại cái nơi cổ đại ăn thịt người này nữa!

Quay người lại, Đoàn Cẩm Sơ bước lên thêm đá một lần nữa, thủ vệ ở ngay cửa vừa định cản, nàng nhanh như chớp chạy vào trong, lại vừa hét to, “Tiểu Xuyên Tử! Tiểu Xuyên Tử người mau ra đây!”

Nghe tiếng chó sủa!

Bên tai, có tiếng kêu của cầm thú hư hư thực thực vang lên, Đoàn Cẩm Sơ bị dọa đến hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng lại rồi nhìn xung quanh, may là con chó ngao Tây Tạng tên là A Hồ kia không xuất hiện, nhưng lại có nha hoàn hạ nhân thị vệ từ từ đi ra, tùm năm tùm va xúm lại nhìn nàng, ánh mắt kia

“Khụ khụ!” Đoàn Cẩm Sơ nặng nề ho hai tiếng, lựa chọn không nhìn họ, sau đó về mặt nghiêm túc đứng ở ngay cửa đại sảnh, nhưng mà, liếc nhìn một lần, không chỉ không có Tiểu Xuyên Tử và quần gia, ngay cả nam tử mặc áo gấm kia cũng không thấy!

“Chẳng lẽ đi Dự Viên của Bát đại gia sao?” Đoàn Cẩm Sơ chớp mắt suy nghĩ, chần chờ một chút, dứt khoát đi tới Dự Viên.

Trong Dự Viên, đứng rất nhiều nha hoàn và hạ nhân, mọi nơi yên lặng không tiếng động, người người vô cùng lo lắng bất an nhìn phòng ngủ chính ở trong

phòng, mặt mày đều là lo lắng.

Trong phòng, Sở Vân Hách nằm ngửa, đôi mắt khép hờ, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, hai gò má thì đỏ ửng, Cẩn Nhi và Huệ Nhi đứng ở trong phòng liên tục nhìn về phía cửa, vội vội vàng vàng.

Cửa mở ra, Tiểu Xuyên Từ bụng chậ nước nóng đi vào để xuống, đem khăn trắng thấm ướt, thoáng vắt nước, sau đó gấp lại để lên trên trán Sở Vân Hách.

Hai nha hoàn Tân Lan và Y Nhân bụng chén thuốc và mứt hoa quả đi vào, nhẹ đặt trên bàn, rồi dịu dàng nói: “Vương gia, thuốc sắc xong rồi, để nô tì hầu hạ ngài uống thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dũng cảm xông vào phòng ngủ, bảo vệ cho hân

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Đem ra ngoài!”

Tiếng nói lạnh nhạt mang theo vài lần vô lực từ bên trong màn vang lên, Sở Vân Hách không mở mắt, lông mày trên gương mặt tuần tú chau lại vô cùng chặt, một tay từ trong áo ngủ bằng gấm đưa ra, nắm lấy một góc khăn trên trán, chậm rãi kéo xuống, cùng lúc nói: “Toàn bộ đi ra ngoài!”

“Vương gia!”

Cẩn Nhi, Huệ Nhi, Tân Lan, Y Nhân, Tiểu Xuyên Từ, quản gia cùng kêu lên, sau đó nặng nề quỳ xuống đất, “Nô tì (nô tài) cầu xin vương gia uống thuốc!”

“Bất đệ, ngươi đang làm cái gì vậy? Ngươi làm chuyện này cho ai nhìn?” Sắc mặt Sở Vân Lan giận dữ, một tay lấy màn xóc lên, lớn tiếng trách mắng, “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Ngươi có ý gặp mưa bị bệnh để phụ hoàng chú ý sao, phụ hoàng không có tự mình đến, ngươi lại cố ý không uống thuốc phải không?”

Quản gia Nghiêm Du vội vàng dập đầu giải thích, “An Bình vương gia bớt giận! Chủ tử nhà ta cũng không phải là”

“Câm miệng!” Sở Vân Lan hừ lạnh một tiếng cắt đứt, lại nhìn về phía Sở Vân Hách vẫn đang nhắm mắt như cũ, khóe miệng giương lên, cười khẩy nói: “Bất đệ, dù sao hôm nay ta là phụng mệnh phụ hoàng đem thuốc bổ tới cho ngươi, ngươi muốn nửa sống nửa chết cũng là chuyện của ngươi, dù cho ngươi chết cũng sẽ không có người chú ý đến ngươi!”

Ngoài cửa, nắm tay của Đoàn Cẩm Sơ dùng sức xiết chặt, nàng là đi theo sau Tân Lan cùng Y Nhân tới, vốn là áp vào trên cửa muốn nghe một chút xem bên trong xảy ra chuyện gì, bởi vì trong tay Tân Lan bụng thuốc. . . . Kết quả.

Có lẽ là bởi vì một bữa cơm chi ân của Sở Vân Hách làm cho đáy lòng nàng mềm mại, có lẽ là bởi vì lời nói của Sở Vân Lan quá mức chói tai, nàng là một hạ nhân cũng nghe không vô.

Cơ hồ là sẽ có hậu quả gì cũng không còn quan trọng, Đoàn Cẩm Sơ “Bùm!” một tiếng dùng sức đẩy cửa ra, lách mình đi vào!

Một âm thanh chọt vang lên, tất cả mọi người trong phòng kinh hãi quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc!

Sở Vân Hách cũng đột ngột mở mắt, đang lúc liếc mắt nhìn chằm chằm, trong bụng nhất thời căng thẳng!

“Bất đại gia!”

Đoàn Cẩm Sơ vòng qua bình phong, mấy bước đi vào, không nhìn những người một cái, vội vã đi tới bên giường, nghiêng mình về phía Sở Vân Hách, tiếp đó, đôi mi thanh tú lập tức nhú lại, “Mới vừa rồi không phải ngươi còn rất tốt sao? Thế nào lại bị bệnh? Sắc mặt thật là khó nhìn!” Nói xong, vươn tay ra xoa xoa cái trán của hân, lập tức lại thất thanh nói: “Trời ạ! Ngươi lên cơn sốt a! Buổi trưa không uống thuốc, lại ra gió, cho nên mới phát sốt có đúng không?”

“Tiểu Sơ Từ. . . .” Sở Vân Hách khẽ di chuyển môi, nhìn chằm chằm vào gương mặt của nàng đang gần trong gang tấc, nhìn đôi mắt làm cho người ta mất hồn của nàng, lại nhìn về mặt nàng đang chất đầy lo lắng, nhất thời giống như có xương mắc tại cổ họng, “Bốn vương không phải là bảo ngươi hồi cung sao?”

“Ta. . . . Nô tài là tìm Tiểu Xuyên Từ có chuyện, nô tài. . . .”

“Thái giám?” Lòng mày của Sở Văn Hách nhảy lên, kinh ngạc lên tiếng cắt đứt, nhưng trong nháy mắt lại xanh mét cả mặt, “Lớn mặt! Thái giám trong cung lại dám tự mình xuất cung, lại dám coi nhẹ bổn vương, phải bị tội gì!”

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi quay đầu lại, ngồi thẳng lên, không tránh né chút nào nhìn thẳng Sở Văn Lan, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận càng thêm xanh mét, “Ngươi là vương gia nào, ta không biết ngươi! Ta là được Cửu công chúa mang ra khỏi cung tới đây, ta là tới hầu hạ Bát vương gia uống thuốc đây! Hắn cũng đã bị bệnh thành ra như vậy rồi, ngươi lại còn nói những lời nói đã thương tâm người khác, ngươi là ca ca hắn cái gì! Nếu như hắn chết các ngươi không chú ý, ta chú ý!”

Nói xong, ánh mắt tức giận khiêu khích của Đoàn Cẩm Sơ không yếu đi chút nào, đột nhiên nàng nghĩ đến, nếu như thân thể Đoàn Cẩm Sơ này chết, hồn phách của nàng sẽ có khả năng trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thời khắc nguy cấp, Văn Hách cứu giúp

Editor: Họa Đến Vô Tình

Giờ khắc này, là sự yên tĩnh trước cơn bão táp!

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, trên mặt mọi người tràn ngập kinh hãi, Sở Văn Hách hít đôi mắt lại, không hề chớp mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ đang ở trong mắt hắn, bóng lưng kia nhỏ nhắn xinh xắn, mười ngón tay trong áo ngủ bằng gấm trong lúc bắt giặc đã níu chặt phía dưới đệm giường.

Một câu này, quả nhiên đã rước lấy tai họa!

Sở Văn Lan chờ người ra mấy giây, sau một khắc, tay phải mạnh mẽ đưa ra, cổ tay lộn một cái liền bóp chặt cổ họng Đoàn Cẩm Sơ, gương mặt tuần tú hiện đầy giận dữ, nhìn chăm chăm nàng, cắn răng nói từng chữ từng câu, “Khá lắm, nô tài có gan lớn, lại dám dạy dỗ bổn vương! Ngươi không biết chữ chết viết như thế nào sao? Bổn vương sẽ thành toàn cho ngươi!”

Con ngươi khát máu kia nhìn chăm chăm nàng, bàn tay như kim sắt đang không ngừng bóp chặt, lúc này đây, ngoài dự đoán của mọi người Đoàn Cẩm Sơ không hét tiếng nào cả, yên tĩnh đến đáng sợ, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết nuốt nàng từng chút từng chút một. Đang mong đợi, khi nàng tỉnh lại lần nữa, đã trở về hiện đại.

“Tiểu Sơ. . . .” Miệng của Tiểu Xuyên Từ hơi mở, hai đùi mềm nhũn “Đông!” một tiếng đã quỵ gối trên mặt đất, đôi môi run rẩy hoảng sợ nhìn một màn này.

Cần Nhi, Huệ Nhi, Tân Lan, Y Nhân, quần gia cũng kinh sợ, tất cả yếu đuối quỵ xuống trên đất, muốn cầu tình nhưng chỉ là rung rẩy môi, ai cũng không dám phát ra một tiếng nào!

“Dừng tay!”

Một tiếng nói mềm mại vô lực kịp thời vang lên, Sở Văn Hách đưa tay nắm lấy cánh tay Đoàn Cẩm Sơ, nắm sử dụng một chút lực, thân thể Đoàn Cẩm Sơ không khống chế được ngã về phía sau, khiến cho ngón tay đang bóp chặt cổ họng nàng dần dần trượt ra, Sở Văn Lan giật mình một cái, chống lại đôi mắt bình thản như nước của Sở Văn Hách, tức giận nói: “Bất đệ, ngươi dám ngăn cản ta xử tử một thái giám phạm thượng sao?”

“Tam ca, Tiểu Sơ Từ mới vừa vào cung không lâu, quy củ còn chưa có học tốt, là hôm nay Đan Đan xuất cung mang tới, ta thấy hắn thông minh thú vị, cho nên giữ lại ở Bát vương phủ hầu hạ ta mấy ngày, mạo phạm Tam ca, ta thay mặt hắn chịu tội với Tam ca, cầu xin Tam ca tha cho hắn một mạng!”

“Khụ khụ. . . . Khụ khụ. . . .”

“Chủ tử!”

Sở Văn Hách cố hết sức nói xong mấy câu này liền nặng nề ho lên, Cần Nhi và Huệ Nhi vội vàng tiến lên phía trước vỗ vỗ lưng cho hắn thuận lưng, vừa cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, tình cảnh hỗn loạn như thế, Sở Văn Lan nhìn Đoàn Cẩm Sơ khí huyết không đủ mặt, “Hừ” một tiếng, rồi vung tay một cái quăng nàng lên trên giường, ngẩng cằm lên, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới vẫn còn có cái loại thái giám này! Hôm nay Bát vương gia ăn nói khép nép vì người cầu tình, bổn vương liền tha cho cái mạng chó của ngươi!”

Yết hầu có chút bị tổn thương, Đoàn Cẩm Sơ cũng khó chịu ho khan không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, từ trên giường chồm vật leo xuống, nhất thời không biết nên mắng Sở Văn Hách xen vào việc của người khác hay là nên cảm kích Sở Văn Hách vì nàng như thế.

Liếc xéo Sở Văn Lan một cái, Đoàn Cẩm Sơ một bên ho một bên cười, “Như vậy, nô tài đa tạ An Bình vương gia đã hạ thủ lưu tình!”

“Ngươi. . . .” Nhìn thấy môi Đoàn Cẩm Sơ cười khinh bỉ, Sở Văn Lan lại tức giận, “Cần rõ! Ngươi là nô tài hầu hạ Cửu công chúa ở Nam Uyển? Cho

là được sinh ra tuần tú liền ý vào sự cung chịu của chủ tử sao?”

“Tam ca!” Sở Vân Hách nhìn Sở Vân Lan, thờ hỏn hỏn nói: “Thân thể của ta là của ta, không cần phụ hoàng quan tâm, hôm nay làm phiền Tam ca đến đây một chuyến rồi!”

“Hừ! Lòng dạ Bát đệ thật là cao, chi tiết. . . .” Khóe môi Sở Vân Lan cong lên một cái, lập tức ngừng lại lời nói, nâng lên một nụ cười lạnh, “Bát đệ hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, ta hồi cung bẩm báo chi tiết với phụ hoàng!”

Dứt lời, vung tay áo găm, sải bước đi ra.

“Đưa. Tam ca!” Sở Vân Hách cách bình phong, nhẹ nhàng chậm chạp phun ra một câu, con người đang bình tĩnh từ từ thay đổi thành thâm thúy u ám, mơ hồ lộ ra một cỗ khí sắc bén!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Khuyên hẩn uống thuốc, ra lệnh uy hiếp

Editor: Họa Đến Vô Tình

Ngoài cửa, đột nhiên có hạ nhân bẩm báo, “Chủ tử, Vưu thái y được mời tới!”

“Bỏn vương không cần, thỉnh thái y trở về!” Trên giường, mặt Sở Vân Hách không chút thay đổi, giọng nói lạnh lẽo.

Hạ nhân ngẩn người, hơi chần chờ một chút, đành phải đáp, “Dạ!”

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, Đoàn Cẩm Sơ khó nén nổi sốt ruột, nhưng mà, cô hòng lại khô khốc nhất thời không nói ra lời, đành phải trừng mắt, tức giận nhìn chăm chăm Sở Vân Hách.

Hòa hoãn một lát, cảm giác tốt hơn một chút, nghiêng mắt nhìn chén thuốc đang đặt ở trên bàn, Đoàn Cẩm Sơ đi tới dò xét nhiệt độ, sau đó bung lên đi trở về bên giường, ngồi xuống bên cạnh người Sở Vân Hách, cúi đầu múc một muỗng, rồi đưa đến bên miệng hẩn, nhẹ nhàng nói: “Thuốc vẫn còn ấm, uống một chút đi!”

Sở Vân Hách khẽ chau mày, lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Đi ra ngoài!”

“Bát đại gia.” Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một chút, hơi giật mình nhìn hẩn.

Sở Vân Hách nghiêng mắt qua, nhìn về phía những người khác, nói với âm thanh lạnh lùng: “Toàn bộ lui ra!”

“Dạ, chủ tử! Nô tài (nô tì) cáo lui!”

Sau khi quản gia, Tiểu Xuyên Tử, bốn nha hoàn cùng nhau dập đầu liền nói đuổi nhau lui ra, vòng qua bình phong thì quản gia quay đầu lại, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ đang đỡ đầu, nhũ lông mày thấp giọng nói: “Tiểu Sơ Tử, đi thôi!”

“Ta không đi!”

Đoàn Cẩm Sơ quay đầu lại nói, rồi từ trên giường đứng lên, nhìn Sở Vân Hách, đôi môi mềm mại hơi trề ra, “Nhiệm vụ của ta còn chưa hoàn thành đâu!”

“Bỏn vương không thể nào uống thuốc! Về chuyện của người và Cửu công chúa, bỏn vương sẽ thay người xử lý!” Tiếng nói của Sở Vân Hách lạnh nhạt đều đều, thậm chí không nghe ra được một tia phập phồng, vẻ mặt vĩnh viễn đều là lãnh lạnh nhạt đạm, dứt lời, lại nói: “Sắc trời không còn sớm, Nghiêm Du, an bài Tiểu Sơ Tử ở một buổi chiều, sáng sớm ngày mai trở lại cung!”

“Dạ, chủ tử!” Quản gia Nghiêm Du khom người trả lời.

“Không được!” Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên lên tiếng, nhìn chăm chăm Sở Vân Hách, thờ hỏn hỏn nói, giọng điệu kiên định không dứt, “Người nhất định phải uống thuốc! Nếu không, người giết ta là được rồi!”

Nghiêm Du chấn động, gương mặt kinh ngạc, nhất thời sợ hãi đứng yên ở tại chỗ.

Sở Vân Hách chậm rãi nheo mắt lại, giọng nói trở nên âm trầm, “Tiểu Sơ Tử, người nào cho người lá gan lớn như vậy, dám ra lệnh uy hiếp bỏn vương? Người cho rằng là bỏn vương sẽ không giết người sao?”

“VẬY NGƯỜI MAU GIẾT A, MỚI VỪA RỒI TẠI SAO NGƯỜI LẠI CẦU XIN TÊN KHỐN KIỆP KIA THA TA? TA VỪA LÚC CŨNG KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA!” ĐOÀN CẨM SƠ NÂNG CẦM, KHÍ THỂ HÙNG HỔ GẮM NHÉ NÓI.

Con người, một khi không sợ cái chết, thì cái gì cũng không sợ!

“Càn rồi!”

Sắc mặt Sở Vân Hách trở cuộc cũng trở nên xanh mét, một chương đập vào mép giường, âm u lạnh lùng quát: “Toàn bộ mau cút cho bản vương!”

Nghiêm Du run lên, vội vàng xoay người chạy ra ngoài cửa.

Đoàn Cẩm Sơ cắn răng, đặt chén thuốc đang cầm trong tay lên trên bàn nhỏ ở đầu giường, sau đó nghiêng mình đi đỡ Sở Vân Hách, cùng lúc nói: “Ta không cút! Tùy người xử lý chuyện của ta như thế nào, tùy người xử trí ta ra sao, dù sao hôm nay người nhất định phải uống thuốc!”

“Tiểu Sơ Từ người. . . .” Sở Vân Hách mím chặt môi, nhìn nàng đang gần trong gang tấc, nghiêng đầu qua chỗ khác, “Nếu người không cút, bản vương sẽ sai người kéo người ra ngoài cho A Hồ!”

“Ách. . . .” Nghĩ đến con chó ngao Tây Tạng khổng lồ kia, Đoàn Cẩm Sơ không kiềm nổi rung mình một cái, tay đỡ bả vai hần hơi cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp nói: “Người không thể cho ta một cái chết đơn giản hơn một chút sao?”

“Người rất muốn chết?” Sở Vân Hách chột nhứ mày, hỏi ngược lại.

“Ài! Một lời khó nói hết. . . .” Đoàn Cẩm Sơ phiền muộn lắc đầu một cái, tiếp tục đỡ Sở Vân Hách, nhưng, nam nhân này quá nặng, và lại không chút nào phối hợp với nàng, làm cho nàng phải dùng hết sức lực, nhưng mà không chỉ không có đỡ được hần lên, ngược lại còn nhào tới trên người hần, va chạm này, làm cho Sở Vân Hách lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp đó, chột mớ to hai mắt!

Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ vạn phần, lập tức đứng lên, tai đỏ mặt hồng nói: “Thật, thật xin lỗi, ta, ta không phải cố ý. . . .”

“Trước ngực của người. . . . Có vật gì đó? Tựa hồ là đụng đến bản vương rồi!” Ánh mắt Sở Vân Hách nhìn vào ngực của Đoàn Cẩm Sơ, khẽ nhíu mày

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giống như nữ nhân, hần đùa giỡn

Editor: Họa Đến Vô Tình

Thật ra thì nếu như Sở Vân Hách không đề cập tới chuyện này, Đoàn Cẩm Sơ cũng sẽ im lặng nhìn, bởi vì bộ ngực đáng thương của nàng quá nhiều dây vải như vậy, lại trải qua đụng chạm mạnh. Đau chết!

Không nhìn được, Đoàn Cẩm Sơ hung hăng trừng mắt nhìn qua, âm thầm cắn răng, nam nhân chết tiệt, thoát nhìn thì vóc người hơi gầy, nhưng lại có một bộ ngực tinh trắng rắn chắc cứng như sắt đá!

“Tiểu Sơ Từ, người trừng bản vương làm cái gì?” Sở Vân Hách chau mày, có chút khó hiểu.

“Hừ, rõ ràng là người đụng ta!” Đoàn Cẩm Sơ lập tức phản công, để chứng minh, nàng lấy tay vỗ vỗ lên bộ ngực, rồi nói: “Chỗ này của ta có cơ ngực cường tráng, có thể có thứ gì đây? Ngược lại nhìn vóc người của người, một ít cũng không khô ngô cao lớn!”

“Cái gì?” Sở Vân Hách ngẩn người, lại bị sắc ho khan liên tiếp đứng lên, mặc dù là như vậy, vẫn không quên biện hộ, “Khụ khụ! Đây, Tiểu Sơ Từ chết tiệt! Nếu không có bản vương cứu giúp, người còn kiêu căng như vậy sao? Là ta sức lực thua kém người, hay là trên giường không bằng người?”

“Ách. . . . Cái. . . . này giường, trên giường, là chuyện nam nữ nha, khụ khụ, đương nhiên Bát đại gia ngài so với nô tài mạnh một chút!” Đoàn Cẩm Sơ mặt co quắp 囧, tay chân luống cuống, liếc mắt nhìn Sở Vân Hách, cúi đầu xuống, “Thái giám chúng tôi thuộc về đoàn thể trung lập, trên căn bản là ăn chay.”

“Ha ha. . . .” Sở Vân Hách không nhìn được cúi đầu cười ra tiếng, nhìn dung nhan tuyệt sắc của Đoàn Cẩm Sơ, không đành lòng nhếch khóe miệng, hài hước mà nói: “Tiểu Sơ Từ, nếu như người là cô nương, bản vương nhất định sẽ để cho bản thân người cảm thụ một phen!”

“Ách, cảm thụ cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ có chút mờ mịt.

Sở Vân Hách tà tư giường lông mày lên, “Cảm thụ ở trên giường bản vương có khô ngô cao lớn hay không!”

“Khụ khụ!” Đoàn Cẩm Sơ bị sắc cả khuôn mặt đỏ bừng, sắc giọng nói: “Người nói hươu nói vượn cái gì a!”

Đáng chết, nàng nhất định phải bảo vệ bí mật nữ giả thái giám này thật tốt, tuyệt đối không thể! Không thể để tên sắc lang này phát hiện!

“Được rồi, bồng vương không cười ngươi nữa, thấy cô hòng khó chịu thì tự mình rót nước uống đi.” Nhìn Đoàn Cẩm Sơ then thung giống như nữ nhân, đáy lòng Sở Văn Hách hiện lên một chút tình cảm khác thường, gương mặt tuần tú nóng lên, không được tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, giọng nói có ý lạnh nhạt.

“A, được.”

Cô hòng của Đoàn Cẩm Sơ quả thật không thoải mái, nghe xong lời này, vội vàng đi đến bàn, tự mình động thủ uống liên tục ba chén nước, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút, mặt thoáng nhìn, lại nhìn đến chén thuốc, không khỏi nhú lông mày, bụng chén thuốc lên, không nói một lời đi ra ngoài, kéo cửa ra, ở bên ngoài cửa có Cẩn Nhi và Huệ Nhi đang canh giữ, “Làm phiền người đem chén thuốc hâm lại, đã lạnh rồi.”

“Ừ. Tiểu Sơ Tử, hi vọng người có thể khuyên chủ tử uống thuốc, kể từ khi chủ tử nhiễm phong hàn lại không chịu uống thuốc, thân thể lúc tốt lúc xấu, làm cho người ta rất lo lắng a.” Cẩn Nhi nhận lấy chén thuốc, lo lo lắng lắng nói.

Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, chậm rãi nghĩ lại những lời nói cay nghiệt của An Bình vương Sở Văn Lan nói lúc này, đứng ở cửa một hồi, mới quay người trở vào phòng thì thấy Sở Văn Hách đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Khom lưng ngồi xuống bên cạnh hắn, cẩn thận quan sát ngũ quan hắn, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi cười một tiếng, nam nhân này vô cùng tuần tú, lại đối xử với nàng vô cùng tốt!

Lý nước rửa chén đánh nàng mắng nàng, không xem nàng là người. Còn nam nhân này là một vương gia, lúc nào nàng chống đối hắn, hết lần này tới lần khác hắn đều tha cho nàng, còn để nàng ngủ trong phòng hắn, đắp một cái chăn tốt, cho nàng ăn cơm ngon, lại còn vì nàng ăn nói khép nép trước mặt tên vương gia cay nghiệt kia.

Mặc dù, hắn có hơi nóng lạnh bất thường, tâm tình dễ dàng thay đổi, nhưng mà. Hắn là chủ tử, có thể đối với nàng như vậy tốt lắm rồi, ít nhất coi như là một sự ban ơn ở nơi cô đại phong kiến này đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hắn chịu uống thuốc, sủng nịnh với nàng

“Ngươi nhìn cái gì?” Sở Văn Hách đột nhiên mở mắt, trực tiếp hỏi.

“Hả. . . . Ngươi đã tỉnh?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc, bị hắn nhìn chằm chằm, chợt ý thức được cái gì, vội vàng đứng dậy cúi đầu nói: “Nô tài không có nhìn cái gì, nô tài nhất thời quên, cho nên. . . . Cho nên đã ngồi xuống.”

“Cốc cốc!”

“Chủ tử, nô tì đưa thuốc đến.”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, ngay sau đó truyền đến giọng nói của Cẩn Nhi.

Mắt nhìn thấy Sở Văn Hách đang muốn mở miệng, chỉ sợ hắn lại hàm hừ kêu bụng thuốc xuống, Đoàn Cẩm Sơ nhanh tay lẹ mắt xông tới che cái miệng của hắn, sau đó nghiêng đầu lớn tiếng nói: “Cẩn Nhi tỷ tỷ, vương gia kêu tỷ bụng vào.”

Sở Văn Hách di chuyển con ngươi chạy ngang chạy dọc, hắn chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể đâm bay cái bàn tay to gan của tên thái giám chết bầm này đang bịt miệng hắn! Chẳng qua là, tay phải chỉ gãi gãi đệm giường, cuối cùng. . . . Không có nhắc lên.

“Bát đại gia, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ bỏ tay ra, có được không?” Đoàn Cẩm Sơ dẫn dắt từng bước, cười tươi như hoa, thực không biết, nàng lại có thể cho nam nhân một cơ hội.

Sở Văn Hách quả thật muốn chết, lời nói dụ dỗ con nít này lại dám dùng trên người hắn!

“Hi hi, không nói lời nào, ta coi như ngươi đồng ý a! Ngươi là nam nhân thật sự, không được lật lọng để cho ta nửa nam nhân này giẫm cọt ngươi a!”

Đoàn Cẩm Sơ cười híp mắt nói xong, nghiêng đầu nhìn Cẩn Nhi đang thận trọng bụng chén thuốc đi vào để xuống bàn, Đoàn Cẩm Sơ buông lỏng tay ra, Sở Văn Hách liếc mắt nhìn Cẩn Nhi một cái, nhẹ nhàng nói: “Đi xuống đi!”

“Dạ, chủ tử!” Cẩn Nhi phúc thân cáo lui.

Không có người thứ ba, Sở Văn Hách lập tức mở miệng nói: “Người xiết chặt miệng bốn vương như vậy, làm sao bốn vương có thể nói được? Không tính!”

“Không được! Không thể không tính!”

Đoàn Cẩm Sơ tỏ vẻ bướng bỉnh, một tay bưng chén thuốc lên, mức lên một muỗng cúi đầu thổi cho nguội, sau đó cúi người đưa đến khóe miệng Sở Văn Hách, dịu dàng dụ dỗ nói: “Không uống thuốc thì sao bệnh mới có thể tốt hơn? Chúng ta phải nhanh chóng khỏe mạnh, không để cho cái tên khôn khiếp cay nghiệt đó châm biếm nữa, có được hay không? Ngoan, há miệng!”

“Tiểu Sơ Từ.” Sở Văn Hách liếc nhìn nước thuốc đen sì trong muỗng, không được tự nhiên cau lông mày lại, mặc dù hẳn biết đây là do Nhiếp Phong tự mình sắc thuốc, cũng đã dùng ngân châm thử qua, nhưng mà. . . . Âm thanh nhỏ hơn một chút, “Thuốc rất khó uống, bốn vương không muốn uống.”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, kinh ngạc nói: “Người là ngại thuốc đắng mới không uống sao? Ai nha, cái đứa ngốc này, thuốc đắng đã tận lợi cho bệnh a!”

Dứt lời, cúi đầu xuống không chút do dự uống muỗng thuốc kia vào trong miệng, ngẩng đầu lên, khóc không ra nước mắt, “Má ơi, thật sự rất khó uống! Nhưng mà. . . . Nhưng mà ta còn uống được! Cho nên, người nhất định cũng phải uống. . . ., người phải làm một nam nhân đích thực cho ta xem!”

“Người. . . . Người cầm muỗng của bốn vương. . . .” Sở Văn Hách tròn mắt há mồm, dừng lại một chút, ngồi dậy, nhận lấy chén thuốc từ trong tay Đoàn Cẩm Sơ, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, nói: “Thôi, bốn vương cũng không so đo cùng người một thái giám dùng chung muỗng!”

Dứt lời, khuấy động chén thuốc, còn chưa nguội lắm, lập tức uống một ngụm sạch trơn!

“Mau mau uống nước!” Đoàn Cẩm Sơ vội vàng đưa chén nước lên, Sở Văn Hách uống vài chén liên tục, mới khoát khoát tay, “Không cần nữa.”

“Vậy, vậy người ăn mút hoa quả đi!”

“Ừ.”

Sở Văn Hách dựa vào nệm mềm mại ở đầu giường, nhìn thấy ánh mắt của Đoàn Cẩm Sơ đang nhìn chăm chăm mút hoa quả, cười nhạt, “Người cũng ăn đi.”

“Hi hi, tại sao người biết ta cũng muốn ăn?” Mặt của Đoàn Cẩm Sơ giãn ra, không chút khách khí cầm lên một miếng bỏ vào miệng.

“Tâm sự của người đều viết ở trên mặt, bốn vương tự nhiên nhìn ra.” Sở Văn Hách khẽ cười nói.

“Ừ.” Ăn xong, Đoàn Cẩm Sơ liếm liếm môi, đáng thương nhìn hắn, “Vậy người nói xem, bây giờ ta còn có tâm sự gì?”

“Ha ha.”

Sở Văn Hách không nhịn được cười ra tiếng, lông mày nâng lên rất là mê người, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi nhìn đến ngây ngốc, Sở Văn Hách búng một cái lên trán của nàng, trong lúc vô tình giọng nói kia mang theo chút cưng chiều, “Muốn ăn bao nhiêu thì ăn đi, trên bàn còn có chút điểm tâm trái cây, thích thì ăn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bát đại gia, ta muốn bảo vệ người

Miệng dính đầy mảnh vụn của điểm tâm, Đoàn Cẩm Sơ cười khúc khích không dứt, “Bát đại gia, cảm ơn nhé!”

“Gọi là vương gia!” Sở Văn Hách cau mày sửa lại.

“Không muốn, ta thích gọi người là Bát đại gia!” Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu, cười sáng lạn như cảnh xuân, thuận tiện lại lấy lên một miếng bánh xốp hương đào đút vào trong miệng, khó có được cơ hội tốt như vậy, cho nên, nàng phải ra sức bắt lấy cơ hội này.

“Tùy người.” Sở Văn Hách không kiên trì nữa, nhẹ nhàng nói tiếp: “Kiềm chế một chút, đừng ăn no quá!”

“A a a, điểm tâm nơi này của người ăn thật ngon, ở chỗ của ta. . . .” Lời nói của Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên hơi chậm lại, nàng thế nào lại quên, nàng muốn đi tìm Tiểu Xuyên Từ để tìm kiếm phương pháp trở về hiện đại mà, nàng không muốn ở cái địa phương quỷ quái này làm thái giám bắt nam bắt nữ hầu hạ người khác a!

“Làm sao vậy? Bị ghen sao?” Sở Văn Hách nhàn nhạt hỏi thăm, giữa lông mày mờ hồ lộ ra chút ân cần.

“Không có, không có việc gì!” Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, yên lặng nhai điểm tâm không ngừng tính toán, Sở Văn Hách nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Tiểu Sơ Tử, sau này ngươi không được không có quy củ, trước khi nói nhất định phải suy nghĩ, làm tốt bổn phận của nô tài, nếu không. . . . Bồn vương có thể tha cho ngươi, nhưng chưa chắc người khác có thể tha cho ngươi mạng sống! Mặc dù ngươi có thể may mắn sống sót, nhưng chuyện ăn hèo chịu phạt cũng không thể tránh khỏi! Ngươi phải biết, trong đại nội hoàng cung có nhiều chủ tử chỉ cần tùy tiện động đầu ngón tay cũng có thể khiến ngươi dờ sống dờ chết!”

“Ách. . . . Ta, ta biết, hôm nay nếu không phải là ngươi, ta có thể đã bị bóp chết.” Đoàn Cẩm Sơ ngẩng ra một lúc, chấp nhận gât đầu, lại nhủ lòng mày, “Nhưng mà, ta thật sự là không nhịn được, ta đã có thói quen người người ngang hàng, đột nhiên phải thích ứng với chế độ nô tài – chủ tử, ta. Còn có hôm nay, ta ở bên ngoài nghe được An Bình vương gia kia nói ngươi như vậy, trong lòng ta rất tức giận, cho nên mới. . . .”

“Trên đời này, làm sao có người người ngang hàng?” Ánh mắt Sở Văn Hách trở nên lạnh lùng, chê cười nâng lên khóe môi, “An Bình vương vẫn luôn cay nghiệt như vậy, tình thân ở trong mắt hoàng thất cũng sẽ ti tiện như cận bã, bồn vương sống hay chết, hà cớ gì hấn phải quan tâm? Hấn chỉ quan tâm. . . .”

Một lúc lâu, đợi không được đoạn sau, Đoàn Cẩm Sơ nghi ngờ hỏi, “Quan tâm cái gì?”

“Không có việc gì.” Sở Văn Hách thờ khê ra hai chữ (tiếng trung có hai chữ), không có nói thêm gì nữa, mà là nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi cần gì phải vì bồn vương mà đi đắc tội với An Bình vương? Cái người kia làm việc ác độc, có thù tất báo, chỉ sợ sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.”

“Hả? Ta, ta lúc ấy căn bản không nghĩ quá nhiều, ngươi đối với ta tốt như vậy, ta chỉ là không muốn ngươi bị người khác khi dễ, ta muốn bảo vệ ngươi, nhưng mà, ta. . . . Ngay cả bản thân mình ta cũng không bảo vệ được, ta thật sự vô dụng, ta.” Đoàn Cẩm Sơ gấp gáp, nói có chút không mạch lạc, nói đến phần sau thì dần dần cúi đầu, “Ta quên ta là nô tài, ta còn liên lụy ngươi cầu xin hấn bảo vệ cái mạng nhỏ của ta, ta thật là đáng chết!”

“Tiểu Sơ Tử!” Sở Văn Hách thì thầm một câu, nhìn nàng, thật lâu hấn không thốt nên lời, nàng bắt quá là thái giám mệnh như con kiến hôi, lại nói muốn bảo vệ hấn, trừ những thuộc hạ trung thành của hấn ra, chưa bao giờ, chưa bao giờ có một người nào nói qua như thế, người này vì hấn mà đánh bạc tính mạng của mình, kiên định nói chú ý hấn, người này, không phải phụ hoàng của hấn, không phải là cơ thiếp của hấn, cũng không phải là huynh đệ của hấn, mà là một tiểu thái giám chỉ biết được nửa ngày. . . .

Mặc dù, hấn cũng không phải là vô dụng như bề ngoài, bệnh trận này, hấn đã lợi dụng rất nhiều người, hấn chỉ là cố tình làm lớn chuyện để che dấu mục đích thật sự của hấn, nếu chỉ là một người cao cao tại thượng, hấn cần gì phải giày vò thân thể của mình như thế, hấn không chỉ có muốn sống, mà còn là muốn sống thật tốt, còn phải cười xem bọn họ chật vật quỳ rạp dưới chân hấn, cho nên. . . . Cuộc sống có quá nhiều thứ để diễn, chẳng qua là hấn đã diễn rất nhiều năm, đã để như trở bàn tay mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Không cần ngươi, tìm được nguyên nhân

Tiểu Sơ Tử, nhớ kỹ, bồn vương không cần ngươi bảo vệ, không cần ngươi bênh vực lẽ phải, không cần ngươi ngu xuẩn tự đem tính mạng của mình để trên mũi dao, một câu thôi, ngày sau, chuyện của bồn vương không cần ngươi trông nom, ngươi hiểu không?” Một hồi lâu, rốt cuộc Sở Văn Hách cũng nói chuyện, vẫn là bộ dáng lạnh lùng đậm mạc, ánh mắt kia mang theo nồng đậm ý cảnh cáo.

“Ngươi, ngươi chê ta xen vào việc của người khác? Chê ta liên lụy ngươi, có đúng hay không?” Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy bị thương, không thể tin nhìn Sở Văn Hách, thì thảo xác thực hỏi.

Sở Văn Hách khê nghiêng mặt, trên môi hiện lên nụ cười châm biếm, “Không sai, bồn vương nếu không phải vì thân phận của Cửu công chúa, sao lại lên tiếng cầu xin An Bình vương? Chẳng lẽ là muốn nghe hấn châm chọc khiêu khích sao?”

Nghe vậy, điểm tâm trong tay Đoàn Cẩm Sơ rơi xuống bàn, cúi đầu mím chặt môi, hồi lâu mới nói: “Dạ, nô tài đã biết! Tạ Bát vương gia đã cứu giúp! Nô tài cáo lui!”

Dứt lời, quay người lại, không nhìn Sở Văn Hách một cái liền đi vòng qua bình phong mở cửa đi ra ngoài.

Sở Văn Hách nghe tiếng đóng cửa thật mạnh kia, thu nụ cười lại, lông mày nhíu lại thật sâu, thái giám này quả thật là thẳng tính, tính tình này, làm sao có thể ở trong thâm cung sinh sống an ổn đây?

Đêm khuya, ánh trăng lười liềm treo ở trên bầu trời lẳng lẳng tỏa ra ánh sáng, chiếu lên một bóng dáng gầy yếu đang co lại trong góc vườn hoa oải hương.

Một bóng dáng ở trước mặt đi ngang qua, Đoàn Cẩm Sơ tròn to hai mắt, cẩn thận quan sát một chút, mới phát hiện người kia cũng mặc trang phục giống

như nàng, hai mắt sáng người, lập tức nghĩ tới một người, vội lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Xuyên Từ!”

Tiểu Xuyên Từ nghe được tiếng kêu liền dừng bước chân, quay đầu lại, thấy Đoàn Cẩm Sơ từ trong bụi hoa chui ra, không khỏi nghi hoặc hỏi, “Tiểu Sơ Từ? Người ở chỗ này làm gì?”

“Tiểu Xuyên Từ, ta tìm được người rồi!” Đoàn Cẩm Sơ mừng như điên, chạy tới trước mặt Tiểu Xuyên Từ, gợn găng dứt khoát hỏi: “Hôm tiết thanh minh, ở bên ngoài Vĩnh Lạc cung, là người đưa ta trở về Kinh Sư phòng, có đúng không?”

“Đúng vậy a, người té xỉu, chủ tử lệnh cho ta đưa người trở về, làm sao vậy?” Tiểu Xuyên Từ gật đầu một cái, nói.

Đoàn Cẩm Sơ nghe vậy, lập tức kích động lại hỏi, “Vậy ta té xỉu như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có xảy ra chuyện gì a, lúc ấy người đem đến cho hoàng thượng hương giấy cống phẩm, ở tại cửa ra vào gặp được ta cùng chủ tử, chủ tử kêu người đưa khay cho ngài ấy, sau đó đuổi người trở về, sau khi người đi được vài bước, đột nhiên chủ tử kêu người đứng lại, lúc ấy bầu trời có sấm rất nhiều, người vừa quay đầu lại, sau đó liền ngất đi.” Tiểu Xuyên Từ suy nghĩ một chút, cẩn thận nhớ lại nói.

“Ách Là Bát đại gia kêu ta đứng lại, sau đó ta liền đơn giản té xỉu như vậy?” Đoàn Cẩm Sơ có hơi sục sạo, cư nhiên lại cùng nam nhân đáng chết kia có liên quan!

“Tiểu Sơ Từ, chẳng lẽ không đúng? Mới cách có tám, chín ngày, người không nhớ rõ sao?” Tiểu Xuyên Từ hồ nghi nhìn chòng chọc Đoàn Cẩm Sơ, “Còn tính tình của người nữa. . . . So với trước kia khác rất nhiều!”

“Cái đó, ta mất trí nhớ nha, chuyện này ta đã cùng Bát đại gia nói qua, ta tính lại cũng không còn nhớ cái gì!” Đoàn Cẩm Sơ bắt đầu dĩ hựu vi, thuận miệng giải thích.

“A. Ta đi đây, còn phải lấy hương nhang cho chủ tử!” Tiểu Xuyên Từ gật đầu một cái, không thể tán gẫu nhiều hơn, liền vội vàng đi làm việc được giao cho.

Đoàn Cẩm Sơ đi qua đi lại tại chỗ một hồi lâu, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định lấy dũng khí quay trở về phòng của nam nhân kia, cố ý chọc giận hắn, sau đó lại cố ý chạy, để cho hắn kêu đứng lại, tiếp đó nàng hoa hoa lệ lệ ngất đi, vừa tỉnh lại, sung sướng xuyên trở về hiện đại!

Vậy mà, không nghĩ tới, lần này đi, thế nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Vụng trộm xông vào phòng tắm, làm hỏng chuyện tốt

Giống như làm ăn trộm, Đoàn Cẩm Sơ nhanh như mèo, rón ra rón rén đến gần cửa phòng, vênh tai lên lắng nghe, tựa hồ không có động tĩnh gì, liền to gan hơn một chút đẩy nhẹ cánh cửa ra sau đó lách mình đi vào, nhón chân lên nhẹ nhàng đi vòng qua tấm bình phong, lộ ra nửa cái đầu, hít mắt nhìn về phía giường, “A? Tại sao không có người?”

Nhỏ giọng nói thầm một câu, Đoàn Cẩm Sơ nghênh ngang mà đi ra ngoài, nhìn quanh khắp mọi nơi một lần, nhìn đến trên bàn thấy trong khay là nước trà giống như vừa mới được chuẩn bị, thừa dịp nam nhân đáng chết kia không có ở đây, nàng phải hưởng thụ một chút mới được!

Rót một tách trà, Đoàn Cẩm Sơ khẽ nhấp một hớp, sau đó lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Bên cạnh bàn trang điểm có một cái cửa nhỏ, đi vào là một phòng tắm, có hạ nhân nấu nước nóng trong mọi thời tiết để tùy thời Sở Vân Hách dễ dàng tắm rửa, phòng tắm này không cho bất kỳ người nào hưởng dụng, bao gồm cả bảy cơ thiếp của hắn.

Bốn góc tường trong phòng tắm được đính bốn viên dạ minh châu, làm cho cả phòng tắm sáng như ban ngày, cực kì xa hoa.

Giờ phút này, Sở Vân Hách ngồi dựa vào hồ nước tắm, lười biếng híp con ngươi lại, một đôi tay ngọc đang cầm chiếc khăn dụ dỗ lau chùi thân thể cho hắn, ánh mắt vừa ngược lên, nở nụ cười mỉa hoặc, phong tình vạn chủng.

“Luu Ly.”

Môi mỏng thì thầm một câu, đột nhiên có một tiếng hít thở nhẹ rơi vào trong tai, Sở Vân Hách khẽ nhíu lông mày, nghiêng tai lắng nghe một chút, bên môi chậm rãi nở nụ cười, vật nhỏ kia đang uống trộm trà của hắn sao?

Lúc xế chiều, dặn dò Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền không cần ngăn cản Tiểu Sơ Từ, mặc cho hắn đi lại, chỉ cần âm thầm nhìn là được rồi, kết quả, vật nhỏ này lần đầu tiên cả gan xâm phạm vào rừng đào, hiện tại lại dám lén lút đi vào phòng của hắn. Lúc ấy không phải là hắn (đây là chỉ Đoàn Cẩm Sơ) tức giận rồi đi sao?

“Vương gia.” Lưu Ly ‘um’ một tiếng, ném khăn vào trong nước, cánh tay ngọc ôm Sở Vân Hách, hết sức trêu đùa hôn lên yết hầu khiêu gợi của hắn, cô hòng Sở Vân Hách chuyển động, cánh tay cường tráng ôm lấy eo nhỏ của nàng, bàn tay chui vào cổ áo đang mở rộng, cầm lấy một cặp kiêu nữ kia, môi mỏng chọt hạ xuống. . . .

Ngoài cửa, Đoàn Cẩm Sơ uống xong tách trà, lại đột nhiên nhú lông mày, âm thanh gì vậy? Hình như có. . . . Tiếng nước chảy? Còn có cái gì. Nhìn quanh khắp mọi nơi một lần nữa, tìm theo tiếng nước chảy, rốt cuộc Đoàn Cẩm Sơ phát hiện âm thanh kia giống như là được phát ra từ bàn trang điểm, chẳng lẽ có người?

Đoàn Cẩm Sơ bị dọa đến hoảng sợ, vội vàng đề tách trà xuống, chuẩn bị chạy ra ngoài. . . .

Nhưng mà, một cái chân đã bước qua bình phong rồi chợt dừng lại, lòng hiếu kỳ đã thúc đẩy nàng đi xem, vừa nhìn, mới phát hiện ở nơi đó có một cánh cửa!

Híp mắt, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng Đoàn Cẩm Sơ cũng không chống lại được sự tò mò, nhẹ nhàng bước tới gần cánh cửa, để tay lên cái chốt cửa, run run vài cái, sau đó, từ từ mở ra, một tấm bình phong theo Cầm Đơn chặn lại mắt của nàng. . . .

Trong lúc Sở Vân Hách đang hôn nồng nhiệt thì nghe sau lưng có động tĩnh, bàn tay vuốt ve Lưu Ly chợt căng thẳng, Lưu Ly thờ gấp không dứt, ** thay phiên nhau đóng lại không khỏi đem hắn siết chặt, hắn vừa mới nghĩ rồi đi đôi môi mềm mại kia, mở miệng kêu Đoàn Cẩm Sơ đi ra ngoài ——

“A ——”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Đoàn Cẩm Sơ bước vào, đứng ở trên hồ thất thần, trợn mắt nhìn lão đại, miệng mở ra nửa ngày không khép lại!

Lưu Ly bị Đoàn Cẩm Sơ dọa giật mình, sợ đến mất suất chút nữa ngã cắm đầu vào nước, may mà có Sở Vân Hách ôm vai nàng, chặt vật xấu hổ ngồi dậy, vừa nhìn thì thấy chính là tên thái được vương gia đối đãi đặc biệt, lúc này không khỏi giận dữ, “Thái giám chết tiệt! Lại dám xông vào phòng tắm của vương gia! Cút đi!”

Nhưng mà, Đoàn Cẩm Sơ đã như hóa đá, trong đầu chỉ xoay quanh một chuyện, nàng thế nhưng lại bắt gặp. Hắn và nữ nhân thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Hắn trần truồng, ngượng ngùng như nàng

Không khí này. . . . Quý dị mà ngột ngạt!

Trên gương mặt tuần tú của Sở Vân Hách khẽ hiện lên một chút mất tự nhiên, dục hỏa trong cơ thể vừa mới bùng lên thì lại bị Đoàn Cẩm Sơ xông vào, lập tức hạ nhiệt độ. . . .

“Thay quần áo!”

Lạnh nhạt phun ra hai chữ, Sở Vân Hách đứng lên ——

Tóc đen như mực rủ xuống vai, trên vào sợi tóc dính một chút nước, gương mặt tuần mĩ được dạ mình châu chiếu rọi hiện ra ánh sáng mê người, từ trên cổ trở xuống nước ‘tích tích’ chảy xuống, vóc người cao to, da thịt màu đồng, lồng ngực tinh trắng bần chắc, eo bụng bằng phẳng, hai chân thon dài, phía dưới, phái nam.

“A ——”

Đoàn Cẩm Sơ thất thanh thét chói tai, vội vàng quay lưng lại, hai tay dè xuống mắt thật chặt, gương mặt nóng như bốc lửa, đỏ như tôm được luộc chín kéo dài đến mang tai, thậm chí có cảm giác là toàn thân cũng đang nóng rang không dứt, ngượng ngùng muốn tìm một cái lỗ để chui vào, muốn chạy ra nhưng dưới chân giống như được đổ chì, một bước cũng không đi được.

“Ngươi là cái gì?” Sở Vân Hách nghi ngờ cau mày, hai cánh tay dang ra, Lưu Ly vội cầm lấy khăn lau nước đọng trên người hắn, sau đó bung đến một bộ áo lót màu trắng, động tác dịu dàng mặc vào cho hắn.

“Tại sao ngươi không mặc quần áo! Đồ điên!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận quát, vẫn dè chặt hai mắt, không dám quay đầu lại.

Sở Vân Hách nhướng mắt, buồn bực hỏi ngược lại, “Mặc y phục thì tắm như thế nào? Thân thể của nam nhân không phải là ngươi quen thuộc nhất sao? Có cái gì đáng ngạc nhiên!”

“Vậy. Vậy ngươi tắm thì tắm, còn, còn để cho nữ nhân hầu hạ, còn. Sắc lang!” Đoàn Cẩm Sơ cứng họng một lúc, ngay lập tức nói lại.

“Lớn mặt!” Chuyện tốt bị quấy nhiễu, trên khuôn mặt đáng yêu của Lưu Ly tức giận dâng cao, “Cầu nô tài từ đâu tới, lại dám quấy chuyện của vương gia! Một chút quy củ cũng không có sao?”

“Ta.” Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được quay người lại, chỉ nhấp nháy miệng một cái, nhìn Sở Văn Hách, mím miệng lại, ngăn ra ngay tại chỗ.

Sở Văn Hách phất tay Lưu Ly ra, vừa cúi đầu buộc dây thắt lưng lại, vừa thản nhiên nói: “Tiểu Sơ Tử, Lưu Ly là nữ nhân của bốn vương, bốn vương cùng với nữ nhân của mình làm cái gì, ngươi có ý kiến? Sắc lang. . . . Chưa nói tới đi!”

“Ách. Hừ! Quý mới có ý kiến!” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, dùng sức trừng mắt nhìn hắn, cái mũi hừ lạnh một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ngón tay của Lưu Ly run run, tức trắng mặt, “Này, nô tài kia quá can rở! Vương gia ngài.”

“Ngươi quá nhiều lời!” Sở Văn Hách lạnh lùng ngược mắt, rồi ngồi xuống trên ghế màu tím, liếc xéo Lưu Ly, “Mang giày!”

“Dạ, vương gia!” Lưu Ly cả kinh, vội cúi đầu, quỳ trên mặt đất cẩn thận mang giày vào cho hắn.

Đứng dậy đi ra khỏi cửa, Lưu Ly đi theo phía sau, Sở Văn Hách không quay đầu lại, chỉ nói: “Tối nay không cần hầu hạ, trở về đi!”

“Vương gia!” Bước chân của Lưu Ly ngưng lại, cắn cắn môi dưới, ngừng lại một chút, mới vô cùng không cam lòng mà cúi đầu phúc thân nói: “Dạ! Thiếp thân cáo lui!” Dứt lời, sửa sang lại quần áo thật tốt, thất vọng đi ra.

Sở Văn Hách ra cửa, ánh mắt liếc thấy ở góc tường có một người đang ngồi chồm hổm, thong thả bước tới, chấp tay đứng lại, giọng nói lạnh lạnh hỏi: “Ngươi ngồi chồm hổm ở nơi này làm gì?”

“Ta. Ta không biết nên đi đâu hết.” Đoàn Cẩm Sơ nghe thấy tiếng nói, ngược đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu xuống, mấp máy môi nhỏ giọng trả lời.

“Không phải bốn vương đã phân phó quản gia chuẩn bị phòng cho ngươi hay sao?” Sở Văn Hách nhíu lông mày lại, hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ nói: “Quản gia hắn. Mới vừa rồi ta hỏi một nha hoàn, nói là quản gia đang ở thư phòng có chuyện gấp, ta, ta không dám đi quấy nhiễu.”

“A.” Khẽ lên tiếng, con ngươi thâm thúy của Sở Văn Hách nhìn về phía màn trời, suy nghĩ bay xa, thoáng trước các tiền trang có báo các sổ sách lên, Nghiêm Du bấm báo nói là thấy kém 20 vạn lượng bạc, vào lúc này có lẽ là hắn đang thẩm tra đối chiếu xuất nhập của sổ sách đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bốn nô tài không muốn làm nam sủng!

Gió đêm quất vào mặt, thổi sợi dây đỏ trên mũ trùm đưa trái phải, Đoàn Cẩm Sơ đưa tay xoa nhẹ mắt, ngẩng đầu, trong lúc lơ đãng nhìn Sở Văn Hách đang trầm ngâm suy nghĩ, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, sườn mặt của hắn rất là đẹp, hàng lông mày rậm, môi hơi mỏng, ngũ quan hoàn mỹ gần như không có một chút khuyết điểm, chẳng qua là, sắc mặt kia.

“Ai nha, ngươi mau mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, không thể lại cảm lạnh!” Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ đến hắn còn bệnh, vội vàng đứng lên nói.

“Không có sao, một chút bệnh ấy không tính là cái gì.” Sở Văn Hách khẽ ghé mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ giọng nói.

“Nói bậy! Lúc này còn nóng rần lên!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận tròn mắt, nhón chân lên, đưa tay sờ trán của hắn, chân mày buông lỏng một chút, “Hiện tại nhiệt độ mặc dù bình thường, vậy cũng không thể không xem ra gì, ngươi nhanh đi về, sáng sớm mai còn phải tiếp tục uống thuốc, phải đợi đến khi bệnh hoàn toàn khỏi, mới có thể dừng thuốc, biết không?”

“Tiểu Sơ Tử.” Thân thể Sở Văn Hách cứng đờ, ngăn người nhìn Đoàn Cẩm Sơ thu tay lại, sau đó tức giận với hắn, ánh mắt kia ân cần, độ ấm của lòng bàn tay. Hồi lâu, hắn nghe thấy mình đang nói, “Tiểu Sơ Tử, tại sao ngươi cùng với những thái giám khác không giống nhau?”~~~Truyện chỉ dừng tại DDLQD~~~

Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, cau mày nói: “Tại sao phải giống nhau? Ta chính là ta, ta làm chính mình, không thể sao?”

“Có thể.” Sở Văn Hách nhẹ nhàng cười một tiếng, giơ tay lên giúp Đoàn Cẩm Sơ chỉnh lại cái mũ hơi lệch, sau đó thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói: “Tình hình này của ngươi, bốn vương có thể bao dung, nhưng ở trước mặt các chủ tử khác ngàn vạn lần phải thu lại, nếu không ngươi sẽ gặp nhiều thua thiệt. Nhớ kỹ không?”

“Ừ. . . . Muốn thay đổi, tựa hồ rất khó a!” Đoàn Cẩm Sơ nghiêng đầu, rất là khó, nàng không đảm bảo được nàng có thể làm một nô tài uốn gối khom lưng, cho nên. Giương lông mày lên, cười đùa nói: “Vậy nếu như ta xảy ra chuyện, ngươi sẽ cứu ta nữa sao?”

Nghe vậy, Sở Vân Hách ngẩn ra, sau đó lắc đầu, “Bỏ vương có thể cứu ngươi một lần hai lần, nhưng không thể đúng dịp mà cứu ngươi tám lần mười lần.”

“Hi hi, xe tới trước núi tắt có đường, dù sao ta cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, nói không chừng, ta rất nhanh chóng có thể.” Đoàn Cẩm Sơ nói đắc ý, đang đùa đùa đầu đột nhiên dừng lại, lời nói cũng chợt ngừng lại, vội quay người qua chỗ khác, tát vô miệng, thảm máng chính mình suýt tý nữa nói lỗ miệng.

“Có thể làm gì?” Sở Vân Hách khôn khéo hỏi tiếp, không cho nàng tránh né.

“Hà. Không có, không có như thế nào a, đúng rồi, ngươi.” Đoàn Cẩm Sơ lấp ba lấp bấp che dấu, bỗng dừng nghĩ đến cuộc trò chuyện với Tiểu Xuyên Từ, vội quay người lại, tha thiết nói: “Bát đại gia, ngươi mau hung dữ với ta, ừ, tốt nhất là hù dọa cho ta ngất đi, nhanh lên một chút!”

Sở Vân Hách hí mắt lại, trầm giọng nói: “Tiểu Sơ Từ, đầu ngươi không được bình thường sao? Đang êm đẹp, bỏ vương hung dữ với ngươi làm gì? Nói đến ngất, không phải hồi trưa ngươi đã ngất xỉu một lần sao? Trước sợ chết, hiện tại lại muốn chết, rốt cuộc là ngươi bị làm sao vậy?”>>>>DDLQD<<<<

“Ách.” Đoàn Cẩm Sơ im lặng, không ngừng chớp lông mi suy nghĩ, hơi giật mình nhìn Sở Vân Hách, không thể nào giải thích được, nếu muốn xuyên trở về tựa hồ sẽ không đơn giản như vậy đâu?

Hắn là phải có trường hợp đặc biệt, cộng thêm Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa gì gì đó? Nhưng mà, cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra, nàng rồi bồng bong.

“Ài! Thôi, ta không có bệnh, là thần kinh bị bệnh mới đúng!” Đoàn Cẩm Sơ không nghĩ ra, vô lực khoát khoát tay, “Tạm thời ta lại không muốn chết, Bát đại gia ngươi mau mau trở về phòng đi, đêm khuya khí lạnh nặng, chớ đem thuốc vừa uống buổi tối lãng phí!”

Sở Vân Hách nhìn nàng chằm chằm, nhìn một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Hôm nay ngươi đừng tìm quản gia, cùng bỏ vương về phòng ngủ đi!”

“Hà? Cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ kinh sợ, theo bản năng đem hai tay ôm ngực, tái mặt gằm nhẹ nói: “Bỏ nô tài không làm nam sủng!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ngươi muốn cùng bỏ vương ngủ chung?

Editor: Họa Đến Vô Tình

Một lời này gần như khiến cho Sở Vân Hách muốn phun máu, hần vốn hỉ ngộ không hiện, nhưng bây giờ trên trán mơ hồ nổi lên gân xanh, vung tay áo một cái, nghiêng răng nói: “Lặp lại lần nữa, bỏ vương không thích nam sắc!”

Dứt lời, Sở Vân Hách nổi đóa xoay người rời đi, Đoàn Cẩm Sơ le lưỡi ra, ngẩn người nửa ngày, mới chợt phản ứng lại, vội nhấc chân chạy theo vào phòng, ngượng ngùng cười nói: “Kia, vậy ngươi. Ta, ta ngủ nơi đó à?”

“Ngủ trên mặt đất!” Sở Vân Hách liếc người nào đó một cái, đi thẳng vào phía trong cùng lúc nói: “Tới đây, trước hầu hạ bỏ vương đi ngủ!”

“Ách, a.” Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, không tình nguyện vênh cái miệng nhỏ, sau đó chậm chạp đi vào, “Hầu hạ như thế nào?”

“Lấy ngọc quan xuống, sau đó cởi áo và cởi giày ra.”

“A.”

Giăng co một hồi rốt cuộc cũng xong, Sở Vân Hách chỉ còn mặc áo lót nằm ở trên giường, Đoàn Cẩm Sơ đắp chăn cho hắn, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, nhỏ giọng xác định một lần nữa, “Ngươi thật sự để ta ngủ trên đất sao?”

“Ừ? Vậy ngươi nghĩ sao? Chẳng lẽ. Ngươi muốn cùng bỏ vương ngủ chung?” Sở Vân Hách nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Đoàn Cẩm Sơ dưới ánh nến, rất không có ý tốt mà đùa giỡn nàng.

“Ai, ai muốn ngủ chung với ngươi?” Đoàn Cẩm Sơ thoáng run một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng, trong lúc bất giác trong mắt mang theo một chút ngượng ngùng, nghiêng nghiêng mặt tránh tầm mắt của hắn, nhất thời tay chân cực kỳ luống cuống.

“Ha ha, đi ra gian ngoài ngủ trên giường nhỏ mà hồi ban ngày ngươi ngủ đi.” Bên môi Sở Vân Hách hiện lên nụ cười, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, không nhịn

được chế nhạo nói: “Ngươi quả là một thái giám dễ xấu hổ!”

Mặt của Đoàn Cẩm Sơ nóng lên, nghiêng đầu liếc hắt một cái, lại không nhịn được tức giận nói: “Thôi đi, tại da mặt ta mỏng nha! Ai giống như ngươi da mặt dày như vậy, tắm rửa còn để cho nữ nhân xem toàn bộ thân thể, hừ hừ, muốn thân thiết thì lên trên giường đi, quả thật là. Xấu hổ chết ta!”

“Vậy ngươi đi vào để làm gì? Chuyện tốt của bốn vương bị ngươi quấy rầy còn chưa hỏi tội ngươi, trái lại ngươi lại có tính khí lão đại! Tiểu Sơ Tử, bốn vương không có phạt ngươi đã là khai ân, cút ra ngoài ngủ cho ta!” Sở Vân Hách nheo mắt, gương mặt tuần tú hơi trầm xuống.

Đoàn Cẩm Sơ hơi nhếch môi, nhìn chằm chằm hắt một chút mới xoay người đi ra gian ngoài, đi qua bình phong thì dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi: “Vậy tối nay ngươi không gọi cơ thiếp của ngươi thị tẩm sao? Nếu như bất tiện. Ta đi tìm Tiểu Xuyên Tử cùng hân chen chúc chung một phòng một chút cũng không sao.”

Sở Vân Hách đã nhắm mắt lại, nghe vậy, lại mở mắt ra nhìn nàng mấy lần, ánh mắt kia hình như có chút không vui, nhưng cũng không có nói chuyện, mà là trực tiếp để lại bóng lưng cho nàng.

“Ách. Không thềm nói chuyện với ta nữa rồi hả?” Đoàn Cẩm Sơ chắc chắn lười, buồn bực xoay người thì nghe được tiếng nói của hân ở sau lưng, “Bốn vương không muốn cùng ngươi nói nhảm!”

“Stop!” Đoàn Cẩm Sơ nổi đóa, ngắt eo một cái chợt nhớ lại một chuyện quan trọng, vội quay người chạy tới bên giường, hai mắt sáng chói, kích động vạn phần nói: “Bát đại gia, ngươi biết võ công đúng không? Ta thấy ngươi múa kiếm ‘soạt soạt soạt’, còn có thể nhảy vô cùng cao, đó chính là khinh công có đúng hay không?”

“Ừ.” Sở Vân Hách tùy ý đáp một tiếng.

“Kìa, vậy võ công của ngươi rất cao, đúng không?” Đoàn Cẩm Sơ lại kích động một phần.

Sở Vân Hách cố nín cười, lại cố ý làm ra vẻ lạnh nhạt nói: “Khoa chân múa tay, trông khá mà không dùng được.”

“Ách, vậy. Vậy cũng không có mạnh a! Ít nhất, ít nhất có thể dọa người một chút!” Đoàn Cẩm Sơ co rúm khoe miệng, suy nghĩ một lát cuối cùng thận trọng nói ra mục đích của nàng, “Bát đại gia, ngươi có thể dạy ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40: Ở chung một phòng, hân vừa sủng vừa phạt

“Không thể!” Sở Vân Hách trả lời gọn gàng dứt khoát, ngay cả suy nghĩ cũng không cần.

“Tại sao?” Đoàn Cẩm Sơ bực mình hỏi ngược lại, hân đưa lưng về phía nàng nên không thấy được vẻ mặt của hân, nàng quỳnh lên nằm ở trên đùi hân để nhìn mặt của hân, vừa mới nhìn, bốn mắt nhìn nhau, hân ngạc nhiên mở to hai mắt, sau đó khuôn mặt tuần tú đen lại, “Tiểu Sơ Tử, ngươi không phải là thái giám sao? Tại sao lại bò lên giường của bốn vương rồi hả?”

“Ách, ta. Ta nào có? Ngươi nói thật là khó nghe!” Mặt Đoàn Cẩm Sơ đỏ lên, vội ngồi dậy đứng ngay ngắn, sau đó không đợi hân nói thêm cái gì nữa, liền 𠂇 vội vàng chạy ra gian ngoài, nhảy phốc lên giường, giữ chân ra trùm kín đầu.

Sở Vân Hách nghe động tĩnh ở sau lưng, bật cười hơi nhếch môi, rồi sau đó nhắm mắt lại trầm trâm ngủ.

Hôm sau.

Vào sáng sớm, một luồng ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa sổ, cảm thấy có chút chói mắt nên Đoàn Cẩm Sơ trở mình, kết quả “Bịch!” một tiếng rơi xuống đất, vừa rơi xuống, toàn bộ con sâu ngủ lập tức chạy mất, mở mắt ra thì nhìn thấy mình chập vật, tức giận khề cắn răng bò dậy, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Sở Vân Hách đang dựa vào tấm bình phong, khoe miệng chứa đựng nụ cười, hài hước nhìn nàng.

“Nhìn cái gì vậy?” Đoàn Cẩm Sơ tức giận gầm nhẹ, lại nhìn một cái, thấy Sở Vân Hách vẫn còn mặc áo lót màu trắng trước lúc ngủ tối hôm qua, lúc này, thất lung ngang hông buồng lỏng lỏ ra nửa bên lồng ngực, ghé mắt còn có thể nhìn thấy bộ ngực của hân. Gương mặt thoáng chốc đỏ lên, Đoàn Cẩm Sơ vội bò lên giường nằm xuống, cũng không dám liếc mắt nhìn nam nhân kia.

“Ngủ một giấc cũng không yên tĩnh, may mà đây là giường thấp, nếu không. . . .” Sở Vân Hách khề thờ dài, ngừng một chút lại nói: “Đứng lên hầu hạ bốn vương thay quần áo! Nô tài ít nhiều gì thì cũng phải có hình dáng của nô tài, nhìn ngươi còn giống Gia của bốn vương hơn!”

Đoàn Cẩm Sơ đắc ý, “Bốn đại gia.”

“Câm miệng!” Sở Vân Hách trực tiếp lạnh giọng cắt đứt, quay người đi vào phía trong, vừa đi vừa trách nặng, “Bốn vương có thể tha thứ ngươi, nhưng

không có nghĩa là sẽ dung túng người, nếu còn dám hô to gọi nhỏ với bốn vương, bốn vương sẽ vận lỗi tai của người!”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ bị kinh hãi, suy nghĩ về Lý nước rửa chén một chút, rồi lại so sánh thái độ của Sở Vân Hách đối với nàng, trong lòng không khỏi sinh ra xấu hổ, vội từ trên giường leo xuống, chỉnh đốn lại đệm chăn trên giường, sau đó cùng đi vào, Sở Vân Hách đang ngồi ở trên giường trừng mắt với nàng, nàng vội vàng cúi đầu, yên lặng ngồi xuống mang vớ và mang giày cho hắn, đang lúc bận rộn thì tiếng gõ cửa vang lên ——

“Chủ tử, ngài rời giường sao?” Ở ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Cẩm Nhi.

“Vào đi!” Sở Vân Hách nhìn sang Đoàn Cẩm Sơ, mở miệng lên tiếng.

Đi vào có tất cả năm người, Tiểu Xuyên Từ và Tân Lan bưng chậu nước và khăn lông, Y Nhân và Huệ Nhi bưng chén nước và muối tinh, Cẩm Nhi lấy ra một tấm bảo trắng ngà có đường viền màu vàng kim, năm người thình an xong liền tỉ mỉ hầu hạ Sở Vân Hách thay quần áo rửa mặt, Đoàn Cẩm Sơ lui sang một bên, không nghe thấy Sở Vân Hách ra lệnh cho nàng, cả người nàng liền thanh nhàn. . . .

Vậy mà, bất quá chỉ một lát, tiếng nói của Sở Vân Hách liền bay tới.

“Tiểu Sơ Từ, dọn dẹp giường.”

“Tiểu Sơ Từ, quét dọn phòng.”

“Tiểu Sơ Từ.”

Đã gần nửa canh giờ, Đoàn Cẩm Sơ mệt đến mức muốn trở thành bò, Bát đại gia đã đi phòng ăn để ăn sáng rồi, nàng đói bụng muốn chết, vẫn còn đang lau sàn nhà.

“Bát đại gia đáng hận, tại sao lại đáng ghét giống Lý nước chén vậy chứ? Điều đáng người Cẩm Nhi và Tiểu Xuyên Từ đi hết, để lại một mình ta làm việc, thật là thất đức!”

Đoàn Cẩm Sơ vừa nói thầm nhỏ nhỏ, vừa quỳ trên mặt đất lau sàn nhà, Tiểu Xuyên Từ đi vào nói: “Tiểu Sơ Từ, chủ tử lệnh ta dẫn người đi rửa mặt, sau đó đi dùng bữa.”

“Thật?” Đoàn Cẩm Sơ vui mừng, vội vàng đứng dậy, ném khăn trong tay ra chỗ khác, đi theo Tiểu Xuyên Từ đi ra ngoài, đi được hai bước thì cau mày dừng lại, “Nhưng mà ta còn chưa lau sàn nhà xong!”

“Còn lại công việc chưa làm xong thì lát nữa có thể báo thô sử nha hoàn* vào làm, chủ tử còn căn dặn là bảo người sau khi dùng xong bữa không được chạy loạn ở vương phủ, ở Niệm Quy đình có Đại Minh hồ, trong hồ có cá, người có thể đi xem cá.” Tiểu Xuyên Từ nói.

*Thô sử nha hoàn: Nha hoàn làm việc nặng.

“À? Tốt như vậy, bảo ta đi xem cá?” Đoàn Cẩm Sơ không thể tin được ‘chắc chắc’ lưỡi, mới vừa rồi nam nhân kia còn chính nàng kêu nàng làm một đồng việc vất vả!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Không mời mà vào, nháo loạn thư phòng

Ai ngờ, bữa sáng còn chưa kịp ăn xong, thì Tân Lan đã vội vàng chạy tới, “Tiểu Sơ Từ, chủ tử lại không uống thuốc, ta cùng với Y Nhân khuyên vài câu, chủ tử liền nổi giận, phải làm sao bây giờ?”

Lúc ấy, toàn bộ hạ nhân đang dùng bữa ở chính phòng Cao Phong Kỳ, ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ!

“Ách. Cái đó, vậy.” Lần đầu tiên Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy xấu hổ đến như vậy, một hộp nhét hết thức ăn vào trong miệng mơ hồ nói: “Dầu gì cũng nên chờ ta ăn no rồi hãy nói.”

“A, vậy người ăn mau chút, chủ tử đang đi về thư phòng a.” Tân Lan gật đầu một cái, nói.

Cẩm Nhi và Huệ Nhi vội vàng gấp cho Đoàn Cẩm Sơ một miếng rau bỏ vào trong bát, nói: “Tiểu Sơ Từ, mấy ngày này đành làm phiền người hầu hạ chủ tử uống thuốc rồi, những việc khác cứ để đó chúng ta làm cho, người chỉ cần nghĩ cách làm chủ tử uống thuốc, mau chóng khỏi bệnh, như vậy là đã lập công lớn rồi!”

“Chủ tử các người sao lại giống đứa bé như vậy, ngay việc uống thuốc cũng thật phiền toái!” Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được mà oán trách.

Nghe vậy, khuôn mặt của ba nha hoàn co quắp lại!

Chờ Đoàn Cẩm Sơ ăn xong trở lại Dự Viên, lúc này Sở Văn Hách cũng đã đi đến thư phòng, Cận Nhi đành bất đắc dĩ nói: "Tiểu Sơ Tử, chủ tử đang bận chánh sự, không cho phép mọi người quấy rầy, đợi chủ tử hết bận chắc cũng đã đến buổi trưa rồi, buổi sáng chủ tử đã không uống thuốc, mà chúng ta nhìn thấy chủ tử đối xử với người rất đặc biệt, còn nghe lời người khuyên, không bằng. Người thử đem thuốc bụng đến thư phòng được không?"

"À? Vậy nếu chủ tử các người nổi giận, vậy không phải ta thăm lăm sao?" Đoàn Cẩm Sơ cũng không cho rằng nàng có nhiều may mắn, Sở Văn Hách tên nam nhân kia là điển hình cho loại khi tốt thì cho nàng ăn một quả táo ngọt, khi cần thiết cũng chẳng ngần ngại cho nàng một cái tát, cho nên. . . .

"Tiểu Sơ Tử, nếu như ngay cả người cũng không dám đi, chúng ta làm sao dám a!" Huệ Nhi dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

Đoàn Cẩm Sơ nuốt nước bọt, nói: "Huệ Nhi tỷ tỷ, người không cần sử dụng mỹ nhân kế với ta! Ta. Ai, thôi, ta thử một chút vậy." Thật ra thì, nàng cũng lo lắng cho thân thể Sở Văn Hách nhưng lại trách hắn không thương tiếc chính mình hơn, khiến cho tên khốn vương gia kia chế nhạo.

Vì phòng ngừa cho việc gõ cửa mà bị cự tuyệt, Đoàn Cẩm Sơ lựa chọn không mời mà vào. Mặc dù trước đó thủ vệ đã lờm nàng một cái, mấy lần muốn mở miệng ngăn cản nàng, nhưng lại thấy trong tay nàng cầm chén thuốc, còn có biểu tình hùng hồn liều chết, nên đành nhịn xuống. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra, sau đó khom lưng đi vào.

Trong thư phòng, Sở Văn Hách đang tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt không đòi nghe quản gia cùng Nhiếp Phong bẩm báo chuyện.

"Bẩm chủ tử, tiền trang Thiệu Dương đưa tin tức tới, ngày hôm qua, An Tĩnh vương đã tới Thiệu Dương phủ, sông Giang Âm đã vỡ đê, quan viên thi cầu kết, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, khấu trừ tiền công, đem bạc của triều đình cấp cho huyện Giang Âm tu sửa đê điều tham ô hết phân nửa, làm đê vừa tu sửa xong nhưng vẫn không được chắc chắn, cho nên, lần này khu vực Giang Nam đột nhiên có mưa lớn, làm cho lòng sông bị xói lở, cả huyện Giang Âm đều bị ngập lụt, khiến cho dân chúng khổ."

"Người nào?"

Đôi mắt đang khép hờ của Sở Văn Hách đột nhiên mở ra, ánh mắt như chim ưng bén nhọn bắn về phía sau giá sách!

"Là ta là ta!" Đoàn Cẩm Sơ bị dọa hô lên, đôi tay run run, suýt nữa làm rơi chén thuốc xuống đất, đồng thời đáp lời, vội vàng đi ra, liên tục mỉm cười, "Bát đại gia!"

Nghiêm Du cùng Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc, lặng người mất mấy giây, rồi cùng nhau nhìn Sở Văn Hách, chỉ thấy lúc này gương mặt tuấn tú của Sở Văn Hách đã âm trầm, mím chặt môi, giống như đang cố kiềm nén cơn tức giận, bàn tay đang khoắc trên tay vịn đã nắm lại thành quyền từ lúc nào không hay, bộ dáng kia, như thể một giây kế tiếp có thể khiến cho Đoàn Cẩm Sơ bỏ mạng tại nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quyết liệt rời khỏi Bát vương phủ!

"Nhiếp Phong!" Sở Văn Hách chậm rãi mở miệng, ánh mắt kia cực kì lạnh lùng, con ngươi âm thầm liếc qua, lại lạnh thêm một phần, "Một đám nô tài ở ngoài cửa mà ngay cả một người cũng không cần lại được, lưu lại có ích lợi gì?"

Nghe vậy, Nghiêm Du và Nhiếp Phong đều cả kinh, tiếp theo vội vàng quỳ xuống, Nhiếp Phong cúi đầu chấp tay nói: "Chủ tử bớt giận! Nô tài sẽ lập tức xử trí những thủ vệ thất trách!"

Nghiêm Du cũng nói: "Chủ tử, thân thể quan trọng hơn, ngàn vạn lần đừng tức giận! Nô tài quản lý hạ nhân không nghiêm, xin chủ tử trị tội!"

"Nghiêm trị không tha! Lui ra!"

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Nghiêm Du và Nhiếp Phong lập tức chấp tay thoái lui, lúc rời đi cũng tiện tay đóng cửa thư phòng lại.

"Tiểu Sơ Tử!"

Lạnh lùng gọi một tiếng, thức tỉnh Đoàn Cẩm Sơ đang ngốc trệ, vừa nhắc mắt đã thấy ánh mắt đáng sợ của Sở Văn Hách, thân thể của Đoàn Cẩm Sơ không khỏi run rẩy, sau đó máy móc gật đầu, "Ta, ta đây."

"Quỳ xuống!"

Sở Văn Hách đập tay lên bàn một cái, đôi môi của Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, đôi tay run run cầm chén thuốc để lên bàn sách, sau đó sợ hãi quỳ xuống, Sở Văn Hách đứng lên, sắc mặt xanh mét quát: “Tự tiện đi vào phòng ngủ, phòng tắm của bốn vương thì thôi, bốn vương cũng không trừng trị ngươi, hôm nay gan lớn ngay cả thư phòng của bốn vương cũng dám xông vào, ngươi còn muốn làm gì?”

“Ta.” Lỗ mũi Đoàn Cẩm Sơ lập tức chua xót, nàng cảm thấy hân có chút hi vọng vô thường âm tình bất định, còn tưởng rằng hân đối với nàng là tốt nhất, nhưng suy cho cùng hân vẫn là chủ tử, là vương gia; hoàng tử cao cao tại thượng. Trong lòng thấy khổ sở, hốc mắt lập tức đỏ lên, nước mắt như hạt châu “Bành bạch” rơi xuống, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Ta đưa cho ngươi. Ngươi không chịu uống thuốc. Ta lo lắng cho ngươi, ngươi còn hung dữ với ta. Ta không có cố ý xông vào, ta sợ ngươi không cho ta đi vào. Ô ô.”

“Ngươi!” Sở Văn Hách tức giận đi đến, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, cắn răng nói: “Mới vừa rồi ngươi nghe được cái gì?”

“Ô ô. Ta vừa mới đi vào, bụng thuốc còn sợ đổ, làm gì còn chú ý nghe các ngươi nói gì? Ngươi, các ngươi. Ta quên các ngươi nói gì, an thua gì đến ta a!” Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ nghẹn ngào nói.

“Ngươi cút ra ngoài cho bốn vương! Cút trở về cung đi!” Sở Văn Hách tức giận không kìm được, khuôn mặt tuần tú âm u, gần từng tiếng quát.

Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn hân, nhất thời lại không thể tin được, một lúc lâu, rốt cục gầm nhẹ lên tiếng, “Được, ta đi, tùy ngươi uống thuốc hay không uống thuốc, ta không bao giờ quan tâm đến ngươi nữa!”

Nói xong liền đứng lên, cũng không thèm liếc nhìn Sở Văn Hách một cái, chạy thật nhanh ra khỏi thư phòng.

“Phanh!”

Một âm thanh thanh thúy vang lên, chén thuốc bị ném xuống đất, nước thuốc màu đen văng tung tóe đầy đất!

“Ai muốn ngươi quan tâm? Bốn vương không cần bắt luận kẻ nào quan tâm!” Một tay Sở Văn Hách vịn góc bàn, cúi đầu, hai mắt đỏ tươi.

Nghe được tiếng đổ vỡ kia, Đoàn Cẩm Sơ vừa chạy qua bụi hoa khẽ run lên, sau đó tiếp tục chạy thật nhanh đến đại môn, xa xa, còn nghe được loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết, thị vệ đứng canh gác bên cạnh thở dài, “Ai! Hôm nay các huynh đệ trực thư phòng thật thảm, bị ăn hèo rồi!”

Khô sở, áy náy, bất an, xin lỗi. Dù loại cảm xúc xông lên, nước mắt của Đoàn Cẩm Sơ càng rơi nhanh hơn, dưới chân bước cũng càng nhanh, cũng vì nàng, cũng vì nàng, nếu không phải vì nàng, mấy thị vệ kia cũng sẽ không bị phạt!

Hồi cung! Nàng cố tình không trở về cung, cho dù có đi xin ăn nàng cũng không trở về cung!

Chạy ra khỏi đại môn, nàng chạy về phía đường cái chẳng có mục đích, xe tới người đi, trời đất náo nhiệt, nàng thì cô độc mà đứng, lệ rơi không ngừng. Nàng nên đi nơi nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngõ nhỏ Lão Hạnh, người thần bí (1)

Editor: Họa Đến Vô Tình

Từng bước từng bước đi về phía trước, Đoàn Cẩm Sơ giống như một người không có hồn, hai mắt không tiêu cự, bước chân phù phiến, đi một chút dừng một chút, đi bước nào tính bước đó, trong lúc lơ đãng, vừa ngừng đầu, thoáng thấy được bốn chữ “Vọng thiên từ lâu”, không khỏi dừng bước lại.

Chạy không có mục đích loáng cái đã hết buổi sáng, giờ đã là giữa trưa, bụng lại đang đói, nên làm cái gì bây giờ?

Cúi đầu, chưa từ bỏ ý định sờ khắp toàn thân lần nữa, vẫn không tìm được một đồng tiền nào, Đoàn Cẩm Sơ ủ rũ ngồi xổm xuống, nhìn khách khứa đông đúc trong từ lâu, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn bay thoang thoảng, đánh phải nuốt nuốt nước bọt.

Muốn rời khỏi Kinh thành, đầu tiên phải có tiền, muốn nàng phải xệ mặt xuống ăn xin, nàng không làm được, như vậy, thì phải tìm cách tay làm hàm nhai kiếm tiền, nhưng mà, ở cổ đại này nên làm thế nào mới có thể kiếm được tiền đây?

“Đại ca ca!”

Ở bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nói non nớt, Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu nhìn, thấy ở trước mặt mình là một bé trai cỡ bảy hay tám tuổi, nàng nghi hoặc chỉ vào cái mũi của mình, “Ngươi đang gọi ta phải không?”

“Đúng vậy, cái này cho ngươi!” Bé trai đem tờ giấy đang cầm trên tay nhét vào trong tay Đoàn Cẩm Sơ, liền xoay người nhanh như chớp chạy mất.

“Ai ——”

Đoàn Cẩm Sơ không gọi người lại, đứng lên, kinh ngạc mở tờ giấy trong tay ra, lại thấy trên mặt giấy viết: Ngõ nhỏ Lão Hạnh số 3, Tiêu Nhựt Vân.

Yên lặng suy ngẫm hai lần, Đoàn Cẩm Sơ mờ mịt cực kỳ sợ hãi, đây là ý gì? Có người tìm nàng? Tiêu Nhựt Vân là ai? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ là người quen đời trước của thân thể này à?

Đoàn Cẩm Sơ không kìm nổi xiết chặt tờ giấy trong tay, đứng ở tại chỗ chần chờ một chút, mới dứt khoát quyết định đi đến nơi hẹn, nàng cũng rất tò mò tại sao cái thân thể này lại giả nam trang vào cung làm thái giám!

Dọc đường hỏi thăm, cuối cùng sau khi vượt qua hai con phố, Đoàn Cẩm Sơ đã đứng ở trước đại môn của một cái viện phòng, nhìn đại môn đóng chặt, chân chờ chốc lát, liền gõ cửa.

“Chi ——”

Một tiếng động chói tai vang lên, mở cửa là một cô nương mặt mũi xinh xắn đẹp đẽ, mặc một bộ y phục màu lục nhạt, trước ngực cài một cây kim ngân quang lấp lánh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, đặc biệt dễ làm người khác chú ý, cũng đặc biệt chói mắt, Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được giờ tay đến trước mặt che ánh sáng đó lại.

“Sư muội, mau vào!” Cô nương dè dặt tiếng nói, liền kéo tay Đoàn Cẩm Sơ dẫn nàng đi vào, sau đó nhanh chóng đóng chặt đại môn.

Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra nhìn cô nương kia, lòng bàn tay nắm thật chặt, nàng ấy gọi nàng là sư muội?

“Sư muội, chúng ta mau vào đi, đại sư huynh và nhị sư huynh đều đến kinh thành!” Cô nương kia làm như không hề phát hiện ra Đoàn Cẩm Sơ khác thường, vừa nói, vừa kéo nàng đi vào trong nhà.

Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ quan sát mọi nơi, đây là một tòa độc viện hai vào hai ra, bố trí đơn giản, giống như nhà của dân chúng bình dân. Vào phòng, đột nhiên nhận được hai ánh mắt, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra lần nữa, ở sau lưng, cô nương kia cài then cửa vào.

“Cầm Nhi!”

Ở chỗ ngồi bên phải có một vị nam tử mặc trường bào màu xanh đứng lên, mặt mũi tuấn tú, tinh thần khỏe mạnh, khoảng 25 hay 26 tuổi, dáng người cao ráo, lúc nhìn về phía nàng, khóe môi mang theo một nụ cười vui mừng, “Cầm Nhi sư muội, cuối cùng cũng nhìn thấy muội rồi!”

“Sư muội, tại sao hôm nay muội xuất cung? Nếu không phải ở trên đường đại sư huynh vô tình nhìn thấy muội, chúng ta cũng không biết phải liên lạc với muội bằng cách nào!” Ngay sau đó, vị nam tử ngồi bên trái đứng lên, bộ dáng khoảng 23 hay 24 tuổi, mặc áo choàng màu lam bình thường, tướng mạo trung đẳng, đường nét kiên cường, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, vẻ mặt lạnh lùng hé ra một nụ cười thân thiết.

Đoàn Cẩm Sơ dờ ra chốc lát, đại khái từ trong lời của bọn họ có thể đoán được, nam nhân áo xanh là đại sư huynh, hẳn là Tiêu Nhựt Vân đã ký tên trên tờ giấy, dưới tình huống không thể để bại lộ bí mật, chỉ đành phải nhắm mắt cố nặn ra một nụ cười, “Hai vị sư huynh, ta. Ta là từ Bát vương phủ đi ra, vốn là định hồi cung, lại muốn đi dạo trên đường một lát, cho nên liền.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngõ nhỏ Lão Hạnh, người thần bí (2)

Editor: Tiêu Tương

"Bát vương phủ?" Trong phòng, ba người cùng hoảng sợ kêu lên, nam tử áo lam tên là Lộ Phi Dương lập tức hỏi: "Sư muội, sao muội lại ở Bát vương phủ?"

Đoàn Cẩm Sơ khẽ nhủ mảy, lúc này vừa nghe Tiêu Nhựt Vân hỏi làm cho nàng nhớ tới tên nam nhân Sở Vân Hách đáng ghét kia, lại không nhìn được cảm thấy khó chịu, tim đập loạn một lúc lâu, ánh mắt liếc đến ba người kia, thần sắc trở nên lo lắng, mới chậm rãi nói: "Bát Vương gia bị bệnh, hôm qua Cửu công chúa đưa ta đến Bát vương phủ chăm sóc Bát Vương gia, sau đó, hôm nay Bát Vương gia nóng nẩy, bảo ta trở về cung, nhưng trước khi hồi cung ta muốn đi dạo trên đường một chút."

"Sư muội, vậy tình hình muội sống trong cung như thế nào?" Tiêu Nhựt Vân hỏi tiếp.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn môi, đối diện với ba đạo ánh mắt kia, nàng do dự một chút, nghĩ ngợi đáp: "Không đến nỗi nào, mọi người. Tại sao lại tới kinh thành?"

"Sư phụ lệnh chúng ta tới trước giúp đỡ muội, sư muội, sự việc trọng đại, muội không được khinh suất, chúng ta không chỉ muốn mạng của cầu Hoàng

Đề, hơn nữa còn phải giữ được mạng của muội, muội có hiểu không?" Tiêu Nhược Vân thần sắc ngưng trọng nói.

"Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ chợt mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Tiêu Nhược Vân, bờ môi rung rung không thể khống chế hỏi: "Huynh nói cái gì?"

Bọn họ muốn giết hoàng đế! Đây là muốn làm gì? Làm phản sao?

"Sur muội!" Lộ Phi Dương đi tới, sắc mặt nghiêm túc nói thêm vào: "Mấy ngày trước, chúng ta bí mật vận chuyển mười xe binh khí đến phân đà Phần Dương thì bị một cỗ thế lực không rõ lai lịch chiếm đoạt, còn có hai nơi kinh doanh buôn bán gồm phân đà Tĩnh Dương và Giang Âm, toàn bộ đều bị chèn ép không còn đường đi, tiền trang cũng đột nhiên không cho vay mượn bạc nữa. Cục diện trước mắt rất hỗn loạn. Theo nhiều tin tức dò thám cho biết, sự phụ hoài nghi cỗ thế lực thần bí này chính là Mộ Thiên Kinh. Nếu lần này hắn đang dự tính giúp hoàng đế hành động, như vậy, hoàng đế ở đó có thể đã nhận được thư, muội ám sát hoàng đế sẽ không dễ dàng nữa, có lẽ còn phải trả giá bằng tính mạng, cho nên, sự phụ phải chúng ta tới kinh đô, một mặt là giúp đỡ muội, báo cho muội chớ nóng vội mà hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải bảo đảm có thể toàn thân mà lui dưới mọi tình huống mới có thể hành động, mặt khác, là bí mật điều tra tên Mộ Thiên Kinh kia!"

"Cái... cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ so với lúc này càng khiếp sợ hơn, nhưng mà thần trí quanh co nửa ngày, hai con mắt mờ mịt mở to nhìn chằm chằm Lộ Phi Dương, nàng âm thầm nghĩ ngợi, chủ nhân trước của thân thể này cùng bọn họ chính là. Phản tặc sao? Mộ Thiên Kinh là người nào? Tại sao nàng lại rơi vào một nơi phức tạp như trong sương mù này?

"Sur muội, hiện tại có người hoài nghi thân phận của muội sao?" Hà Linh cô nương mặc lục y mở miệng hỏi.

"Ừ?" Đoàn Cẩm Sơ chậm chạp quay đầu đi, đối diện với ánh mắt của Hà Linh, ngừng lại một chút, mới cứng nhắc dùng sức lắc đầu nói: "Không có, không có, ta vẫn tốt."

Tiêu Nhược Vân rót một ly trà từ trên bàn, đưa cho Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt tràn đầy thân thiết: "Sur muội, sự phụ rất lo lắng cho muội, người chỉ sợ muội phải chịu khổ, càng sợ muội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên, muội hãy nói thật cho chúng ta biết, bây giờ muội ẩn nấp trong hoàng cung có gặp nguy hiểm hay không?"

"Sur huynh, ta không sao." Đoàn Cẩm Sơ ngăn người một lúc, đưa tay nhận lấy ly trà, cúi đầu đặt ở bên môi khẽ nhấp một hớp, chậm chạp nhấc ra, sau đó âm thầm quyết định, tuyệt đối không thể để lộ nàng không phải sự phụ trong miệng bọn họ được, bởi vì toàn bộ đều quá mức phức tạp, nàng cũng không có chắc chắn cái gì, cho nên, chỉ có thể giả hồ hởi*, nỗ lực làm quen, sau đó tìm cách rời khỏi ba người thị phi này, nàng cũng không muốn sống cùng phản tặc mà mất mạng!

*Đã giả hồ hởi= mắt cọp thay mắt ngựa ~> chỉ sự cố ý làm ra những hành động mập mờ để lường gạt người. Tớ để nguyên như vậy vì đề thể nó hay hơn nhé.

"Sur muội, muội đang nghĩ gì thế?" Có lẽ Đoàn Cẩm Sơ suy nghĩ quá mức chuyên chú, Lộ Phi Dương cau mày, kỳ quái hỏi.

"Hả, ta đang suy nghĩ làm sao có thể xảy ra nhiều điều bất trắc như vậy? Sur huynh, chuyện mọi người giao phó ta đã nhớ kỹ, ta sẽ không lấy tính mạng bản thân ra làm liều, mọi người yên tâm đi!" Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng hỏi: "Vậy mọi người sẽ phải ở lại kinh thành một thời gian sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 45: Ngõ nhỏ Lão Hạnh, người thần bí (3)

"Ừ, đúng vậy." Lộ Phi Dương gật đầu, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng nói: "Tên Mộ Thiên Kinh này là một người rất thần bí, ngoại trừ biết hắn có thể đang ở kinh thành ra, những chuyện khác bọn huynh hoàn toàn không biết gì cả, cho nên, lần này vào kinh, nhất định phải tìm được một ít tin tức, tuyệt đối không thể để người này phá hư đại sự của Thiên Anh hội chúng ta!"

Thiên Anh hội?

Đoàn Cẩm Sơ nhéo mi tâm một cái, mặt không thay đổi mà khẽ nhấp một hớp trà, nhưng trong lòng thì rối hết cả lên, vừa phân đà, vừa binh khí, vừa buôn bán, mới nghe, đây chắc hẳn là một tổ chức lớn phản triều đình, rất giống.mấy bang phái dân gian như Thiên Địa hội và Hồng Hoa hội phản thanh phục minh dưới ngòi bút của Kim Dung!

"Sur muội, vậy muội định hỏi cung ngay sao?" Hà Linh hỏi.

"Ừ?" Đoàn Cẩm Sơ từ trong suy nghĩ khôi phục lại tinh thần, ngược mắt, cổ ra vẻ thoải mái mà cười nói: "Đương nhiên là phải hỏi cung rồi, ta đây là trốn đi đạo phở, nếu bị phát hiện, sẽ phải chịu cung quy xử trí."

"Sur muội. . . ." Tiêu Nhược Vân nhìn nàng, muốn nói lại thôi, ngừng một chút, mới khẽ cười nói: "Nếu không phải hỏi cung gấp, chúng ta. Cùng nhau dùng cơm trưa, được không? Nếu như. Nếu như là trong cung không thể đợi, vậy thì sớm trở về đi, để tránh gặp phải phiền toái, mấy ngày

này bọn huynh đều ở đây, muội có chuyện gì có thể đến đây tìm bọn huynh.”

Đoàn Cẩm Sơ đón nhận ánh mắt nóng rực của Tiêu Nhượng Vân, nhất thời lại có chút giật mình, Lộ Phi Dương thấy thế, toét miệng cười, “Sư muội, đại sư huynh đã nhớ muội lắm, sau khi muội đi mấy tháng này, huynh ấy lo sợ muội gặp nguy hiểm hơn bất kỳ ai hết, thừa dịp này, liền vội vàng xin lệnh sư phụ đến đây tìm muội!”

Nghe mấy lời này xong, gương mặt Tiêu Nhượng Vân lập tức đỏ lên, quay đầu lại trừng mắt nói: “Lộ Phi Dương, đừng có nói bậy!”

Đoàn Cẩm Sơ khẽ lúng túng, 𠄎 quay mặt đi, thầm nghĩ, chẳng lẽ kiếp trước của nàng và đại sư huynh Tiêu Nhượng Vân lưỡng tình tương duyệt sao? Thì ra nhị sư huynh này tên là Lộ Phi Dương?

Ai ngờ, Hà Linh lại cũng trầm mặt, sắc giọng với Lộ Phi Dương: “Nhị sư huynh huynh nói càn gì đó! Nếu muốn giữ sư muội lại cùng nhau dùng bữa, vậy thì mau bụng đồ ăn ra!”

Nghe vậy, gương mặt lạnh của Lộ Phi Dương lại không lạnh thêm, mà còn mang theo chút nụ cười, ánh mắt nhìn Hà Linh thêm chút ám áp, gật đầu một cái, tiếp tục cười nói: “Được, ta đi bụng đồ ăn.” Nói xong, liền ra cửa, đi về phía phòng bếp.

Đoàn Cẩm Sơ chợt có chút sáng tỏ, không khỏi nhếch môi bật cười, lại đưa mắt nhìn về phía Tiêu Nhượng Vân, lại thấy hắn đang nhìn nàng chằm chằm, hai gò má nhất thời nóng lên, nàng vừa chuyển mắt, lại nghe hắn nói: “Sư muội, ta có mang theo vài thứ cho muội, muội đi theo ta!”

“Ách...” Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, xoay đầu sang, đối diện với ánh mắt mong chờ của Tiêu Nhượng Vân, chần chờ một lúc, “Được.”

Gương mặt tuấn tú của Tiêu Nhượng Vân nở nụ cười rực rỡ, đứng dậy, bước tới trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, nắm lấy tay đang bụng trà của nàng, nàng kinh ngạc lập tức ngẩng đầu lên, muốn rút tay về, “Sư huynh.”

Tay kia lấy ly trà đặt lên bàn, Tiêu Nhượng Vân nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong lòng, kéo Đoàn Cẩm Sơ đứng dậy, cúi đầu dịu dàng nói: “Đi theo ta.”

Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn Tiêu Nhượng Vân, đại não một mảnh trống không, mặc cho hắn không coi ai ra gì dắt tay nàng đi ra ngoài cửa.

Hà Linh ngồi thờ người ra, nhìn của Tiêu Nhượng Vân, nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau của bọn họ, trong đôi mắt xinh đẹp, hơi nước dần dần tràn ngập, cắn chặt môi dưới, xiết chặt ống tay áo.

Đoàn Cẩm Sơ bị Tiêu Nhượng Vân dẫn tới một căn phòng ở phía Tây, đi vào, then cửa liền bị Tiêu Nhượng Vân cài lại, nghe ‘kéo kẹt’ một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ nhin không được tìm đập nhanh hơn, theo bản năng lui người về phía tường, đề phòng nhìn hắn, “Sư huynh, huynh. . . . Huynh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngõ Lão Hạnh, người thần bí (4)

Tiêu Nhượng Vân sải bước tới gần, hai tay vịn trên bả vai của Đoàn Cẩm Sơ, cúi đầu, nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt tràn đầy nóng bỏng và nhớ nhung, thì thào nói nhỏ, “Cầm Nhi, ta rất nhớ muội. Thật sự rất nhớ rất nhớ.”

“Sư. Sư huynh, ta.” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc đẩy Tiêu Nhượng Vân ra, sau một khắc, hắn lại ôm nàng vào trong lòng, hàm dưới đặt lên đầu vai của nàng, ôm nàng vô cùng chặt, “Cầm Nhi, mấy ngày nay ngươi có khỏe không? Ngươi cùng những thái giám kia ngày ngày xen lẫn cùng một chỗ, cảm thấy quen thuộc không?”

“Sư huynh, ta, ta còn tốt, huynh. Huynh không nên như vậy!” Cả mặt của Đoàn Cẩm Sơ ửng đỏ, vừa nói không mạch lạc, vừa đẩy Tiêu Nhượng Vân ra, mập mờ như vậy, nàng không có chơi nổi a!

“Cầm Nhi!” Tiêu Nhượng Vân ngẩn người, cau mày lui ra, không hiểu nhìn Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt có không thể tin, “Cầm nhi, muội, muội không thích ta sao?”

“Không phải!” Đoàn Cẩm Sơ lập tức phủ nhận, nói một câu, rồi lại lập tức lắc đầu, vội vàng nói: “Sư huynh, ta, ta cũng không biết, hiện tại. Hiện tại trước mặt có đại sư, ta không có tâm tình suy nghĩ chuyện tình trường của nam nữ, huynh, huynh cũng không cần xử trí theo cảm tính.”

Nghe vậy, Tiêu Nhượng Vân thở phào một hơi, mày cũng giãn ra, trên gương mặt anh tuấn lại hiện ra nụ cười, cầm lấy tay của Đoàn Cẩm Sơ để trước ngực của mình, nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt thâm tình vô hạn, “Cầm nhi, muội yên tâm, ta sẽ không để tư tình ảnh hưởng đến chính sự, nói cho ta biết, muội ở trong hoàng cung đã多久 được cái gì? Có cơ hội đến gần hoàng đế không?”

“Này.” Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Nhượng Vân như vậy, nghe lời nói ân cần nhu tình của hắn như thế, Đoàn Cẩm Sơ lại nhất thời không đành lòng rút tay về lần nữa, nhưng, nhưng cũng không được tự nhiên mà nghiêng nghiêng mặt, nhẹ giọng nói qua loa: “Hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, hoàng thượng cũng không dễ dàng thấy được, hơn nữa, bên cạnh người hoàng thượng có vô số đại nội cao thủ, vô công đều là hạng nhất, rất khó đến gần.”

“Ừ, cái này là chắc chắn rồi, cho nên Cẩm nhi, muội nhất định phải bảo vệ tốt chính mình đầu tiên, không thể để cho mình bị bại lộ, càng không thể để cho mình bị một chút xú thương tích, hiểu không?” Về mặt Tiêu Nhựt Vân nghiêm túc, trịnh trọng dặn dò.

“A, được, ta nhớ kỹ rồi.” Đoàn Cẩm Sơ cười gượng, gật đầu lên tiếng.

“Cẩm nhi!” Tiêu Nhựt Vân giơ tay lên, khẽ xoa gò má của Đoàn Cẩm Sơ, trong giọng nói đều là đau lòng, “Muội thật là gầy, đồ ăn của thái giám rất kém cỏi sao? Nếu như thế, làm sao có thể ăn được?”

“Không sao, một ít khổ như thế ta còn chịu được, sư huynh, ta muốn đi về cung sớm một chút, không thể trì hoãn nữa.” Đoàn Cẩm Sơ cười, không chút dấu vết rút tay về.

Tiêu Nhựt Vân nhìn nàng một lát nữa, mới nhẹ nhàng gật đầu, “Vậy chúng ta mau mau đi dùng bữa thôi.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ cười vui vẻ, đi tới trước cửa, cầm lấy then cửa, một chân đã bước ra ngoài, lại chợt nghiêng đầu hỏi: “Sư huynh, không phải huynh nói là có đồ đưa cho ta sao?” Bặc! Ông trời phù hộ, hi vọng hẳn cho nàng một số tiền lớn a! Như vậy, nàng liền mang tiền mua một chiếc xe ngựa, vội vàng rời khỏi kinh thành, đi càng xa càng tốt, cách xa người của Thiên Anh hội, cách xa những chuyện sai lầm có thể làm toi mạng a!

Nhưng, Tiêu Nhựt Vân lại cười sáng lạn, “Không có đồ đưa cho muội, là vì né tránh Hà Linh, ta muốn cùng muội ở riêng một chút.”

“Cạc cạc*, ông trời ời!” Trước mắt Đoàn Cẩm Sơ là một mảng đen tối, nàng mới vừa van xin nguyện vọng a. Không chịu nổi đả kích này, đột nhiên ở dưới chân lão đạo một cái, thân thể liền ngã về phía trước, Tiêu Nhựt Vân vội vàng đỡ nàng, ân cần nói: “Cẩm nhi, muội làm sao vậy? Là thân thể không thoải mái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Ngõ nhỏ Lão Hạnh, người thần bí (5)

Đoàn Cẩm Sơ khóc không ra nước mắt, ngược mắt, đối mặt với mặt của Tiêu Nhựt Vân, cười so với khóc còn khó coi hơn, “Không có sao, đầu có chút choáng, đại khái là do đói.”

“Cái gì? Đã bao lâu muội chưa ăn cơm rồi hả?” Sắc mặt Tiêu Nhựt Vân lập tức biến đổi, vội đưa tay ôm lấy hông của Đoàn Cẩm Sơ, để cho nàng tựa vào trên người của hắn rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Sao thân thể muội yếu như vậy, như thế sao được? Muội không phải là từ Bát vương phủ đi ra ngoài sao? Tên Bát vương gia kia lên con chuyện gì thế? Chẳng lẽ phạt muội không cho phép muội ăn cơm?”

“Ách. . . Không phải.” Đoàn Cẩm Sơ hạ mí mắt xuống, nghĩ đến Sở Vân Hách, phản xạ có điều kiện lập tức đẩy Tiêu Nhựt Vân ra, liếc hắn một cái, nhanh chóng đi đến phía trước, hơi nhếch môi.

Nàng một chút cũng không muốn nhớ lại tên nam nhân trở mặt vô tình đó, nàng hận chết hắn! Sở Vân Hách, tốt nhất là nguoi nên bệnh chết! Người nào quan tâm nguoi, người nào chú ý nguoi, người đó chính là khốn kiếp!

Trên mặt Tiêu Nhựt Vân hiện lên một chút kinh ngạc, kinh ngạc nhìn bóng lưng của Đoàn Cẩm Sơ, trong nháy mắt, hắn không thể tin được đây chính là Cẩm nhi, đồ dẫn mấy giây, hắn lập tức bước nhanh đuổi theo, một tay kéo lấy cánh tay của nàng, cả người nghiêng qua ngăn nàng lại, rất là không vui chất vấn, “Cẩm nhi, tại sao muội lại xa cách ta?”

“Huynh, không phải là. Ta là.” Tâm trạng của Đoàn Cẩm Sơ bị nhiễu loạn, kinh ngạc nhìn gương mặt khó chịu của Tiêu Nhựt Vân, chậm chạp một tí, mới đột nhiên nhớ lại thân phận cùng tình cảnh bây giờ của nàng, vội vàng hiện ra khuôn mặt tươi cười, suy nghĩ tìm từ nói: “Không thể nào, sư huynh, huynh đã hiểu lầm, ta là tức giận Bát vương gia kia, ta làm hạ nhân hầu hạ hắn, hắn lại còn mắng ta, thật, thật TMD* là một cảm thú!”

*TMD: đây là từ chửi tục.

Tiêu Nhựt Vân lập tức nhủ mảy, “Cẩm nhi, muội. . . . Một cô nương sao có thể nói tục? Cảm thú? Tên Bát vương gia kia khi dễ muội sao? Hắn phát hiện muội là nữ nhi rồi sao?”

“Không biết, ta, ha ha. Ta không sao, trong lòng ta chỉ là có chút không thoải mái, sư huynh, đi nhanh đi, ta thật sự là đói đến mức muốn hôn mê rồi!” Đoàn Cẩm Sơ cười khúc khích một tiếng, nói vài ba lời, rồi làm ra một vẻ mặt sắp té xỉu.

Tiêu Nhựt Vân quả nhiên sốt ruột, vội cầm tay của nàng bước nhanh đi về phía nhà chính, nàng cũng không cự tuyệt nữa, để tránh cho Tiêu Nhựt Vân hoài nghi cái gì, dù sao, nàng căn bản không hiểu rõ chủ nhân trước kia của thân thể này cùng Tiêu Nhựt Vân đã phát triển đến một bước kia chưa, cho nên.

Vào phòng, Hà Linh và Lộ Phi Dương đã ngồi ở trước bàn, bốn mâm một canh, đã bày dĩa dọn xong tất cả chờ bọn họ, lúc bước vào cánh cửa, Tiêu

Nhược Vân nhỏ giọng nói: “Cầm nhi cẩn thận.”

Lần đầu tiên được người khác che chở săn sóc như vậy, trong lòng Đoàn Cầm Sơ nóng nóng, nghiêng mặt đi thản nhiên cười, “Ta không sao, thật cảm tạ sư huynh.”

“Ha ha.” Tiêu Nhược Vân cười ầm ập, vịn vào bả vai nàng, đỡ nàng đi vào trước bàn ngồi xuống, lại nhận được vẻ mặt chế nhạo của Lộ Phi Dương, khẽ cười nói: “Sư muội ở Bát vương phủ bị chọc tức, bây giờ lại đòi muốn xiu, ta sợ muội ấy đi không vững mới đỡ, đệ không cần phải dùng ánh mắt ấy nhìn ta.”

“Đại sư huynh, cái gì ta cũng không nói a! Sư muội cùng người Ha ha, người nào mà không biết a! Không cần giải thích.” Lộ Phi Dương cười trêu ghẹo nói, ánh mắt lại nhìn hai người với biểu tình ‘đã biết tất cả’, làm cho Đoàn Cầm Sơ lập tức đỏ mặt, bất mãn kháng nghị nói: “Nhị sư huynh, không cho phép huynh nói vậy!”

“Ha ha ha, mau mau ngồi xuống dùng bữa đi, muội không thể té xiu, nếu không đại sư huynh sẽ vội chết a!” Lộ Phi Dương bới com cho bọn họ, cười to không dứt.

Hà Linh nghiêm mặt, đột nhiên đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, bỏ lại lời nói: “Mọi người ăn trước đi, ta đi ra ngoài một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ngõ nhỏ Lão Hạnh, người thần bí (6)

“Hà Linh!”

Lộ Phi Dương nôn nóng kêu một tiếng, nhưng lại nghe thấy tiếng vang đóng cửa, động tác đang bới com dừng lại một chút, sau đó dứt khoát đuổi theo.

Đoàn Cầm Sơ vốn đã cảm thấy lên, nhưng đối mặt với cảnh này nhất thời có hơi sợ hãi, cái người mà nàng nên kêu là “Sư tỷ” Hà Linh cô nương dường như là tức giận, là do nàng làm sai cái gì sao?

“Cầm nhi, chúng ta dùng bữa trước, muội uống thêm chút canh đi.” Tiêu Nhược Vân không có ảnh hưởng gì về chuyện của Hà Linh, nhẹ nhàng cười mức một chén canh nhỏ để đến trước mặt Đoàn Cầm Sơ, trong mắt tràn đầy cưng chiều dịu dàng.

“Đại sư huynh, sư tỷ, tỷ ấy. . . .” Đoàn Cầm Sơ không nhịn được hỏi, rồi lại đột nhiên ngừng lại lời nói, nàng không muốn xen quá nhiều vào chuyện không liên quan đến mình, tranh thủ ăn xong, sau đó sẽ lánh người đi, nghĩ như vậy, nàng cúi đầu ăn canh với ăn com, không nhìn đến Tiêu Nhược Vân nữa.

Nghe vậy, trên mặt của Tiêu Nhược Vân hiện lên vẻ lúng túng, nóng lòng lên tiếng giải thích: “Cầm nhi, trong lòng ta chỉ thích muội, chuyện đó muội cũng biết mà, còn Hà Linh nàng. . . .”

“Tỷ ấy thích huynh.” Đoàn Cầm Sơ ngẩng đầu lên, cắt đứt lời nói của Tiêu Nhược Vân, trong lòng lập tức sáng tỏ, lại nhìn thấy biểu tình cam chịu của Tiêu Nhược Vân, không nhịn được cười một tiếng, sau đó chuyển con mắt nhìn phía ngoài cửa, “Nhị sư huynh thích sư tỷ, phải không?”

“Ừ.” Tiêu Nhược Vân nhẹ gật đầu, cảm thấy lên gấp một món ăn ăn, rồi nhìn Đoàn Cầm Sơ, trong giọng nói rất khẳng định: “Cầm nhi, ta đối với muội là thật tâm, còn đối với Hà Linh chẳng qua chỉ là tình huynh muội, muội phải tin tưởng ta!”

“A.” Đoàn Cầm Sơ cau mày, tại sao chuyện này lại càng ngày càng phức tạp? Ngay cả chuyện tình cảm cũng kéo vào rồi, nàng có thể toàn thân mà trở lui sao?

Suy tư một chút, Đoàn Cầm Sơ gia tăng tốc độ ăn com, Tiêu Nhược Vân nhìn thấy thế, vội nói: “Cầm nhi, muội ăn chậm một chút.”

“Ta muốn trở lại hoàng cung nhanh một chút, nếu lỡ canh giờ thì phiền toái!” Đoàn Cầm Sơ nói một câu không rõ, chân mày nhíu thật chặt.

Cuối cùng, bụng cũng đã lấp đầy, Đoàn Cầm Sơ đem bát đĩa để xuống, đứng dậy, mới vừa muốn mở miệng nói lời từ biệt, cửa lại ‘chì’ một tiếng mở ra, Lộ Phi Dương cùng Hà Linh đi vào.

“Sư đệ, sư muội, mau mau ăn com, nếu không thức ăn sẽ lạnh.” Tiêu Nhược Vân hé miệng nở nụ cười, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chào hỏi hai người nói.

“Được.” Lộ Phi Dương gật đầu một cái, sau đó nhìn Đoàn Cầm Sơ, “Tiểu sư muội đã ăn xong rồi sao?”

“Ha ha, đúng vậy a, ta muốn đi nhanh một chút, các người bảo trọng!” Đoàn Cầm Sơ nhếch miệng cười một tiếng, nhân cơ hội nói.

Về mặt Hà Linh cực kỳ không được tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, khề cấn cánh môi, chưa từng nói.

Lộ Phi Dương nói tiếp: “Vậy được, chính sự quan trọng, chúng ta cũng không giữ muối lại nữa, tiểu sư muối, muối phải cẩn thận, nếu có cơ hội hành thích, trước hết hãy nghĩ biện pháp đưa tin cho chúng ta, chúng ta sẽ vào hoàng cung tiếp ứng muối, không được tự tiện hành động, nhớ kỹ chưa?”

“Ừ, được. Ta nhớ rồi.” Đoàn Cẩm Sơ có chút cứng ngắt, lại là ám sát hoàng đế. Thì ra đây chính là nguyên nhân nàng phần nam trang làm thái giám a!

Tiêu Nhượng Vân cũng đứng lên, “Cẩm nhi, ta tiễn muối ra ngoài.”

“Ừ.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, sau đó giống như là chạy trốn mở cửa ra, vừa đi vừa chạy ra ngoài.

Hà Linh chờ đến mấy giây, sau đó đi theo sau lưng Tiêu Nhượng Vân ra ngoài, khề gọi một tiếng, “Sư muối!”

Bước chân Đoàn Cẩm Sơ hơi chậm lại, sau đó quay đầu, Hà Linh nhàn nhạt cười một tiếng, “Sư muối, muối bảo trọng.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ nở nụ cười, rồi lại thấy Lộ Phi Dương cũng theo ra ngoài, hướng ba người phát tay một cái, “Đại sư huynh, nhị sư huynh, sư tỷ, gặp lại!” Dứt lời, lấy then cửa của đại môn xuống, một chân bước ra ——

“Cẩm nhi!”

Tiêu Nhượng Vân gấp gấp đi tới, giữ chặt tay của Đoàn Cẩm Sơ, lưu luyến nhìn nàng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Đáp ứng ta, nhất định phải bình an, ta sẽ chờ thư của muối.”

“Sư huynh, ta.” Đoàn Cẩm Sơ không nói gì, nhấp nhẹ môi, ngừng một lúc lâu, mới gật đầu một cái, nhắm mắt đáp ứng nói: “Ta nhớ kỹ.”

“Ừ.” Tiêu Nhượng Vân nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Nghiêng đầu, nhìn về phía Lộ Phi Dương và Hà Linh đang cô đơn, Đoàn Cẩm Sơ nhấp nhấp môi, lại không biết nên nói cái gì nữa, vì vậy, dứt khoát bước ra khỏi đại môn, cũng không quay đầu lại nhìn họ, bước nhanh rời đi.

Sau lưng, hai tiếng ‘chì chì’ vang lên, đại môn chậm rãi đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Muốn rời kinh thành, trước kiếm chi phí.

Giống như bị người đuổi giết, Đoàn Cẩm Sơ chạy thật nhanh ra khỏi ngõ Lão Hạnh, chạy một hơi ra tới đường cái, tìm được một cái tường liền dựa vào, thở hổn hển như trâu.

“Làm sao bây giờ? Hiện tại làm sao bây giờ đây?” Trong miệng thì thảo luận, Đoàn Cẩm Sơ vừa lau mồ hôi vừa nhìn quanh khắp mọi nơi, không nhìn được mà nóng lòng.

Nàng hoàn toàn không có nghĩ tới, Đoàn Cẩm Sơ đời trước vậy mà lại có một thân phận khủng bố như vậy, còn cùng đại sư huynh đính ước tình cảm, cục diện rối rắm lớn như vậy, đều rơi xuống trên người nàng hết rồi!

“Trời ạ, ta muốn quay trở về hiện đại a! Nếu không, nếu không sớm muộn.” Trong đầu đột nhiên thoáng qua một tia sáng, Đoàn Cẩm Sơ từ từ đứng lên, hít đôi mắt lại, nếu không thì nàng đi tố cáo Thiên Anh hội muốn mưu sát hoàng đế, có mưu đồ soán vị?

Nhưng, ý tưởng này vừa xuất hiện, Đoàn Cẩm Sơ lập tức từ bỏ, Tiêu Nhượng Vân đối với nàng tình sâu như biển, Lộ Phi Dương đối với nàng huynh muội tương ái, mặc dù Hà Linh ghen, nhưng cũng cùng với nàng tựa như tỷ muội, mặc dù những yêu thương này của bọn họ đều là dành cho “Nàng”, song, muốn nàng làm người giờ đao, nàng cũng không đành lòng, huống chi, cái hành động báo thù này là nàng đang đội lên thân phận của “Nàng”, cũng là một thành viên trong phân tộc a!

“Trời ạ! Không quay về được hiện đại, lại được công trên lưng cái thân phận này, đây là đang tìm chết a!” Đoàn Cẩm Sơ khóc không ra nước mắt ngồi lệt ra ở góc tường, đầu đầu nhức óc, hận không thể mọc được đôi cánh bay trở về thế kỷ hai mươi mốt. Nhưng mà, một lát không thể quay về, nàng còn phải nghiêm túc suy nghĩ lại chuyện trước mắt, quay về hoàng cung là chuyện khẳng định không thể, còn lại quyết định lúc này, rời khỏi kinh thành, rời khỏi Thiên Anh hội, tìm một địa phương không ai biết mặt nàng mà ở, an an ổn ổn đến cuối đời.

“Choáng nha, tại sao lại thê thảm như vậy?” Đoàn Cẩm Sơ càng nghĩ càng buồn bực, vịn góc tường đứng lên, nhìn thấy người người đi qua đi lại, không khỏi méo miệng, “Không có tiền thì đi được chỗ nào? Muốn đi, thì phải đi kiếm tiền trước, chi cần kiếm được một ít tiền có thể mượn được xe ngựa, đủ để ăn cơm một tháng là được rồi, sau đó vừa đi vừa đi làm, cho là tự giúp mình đi du lịch đi!”

Có được hướng đi, Đoàn Cẩm Sơ xúc lại tinh thần, bắt đầu tìm kiếm công việc, thấy được cửa hàng nào cũng hỏi thử.

“Lão bản đại thúc, xin hỏi các người có cần người không?”

“Không cần!”

“Chường quý, xin hỏi từ lâu của các người có cần người bưng bê không?”

“Yêu, công từ thật là xinh đẹp a, nhưng mà. Người ăn mặc sao giống như là thái giám trong cung thế?”

Đoàn Cẩm Sơ chột vạt chạy vọt ra, hung hăng lấy cái mũ trên đầu xuống, chán nản cắn răng, “Chết tiệt, trước hết cần phải thay trang phục khác! Nhưng mà, lại không có trang phục, sao mà thay đây?”

Ủ rũ cúi đầu, Đoàn Cẩm Sơ đi một chút dừng một chút, trong lúc bất giác, lại đi tới cửa tiệm “Vọng thiên từ lâu” kia, nhìn tiểu nhị bên trong, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng nhắm mắt đi vào.

“Chường quý, ta muốn làm tiểu nhị ở từ lâu của ông, có thể không?” Đoàn Cẩm Sơ đứng ở trước quầy, hèn nhát mở miệng hỏi.

Chường quý là một nam nhân trung niên đã ngoài 50 tuổi, nghe vậy, cái tay đang bận rộn gảy đàn tính dừng lại, ngẩng đầu, quan sát Đoàn Cẩm Sơ từ trên xuống dưới mấy lần, kinh ngạc nói: “Tiểu huynh đệ người muốn làm tiểu nhị?”

Đoàn Cẩm Sơ vội vàng gật đầu, “Đúng, đúng a, trên người của ta không đồng nào, muốn kiếm chút tiền, cho nên.”

“Tiểu huynh đệ, người là thái giám trong cung?” Chường quý cau mày, trực tiếp hỏi.

“Ách, không, không phải đâu, là ta không có trang phục để mặc, lại nhặt được bộ trang phục này, ta không biết đây là trang phục của thái giám a!” Đoàn Cẩm Sơ mặt đỏ tai hồng nói láo, căng thẳng nín lấy ống tay áo, rú hai mắt xuống không dám nhìn thẳng đôi mắt tinh luyện kia của chường quý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tìm được công việc, gọi ta là Đoàn ca

Chường quý nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, chau mày, giống như đang suy nghĩ lời của nàng là thật hay giả, ngừng một lúc lâu, con người kia mới chậm rãi thu hồi lại tinh quang bắn ra bốn phía, thông thả ung dung nói: “Được, ta sẽ tin lời người nói, tiểu nhị làm việc một tháng sẽ được hai bạc, bao ăn ở, người làm hay không làm?”

“Có thật không?” Đoàn Cẩm Sơ mừng như điên ngược mắt, gật đầu nhiều lần cười ngây ngô, “Ta làm ta làm, bất quá, hai bạc này là bao nhiêu tiền a?”

“Hả?” Chường quý liếc nàng, hỏi ngược lại: “Người không biết hai bạc là bao nhiêu? Không phải người là kẻ ngốc chứ?”

“Ta.” Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, trợn mắt nhìn nửa ngày, mới kiêu ngạo hất cằm lên, “Ta mới không phải là kẻ ngốc!”

Chuyện cười! Nàng chỉ là không biết tiền ở cỡ đại đòi làm sao!

“Được rồi, kẻ ngốc đều nói chính mình không có ngốc! Người tên là gì?” Chường quý dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn nàng, giọng nói có chút khinh thường.

“Ta tên là. Đoàn Cẩm Sơ!” Chần chờ một chút, Đoàn Cẩm Sơ trả lời, dù sao mọi người trong cung đều kêu nàng là Tiểu Sơ Từ, cũng không biết tên thật của nàng, nàng trả lời như thế chắc không có chuyện gì đi.

“Được, sau này gọi người là Tiểu Đoàn Từ!” Chường quý quyết định gọn gàng, sau đó hô: “Tiểu Hắc Từ, mang Tiểu Đoàn Từ đi đổi xiêm y của tiểu nhị!”

“Phốc ——”

Đoàn Cẩm Sơ chỉ còn thiếu nước không đem thức ăn vừa ăn phun ra!

“Này, người.” Chường quý vội vàng tránh né, nhưng vẫn có một ít nước bọt phun ở trên quầy.

Đoàn Cẩm Sơ tức đến đỏ mặt, chất vấn: “Ông. Tiểu Đoàn Từ. Tiểu Đoàn Từ! Ông là muốn cho ta đoạn từ tuyệt tôn sao?”

“Ách.” Chương quý bối rồi, ngay cả người, mới lắc lắc đầu, “Không phải, ta là gọi thuận miệng, nếu không, gọi người là Tiểu Sơ Tử đi!”

“Không được, tên gọi kia vừa nghe chính là gọi thái giám!” Đoàn Cẩm Sơ lập tức cự tuyệt, kêu Tiểu Sơ Tử nữa là muốn trong cung phái người tới bắt nằng sao? Đại não chuyển một cái, đưa tay đập trên quầy một cái, “Gọi ta là Đoàn ca!”

“Phốc ——”

Lần này là đến phiên chương quý và Tiểu Hắc Tử tiểu nhị của quán phun nước bọt!

“Tiểu huynh đệ, có muốn ta gọi người là Đoàn gia luôn không?” Mặt mày chương quý đầy hắc tuyến, lấy khăn tay ra lau lau khóe miệng, vừa tức lại vô lực hỏi.

“Ách.” Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ co quắp, nhìn thấy Tiểu Hắc Tử đang nén cười, nhếch miệng lên, bày ra một khuôn mặt tươi cười, “Hắc hắc, không, không cần khách khí như thế.”

“Rốt cuộc gọi người là cái gì?” Chương quý nổi giận, lên tiếng quát: “Nếu không phải nhìn thấy dung mạo của người không tầm thường, làm tiểu nhị có thể làm cho tâm tình của khách thoải mái, ta mới không thêm nhận một kẻ gốc như người!”

Đoàn Cẩm Sơ kinh sợ rụt cổ lại, nuốt nước bọt một cái, cũng không dám cãi lại, nhưng mà không thể nào gọi là Tiểu Sơ Tử và Tiểu Đoàn Tử được, con người nhanh chóng chuyển động, đang suy nghĩ, chương quý không nhịn được, cúi kinh thúc giục: “Nhanh lên một chút! Nếu không thì người cúi ngay cho ta!”

“Không cần!” Đoàn Cẩm Sơ nôn nóng, lại bật thốt lên: “Áo Đặc Mạn! Gọi ta là Áo Đặc Mạn được rồi!”

Vừa nói xong thì nhìn thấy chương quý và Tiểu Hắc Tử ngây ra ở một bên, bản thân Đoàn Cẩm Sơ cũng ngây ra, kháo, nằng nói cái gì thế a! Dù thế nào, gọi Mi Dương Dương nghe cũng mạnh mẽ hơn thế này a, thế nhưng.

“Được! Tên này có sáng ý! Áo. Đặc Mạn? Chỉ là có hơi là lạ.” Chương quý khen xong, lại rồi rầm nhủu chân mày, Tiểu Hắc Tử thấy thế, trên khuôn mặt đen hiện ra nụ cười, “Áo Đặc Mạn, cái tên này của người với người đều rất quái lạ, ha ha, đi thay đổi với ta thôi.”

Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được siết chặt quả đấm, nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiểu Hắc Tử, cắn chặt hàm răng, “Được, cảm ơn Tiểu Hắc Tử ca!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Dưới ánh trăng, tâm sự như ngày

Trăng sáng như nước, ánh trăng làm xiêu lòng người, một vầng trăng cong hình lưỡi liềm chiếu rọi trên hồ Đại Minh, chiếu xuống một chút ánh sáng trong suốt, đem cái bóng dáng áo trắng đang đứng trên bờ hồ kéo ra thật dài.

Bóng dáng đó đứng chấp tay, trên mặt hiện ra vẻ lạnh lùng tà tử, giờ phút này lạnh nhạt không có chút gọn sóng, con người hẹp dài thâm thúy như một cái hồ âm u, lẳng lặng nhìn từng con sóng gọn lần lên nhảy xuống, tấn trong hồ dưới ánh trăng, ở trong hồ thỉnh thoảng có vài con cá chép màu sắc rực rỡ nhảy lên, làm cho tâm trạng hỗn loạn.

Gió nổi lên, tóc đen tung bay, bộ y phục bạch sam cũng theo gió mà lay động, bóng dáng thon gầy kia lộ vẻ cô tịch, cách một trượng ở sau lưng, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cầm kiếm đứng yên lặng, chân mày nhíu chặt.

Suốt cả ngày hôm nay, chủ tử lại càng nói ít, không phải là điều cần thiết, ngài cũng chỉ mở miệng trả lời một hai chữ, thuốc thì một ngụm cũng không uống, sự âm u trên gương mặt có từ buổi sáng cũng không mất đi, tất cả hạ nhân hầu hạ đều cẩn thận, ngay cả đi bộ cũng rón rén, chỉ sợ chọc chủ tử càng thêm không vui, người người ở trong Bát vương phủ đều khẩn trương, bất an.

Nguyên nhân tất cả đều tại tiểu thái giám tuyệt sắc Tiểu Sơ Tử đến từ trong cung xông vào thư phòng tạo thành!

“Chủ tử!” Nhiếp Phong không nhịn được mở miệng nói nhỏ: “Đêm đã khuya, thân thể chủ tử không tốt, hay là quay về Dự Viên đi.”

Sơ Vân Hách nghe thấy nhưng bất động, cũng không nói một tiếng.

“Chủ tử, thứ cho nô tài lăm mồm, thái giám Tiểu Sơ Tử kia không thể lưu lại, nếu như hần đem chuyện kia tiết lộ ra ngoài.” Năm ngón tay Nhiếp Huyền nắm chuôi kiếm từ từ xiết chặt, trong mắt xẹt qua một tia hung ác, dừng lại một chút, nói tiếp: “Chỉ có người chết mới có thể bảo đảm không mở miệng.”

“Nhiếp Huyền!”

Sở Văn Hách xoay người, trong mắt tỏa ra một tia sắc bén làm cho người ta sợ hãi, nhẹ nhếch cánh môi, xuất ra tiếng nói lạnh lùng, “Nghe lệnh! Chuyện hôm nay coi như không có gì, nếu không có mệnh lệnh của bốn vương, ai dám tự ý động một sợi tóc của Tiểu Sơ Từ, bốn vương nhất định sẽ không tha!”

“Chủ tử!”

Hai người cả kinh, Nhiếp Huyền lập tức chấp tay nói: “Xin hỏi chủ tử! Tiểu Sơ Từ bất quá chỉ là một thái giám làm việc vặt không có bối cảnh, cần gì phải cố kỵ.”

“Trở về!”

Sở Văn Hách lạnh nhạt liếc mắt một cái, nhắc chân xuống bờ hồ, đi về phía Dự Viên.

Sau lưng, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ngẩn ra một chút, vội vàng đuổi theo, cẩn thận nói: “Chủ tử làm việc, luôn có đạo lý của chủ tử, các nô tài không dám lăm mồm, chẳng qua là lo lắng chủ tử.”

“Lời nói của bốn vương, cần lặp lại sao?” Ánh mắt Sở Văn Hách rét lạnh, nghiêng mắt mà nhìn.

“Nô tài không dám!”

“Nô tài cần tuân chỉ mệnh của chủ tử!”

Bước chân Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ngừng lại, cúi đầu lĩnh mệnh, cũng không dám nhiều lời, chẳng qua là trong lòng đầy nghi ngờ, khuôn mặt của thái giám kia bất nam bất nữ, lá gan so với cậu còn lớn hơn, một nô tài có thể tiết lộ cơ mật, chủ tử lại bỏ qua cho hắn, là có ý gì?

Trong phòng, khói hương lượn lờ.

Hé ra một tờ giấy tuyên thành màu trắng được trải rộng ra ở trên bàn, Tiểu Xuyên Từ vừa mài mực, vừa lặng lẽ giương mắt nhìn bóng dáng cao ngất đang đứng bên cửa sổ, muốn nói nhưng lại thôi, đắn đo một lúc lâu, mới đánh bạo nhẹ giọng nói: “Bẩm chủ tử, Lưu Ly cô nương vừa mới tới, muốn đêm nay hầu hạ chủ tử, xin chủ tử chỉ thị!”

“. Ừ.” Thật lâu, bên cửa sổ mới truyền đến một tiếng nói khẽ, Tiểu Xuyên Từ thờ phào nhẹ nhõm, không khí áp lực này làm hắn khẩn trương ra một đầu mồ hôi, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lui sang một bên, cúi thấp người nói: “Mực đã mài xong, thỉnh tử!”

Sở Văn Hách xoay người đi đến, cầm lấy bút lông viết xuống vài chữ, sau đó gấp giấy lại, nhà nhạt nói: “Tiểu Xuyên Từ, ngày mai ngoi vào cung một chuyến, đem tờ giấy này giao cho thái giám tổng quản Lộ Khai Minh.”

“Dạ, chủ tử!” Tiểu Xuyên Từ nhận lấy, cẩn thận cất vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Bi thống, kiếp sống làm công

Trời còn chưa sáng, từng trận tiếng gà gáy chó sủa lọt vào tai, Đoàn Cẩm Sơ buồn bực kéo cái chăn đơn giản qua che đầu lại rồi tiếp tục ngủ tiếp, nhưng còn chưa ngủ thì móng vuốt đen của Tiểu Hắc Từ đã vỗ lên cái gò má trắng nõn như đậu hũ non của nàng. “Áo Đặc Mạn! Áo Đặc Mạn! Rời giường mau, bắt đầu làm việc rồi!”

“Ai nha, ngoi rồi ta làm cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ mở mắt, tức giận đẩy Tiểu Hắc Từ ra, trợn mắt nhìn hắn.

Tiểu Hắc Từ nhất thời luống cuống, cào cào tóc giải thích: “Đã bắt đầu làm việc rồi, nếu dậy muộn, chừng quỹ sẽ trừ tiền công.”

“Trời còn rất tối a, chừng quỹ muốn học Chu Bái Bi sao!” Đoàn Cẩm Sơ ngó bầu trời còn đen như mực ngoài cửa sổ, tức giận vỗ cái giường cứng nửa đêm ngủ này, eo đau mỏi lưng đều đau, giường này so với cái giường dành cho thái giám trong cung của nàng còn cứng hơn!

“Chu. Lột da? Là ai a?” Tiểu Hắc Từ vừa mặc đồ vừa nghi hoặc cau mày.

“Một người bóc lột người làm khốn kiếp!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận dẫu môi, buồn ngủ đến suýt chảy nước mắt, ở trên giường lại lẳng lặng một chút, mới cảm tức xuống giường, hỏi với giọng nặng trĩu: “Nửa đêm thì có khách nhân đến ăn cơm không?”

“Đề cho phòng bếp làm việc vặt.” Tiểu Hắc Từ rút cổ lại, nhỏ giọng trả lời, thật không hiểu, tiểu huynh đệ tuần tú như vậy sao lại đi làm tiểu nhị? Nhìn màu da kia, nhìn đôi tay kia, vừa nhìn đã biết là không phải ra từ nhà nghèo a!

Một ngày bận rộn bắt đầu, chương quỹ nhìn Áo Đặc Mạn vừa mới nhận tới hết chạy vào lại chạy ra, nhìn vẻ mặt của khách nhân vui mừng, ông vui đến mức muốn rót cả cằm, ông biết, mặc dù tiểu tử này có chút ngu ngốc, thế nhưng mặt mũi sáng sủa, đi đến bàn nào, khách nhân bàn đó đều cao hứng, chẳng những giúp quán kiếm được kha khá tiền nhờ vào việc đề cử các món ăn chiêu bài cho khách, khách cho tiền thưởng cũng không ít!

Vì vậy, sau khi đến bữa tối đóng cửa, chương quỹ lấy ra năm văn tiền gọi: “Áo Đặc Mạn, làm rất tốt, đây là phần thưởng cho ngươi, sau này phải làm tốt hơn.”

“Tiền!” Đoàn Cẩm Sơ vốn đã mệt đến toàn thân bủn rủn vô lực, nhìn lên thấy năm văn tiền, lập tức kích động hai mắt tỏa sáng, một tay đoạt lấy nâng đến trước mắt, “Hắc hắc” cười khúc khích không ngừng, “Chương quỹ, nhanh như vậy liền phát tiền à? Số tiền này có thể xuất kinh không?”

“Sao? Ngươi muốn xuất kinh?” Chương quỹ ngăn người, tiếp theo là bật cười ra tiếng, “Áo Đặc Mạn, đây mới là năm văn tiền, dù cho ngươi đi bộ ra kinh, tiền này cũng chỉ đủ ăn một chén mì Dương Xuân!”

“Ách. Vậy ta muốn mượn một chiếc xe ngựa thì cần có bao nhiêu bạc? Chính là, ta muốn đi một chỗ rất xa.” Đoàn Cẩm Sơ choáng váng, vội khấn trương hỏi.

Chương quỹ cau mày nhìn chằm chằm nàng, ánh kia kia giống như nhìn một người ngốc, “Vậy không bằng ngươi đi mua một chiếc xe ngựa, nếu như mượn sẽ không đi xa được, mua một chiếc bình thường đã mười lượng bạc, cộng thêm một con ngựa bình thường mười lăm lượng, lại thêm chi phí đi đường, Áo Đặc Mạn, ngươi không có ít nhất ba mươi lượng bạc thì không thể lên đường! Theo như bây giờ một tháng ngươi được hai bạc tiền công, khụ khụ, ít nhất ngươi cần phải làm đến mười mấy năm a!”

“Mẹ kiếp! Mười mấy năm!” Hai mắt Đoàn Cẩm Sơ tròn ngược, cơ hồ muốn ngất đi, may mà Tiểu Hắc Tử tay mắt lanh lẹ đỡ được nàng, vô lực mở miệng, sụp đổ đến tột cùng, “Ta. Ta thật sự phải đi ăn xin để lên đường sao?”

“Áo Đặc Mạn, siêng năng làm việc đi, ở lại tửu lâu của ta ít nhất ngươi có thể bảo đảm được việc ăn ở, ngươi đi ra ngoài, không đói chết mới là lạ!” Chương quỹ liếc nàng một cái, lại lắc đầu, giọng điệu kia, có tình ý rất là sâu xa.

“Ta ở lại kinh thành là. Là chờ chết a!” Cả người Đoàn Cẩm Sơ trượt xuống, ngồi liệt ở trên mặt đất, thật sự, ô ô. Thật sự TMD muốn đập đầu chết a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trong hỗn loạn, sự xuất hiện của hắn

Vọng Thiên tửu lâu, một tầng trong đại sảnh.

“Áo Đặc Mạn! Dọn thức ăn lên!”

“Áo Đặc Mạn, có khách tới, mau mau chào hỏi, đừng đứng gục ở đó!”

“Áo Đặc Mạn, bàn phía đông muốn tính tiền!”

“Áo Đặc Mạn.”

Đoàn Cẩm Sơ chạy tới chạy lui bận rộn đủ thứ, mắt thấy thời gian ăn trưa cũng đã qua, tại sao còn nhiều khách vào như vậy? Vỗ vỗ cái lưng với chân đau nhức, sau đó đi tới một bàn ở góc khuất, yếu ớt ỉu xìu nói: “Khách quan, ngài gọi thức ăn đi!”

“Yêu! Ngươi chính là tiểu nhị chiêu bài Áo Đặc Mạn của Vọng Thiên tửu lâu phải không?” Một nam nhân trung niên nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, hứng thú dạt dào hỏi.

“Ách. Tiểu nhị chiêu bài của quán?” Đoàn Cẩm Sơ bối rối, khoe miệng co rút đứng gục ở trước bàn gỗ, “Sao ta lại thành chiêu bài rồi hả? Mà làm sao ngươi lại biết ta tên là Áo Đặc Mạn?”

“Tiểu huynh đệ, hai ngày trước chúng ta nghe nói ở Vọng Thiên tửu lâu có một tiểu nhị tuấn tú vô cùng, có cái tên quái dị gọi là Áo Đặc Mạn, cho nên chúng ta mới đến đây đây! Ha ha, tiểu huynh đệ quả thật là rất xinh đẹp, nếu như giả trang thành nữ nhân, có thể mê chết rất nhiều nam nhân nha!” Hai mắt của nam nhân trung niên tỏa sáng, tấm tắc khen ngợi không dứt.

“Đừng vậy đừng vậy, thật sự là nghe tiếng không bằng gặp mặt! Đại ca, có một tiểu nhị xinh đẹp như vậy hầu hạ dùng bữa, cơm này ăn vào trong miệng đều rất ngọt a!” Một nam nhân khác ngồi cùng bàn lập tức bổ sung, con ngươi đen nhìn chằm chằm gương mặt tinh xảo của Đoàn Cẩm Sơ, không hề chớp mắt một lần.

Đoàn Cẩm Sơ càng nghe mặt càng đen, cắn răng đứng thẳng lên, phần nộ chất vẫn, “Ta mới đến tửu lâu này năm ngày, mà đã nổi danh như vậy sao?”

Ai ngờ, vừa nói dứt lời, ở bên bàn cách vách liền có người chen vào nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng là nghe nói Vọng Thiên tử lâu có một tiểu nhị mới đến cực xinh đẹp, cho nên mới đến đây ăn cơm, tiểu huynh đệ Áo Đặc Mạn, không bằng ngươi đến phủ ta làm hạ nhân đi, ta cho ngươi gấp hai tiền công!”

“Ta cho gấp ba!” Nam nhân trung niên ở bàn này lập tức nói, liếc xéo bàn cách vách, nói khiêu khích: “Áo Đặc Mạn, bỏ công việc bưng bê này đi, cùng ta đến Ngạn phủ như thế nào? Nghe nói qua Ngạn phủ chưa? Ngươi làm ở đó sẽ bao ăn ngon uống ngon đấy!”

“Ai, ta.” Đoàn Cẩm Sơ vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nam nhân trẻ tuổi bên bàn cách vách đã bị chọc giận rồi, hất đuôi tay ra kéo nàng qua bên bàn của hắn, lớn tiếng nói: “Ngạn phủ thì thế nào? Lý gia chúng ta muốn người thì không ai sẽ chiếm được! Áo Đặc Mạn, bốn công tử cho ngươi gấp mười lần tiền công!”

Trận gây rối này, lập tức làm cho cả đại sảnh xôn xao, mắt thấy muốn xảy ra chuyện, chường quý đang ở quầy vội vàng chạy tới, bày ra nụ cười khuyên nhủ: “Ngạn Nhị gia, Lý công tử, chớ nổi giận, muốn ăn món ăn gì, để cho Áo Đặc Mạn giới thiệu cho hai vị.”

“Không được, Tôn chường quý, Áo Đặc Mạn này ta muốn!” Ngạn Nhị gia vung tay lên, ném ra một thỏi bạc lớn.

Nam nhân trẻ tuổi ngăn ra, sau đó cười lạnh nói: “Muốn so bạc sao? Lý Ngạo ta không thiếu nhất chính là bạc!”

Dứt lời, lấy ra một thỏi vàng để lên trên bàn, thỏi vàng được ánh mặt trời giữa chiếu vào làm cho cực kỳ chói mắt.

Vô số người vây quanh lại thôn thức không thôi, từ trước đến giờ chỉ nghe nói vì hồng nhan mới vung tiền như nước, hôm nay, lại vì tranh một tiểu nhị xinh đẹp mà lại vung tiền như thế.

Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được nuốt nước bọt một cái, nhưng mà, sau một khắc lại lập tức nổi giận, dùng sức tránh ra khỏi tay Lý Ngạo, sau đó tức giận quát: “Áo Đặc Mạn ta là kỹ nữ bán mình sao? Chỗ nào bốn đại gia cũng không đi!”

Lời vừa nói ra, làm cho mọi người đều kinh hãi!

Sau vài giây Ngạn Nhị gia kinh ngạc, lại thỉnh linh kéo Đoàn Cẩm Sơ qua, đưa tay muốn sờ lên gò má trắng mịn của nàng.

“Dừng tay!”

Một giọng nói lạnh thấu xương đột ngột vang lên trong đại sảnh, Ngạn Nhị gia kinh hãi tay cũng run lên!

Mọi người đều hoảng sợ quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy trước cửa tửu lâu, nam tử mặc một bộ cẩm y màu trắng thêu viền vàng không biết đã yên lặng đứng đó từ khi nào.

Thân thể kia, hơn người; ngũ quan kia, tuần tú không đúc; nhưng mà, đôi con ngươi kia lại lạnh lùng làm cho người ta phát run, lạnh thấu xương như đao!

Cả đại sảnh yên lặng không tiếng động!

“Tại sao. Lại là hắn!” Đoàn Cẩm Sơ giật mình ngăn ra, cuối cùng mới tìm được đầu lưỡi của chính mình, nhẹ phun ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ngươi tránh ra! Ta không biết ngươi!

Một nam tử mặc y phục màu trắng, dáng người cao lớn xinh đẹp, tương phản với sắc vàng của ánh nắng buổi chiều, tự nhiên đến không nói thành lời, xinh đẹp giống như được đúc từ một khối ngọc không tỳ vết mà thành. Cho dù hắn chỉ đứng lẳng lặng ở đó cũng là xuất sắc hiếm thấy, một mình hắn quá mức hấp dẫn, tạo cho người ta một loại cảm giác cao quý, rực rỡ, giống như thiên nhân.

Ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, tuần mỹ như đao khắc, mày kiếm anh tuấn nhú lại, môi dày vừa phải, màu hơn nhợt nhạt, đôi mắt lạnh như băng, mơ hồ lộ ra mấy phần khí phách chỉ vương giả mới có!

Toàn bộ trong tửu lâu bao gồm cả trên lầu hai, không biết từ lúc nào đã lộ ra từng cái đầu, người người im lặng trầm ngâm, tuy bị khí thế của bạch y nam tử dọa cho sợ hãi, toàn lưng toát ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn tò mò mở to hai mắt!

Đoàn Cẩm Sơ giống như bị sét đánh, toàn thân cứng ngắt không biết làm sao, trong khoảnh khắc đó ở trong lòng không hiểu sao lại nảy lên một cỗ vui sướng, ngờ ngặc ngắm nhìn hắn, lúc bất giác, ở trong mắt cũng hiện lên tia mê luyến.

Bốn mắt nhìn nhau, lãnh ý trong mắt Sở Vân Hách dần dần mất đi, hóa thành lạnh nhạt không gợn sóng nhìn nàng, cách hai trượng, môi mỏng khẽ mở,

giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Lại đây!”

Nghe vậy, vô số ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Đoàn Cẩm Sơ, mang theo hiểu lầm, khiếp sợ, không hiểu!

Đoàn Cẩm Sơ ngây ra, lông mi nhẹ nhàng di chuyển, nhưng lại nhớ tới lúc Sở Văn Hách nhẫn tâm trong thư phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nghiêng đi chỗ khác, tránh né tầm mắt của hắn, nặng nề “Hừ” một tiếng, trực tiếp lựa chọn không nhìn!

Sở Văn Hách khẽ chau mày lại, liếc mắt nhìn chằm chằm nàng, đứng im tại chỗ, thật lâu sau, nhìn thấy vật nhỏ kiêu ngạo bướng bỉnh không chút nào để ý đến mình, rốt cục, nén tức giận mà di chuyển hai chân!

Hắn vừa động, ở ngoài cửa lập tức xuất hiện hai vị nam tử áo xanh cầm kiếm đuổi theo!

Mọi người cả kinh, rồi rít lui ra chừa một đường đi, ở trước vô số ánh mắt nhìn soi mói, bước chân Sở Văn Hách vẫn trầm ổn đi qua từng bước một!

Trong bụng Đoàn Cẩm Sơ căng thẳng, thầm kêu không ổn, hắn giận dữ, có thể hay không sẽ ném nàng cho cầm thú A Hồ làm điểm tâm? Làm sao bây giờ? Chạy thôi!

Nhưng mà, ở trong đầu vừa sinh ra ý tưởng này, trước mắt đã bị một mảnh mây đen bao phủ, Đoàn Cẩm Sơ lập tức nghiêng đầu lại, chỉ thấy Nhiếp Phong Nhiếp Huyền một tả một hữu che mất đi lối nhỏ ra vào, mà Sở Văn Hách giống như Thái Sơn áp đỉnh, khí thế nghiêm nghị đứng ở trước mặt nàng!

“Ngươi Tránh ra! Ta không biết ngươi!” Đoàn Cẩm Sơ gấp gáp, khẩn trương đến mức cả lăm.

Nghe vậy, đột nhiên Sở Văn Hách nheo con ngươi lại, lãnh ý bắn tán loạn, ánh mắt kia như muốn nuốt sống vật nhỏ trước mặt, lại dám nói không biết hắn?

Khí thế cường đại như vậy, làm trong lòng Đoàn Cẩm Sơ phát run, không tự chủ được mà cúi đầu, nhưng mà, không chừng bánh bao thì chung khẩu khí, dù sao hiện tại nàng cũng rất thảm, dựa vào cái gì nàng phải khuất phục dưới dăm uy của hắn?

“Lấy móng vuốt ra!”

Đột nhiên Sở Văn Hách mở miệng, làm nhiễu loạn tâm trạng của Đoàn Cẩm Sơ, bị giật mình nàng lập tức ngẩng đầu, lại phát hiện ánh mắt của hắn không phải dừng trên mặt nàng, mà là.

Tay Ngạn Nhị gia còn đặt trên bả vai của Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt Sở Văn Hách đảo qua một cái, giọng nói thuần hậu lại lạnh lùng kinh người!

Mọi người lập tức cũng hít vào một ngụm lạnh khí!

Ai mà không biết, đại môn Ngạn phủ là thương nhân nhà giàu số một số hai ở kinh thành, gia tài bạc vạn, hơn nữa thiếu gia Ngạn Hi của Ngạn gia tuổi còn trẻ đã làm Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân ở trong cung, có thể nói là dòng dõi hiển hách a!

Vậy mà, Sở Văn Hách trang phục khí chất, đỉnh đầu buộc tóc bằng ngọc quan, bên hông treo ngọc bội, còn có ở phía sau hắn có hai người hộ vệ mang kiếm làm người ta sợ hãi. Mặc dù mọi người không biết hắn là đương kim Bát vương gia, nhưng cũng phán đoán, người này lai lịch không nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Sao người thích khóc như vậy?

Ngạn Nhị gia có vẻ bị khiếp sợ, một lúc lâu không có phản ứng, cái tay như cũ bất ngờ khoác lên vai Đoàn Cẩm Sơ, cảnh tượng này rơi vào trong mắt Sở Văn Hách, đáy lòng không hiểu vì sao nổi lên con tức giận, ánh mắt phát lạnh, hơn nữa giọng nói càng thêm lạnh lùng, "Nhiếp Phong! Mời vị Ngạn Nhị gia này lấy cái móng bản của hắn ra!"

"Dạ, chủ tử!"

Nhiếp Phong nhận lệnh, tay phải giương lên, cổ tay lật lại, vô kiếm đánh bay tay Ngạn Nhị gia, sau một khắc, kiếm chỉ cổ họng, dồn hắn tại góc tường!

Tốc độ nhanh, không ai thấy rõ, chỉ cảm thấy hoa mắt, Ngạn Nhị gia cứng ngắt bị ép lui về sau một bước dài, trên mặt không còn chút máu, kinh hãi run lấy lấy, đôi môi khẽ mở ra rồi đóng lại, không dám phát ra tiếng nào !

"A ——"

Không biết người nào hét lên một tiếng, lập tức mọi người hốt hoảng chạy ra ngoài, sợ bị vạ lây, về phía bên trong quán rượu, nhất thời trở nên hỗn loạn,

mọi người chạy trời chết, chen lấn chạy thoát thân, chường quỹ cùng tiểu nhị không có nơi trốn, khiếp sợ núp ở trong quây, Ngạn Nhị gia và mấy người cùng bàn đã sớm chân tay mềm nhũn co quắp ngồi ở trên ghế, động cũng không dám động một cái, chỉ biết nhúc nhích môi luôn miệng nói: "Tha. Tha mạng a! Tha mạng."

Lý Ngạo đang thù người, đột nhiên nhận ra Sở Văn Hách, "Người. Người là Bát. Bát vương."

"Cút!"

Sở Văn Hách lạnh lùng phun ra một chữ, rồi liếc Ngạn Nhị gia cùng những người ngồi cùng bàn khác, "Toàn bộ cút!"

Cái này "Toàn bộ", Đoàn Cẩm Sơ hiểu thành, bao gồm nàng!

Cho nên, Nhiếp Phong thu kiếm, đám người Lý Ngạo cùng Ngạn Nhị gia sốt ruột nhanh chóng chạy ra ngoài Đoàn Cẩm sơ đưa chân muốn đuổi theo, ai ngờ, thân thể mới vừa động, mọi bàn tay cực nhanh vịn chặt nạng lỗ tai!

"A! Đau ——"

Kêu thảm một tiếng, mặt Đoàn Cẩm Sơ lập tức nhả lại, đôi tay vội lấy bàn tay của Sở Văn Hách, đồng thời tức giận trầm giọng nói: "Không cho vịn lỗ tai ta! Không cho không cho!"

"Biết bốn vương sao?" Khóe môi Sở Văn Hách khẽ nhếch, miệng chứa nụ cười lạnh.

"Không biết! Không biết!" Đoàn Cẩm Sơ vẫn mạnh miệng gào to, nhận lấy ánh mắt của hắn, hốc mắt lại lập tức đã uon ướ, uất ức mấy ngày nay, mệt nhọc từ sáng đến tối, vẫn còn nhớ, thương tâm nhất chính là một ngày kia, hắn bảo nàng cút.

"Tiểu Sơ. . . ." Sở Văn Hách ngắt ra, nhìn nước mắt trên lông mi Đoàn Cẩm Sơ, vốn là muốn khiển trách lời nói vừa đến cửa miệng, lại miễn cưỡng nuốt trở vào, tay chậm rãi buông lỏng, buồn bực nói nhỏ: "Sao ngươi thích khóc như vậy?"

"Nói nhảm! Bởi vì ta là nữ. . . ." Đoàn Cẩm Sơ nổi câu kèm theo một trận nước mắt, liền bật thốt lên, sau đó con ngươi Sở Văn Hách trong nháy mắt dâng lên sự kinh ngạc, bỗng nhiên phản ứng kịp, vội vàng dừng lại, trừng mắt nhìn hắn, nghiêng mặt đi, chợt nảy ra cách sửa lại từ, "Bởi vì ta từ trong bụng nữ nhân sinh ra, dĩ nhiên thích khóc rồi!"

". . . ." Sở Văn Hách im lặng, trừng mắt nhìn Đoàn Cẩm sơ, âm thầm cắn răng, suýt nữa còn tưởng rằng vật nhỏ này là nữ nhân! Hại hắn không vui. Đột nhiên, Sở Văn Hách thu con mắt, hắn mới vừa có cảm giác vui mừng? Đáng chết, bất quá chỉ là một thái giám, hắn sao lại có thể.

Giận dữ xoay người, dường như có chút tức giận bản thân, lại có chút tức giận Đoàn Cẩm Sơ là thái giám, Sở Văn Hách cực kỳ không vui khinh thường nói: "Ai mà không từ trong bụng nữ nhân sinh ra? Chuyện này còn cần ngươi nói sao? Cũng không biết là ai nói nhảm!"

"Hừ!" Đoàn Cẩm Sơ dùng sức khịt mũi, thân thể quay ngoắt một cái, đưa lưng về phía Sở Văn Hách, trong lòng yên lặng tính toán, nàng làm thế nào để thoát thân? Hắn tới đây là làm gì? Là vô tình gặp gỡ hay là. Đặc biệt tới tìm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nam nhân và thái giám thụ thụ bất thân!

Từ lâu to lớn, giờ phút này, trừ chường quây và tiểu nhị đang núp ra, chỉ có Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cùng với hai người đang tức giận.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đoàn Cẩm Sơ không cho là mình có sức quyến rũ lớn như vậy, để cho Sở Văn Hách đang dưỡng bệnh ở phủ Vương gia tự mình chạy tới tìm người, trong mắt hắn, bất quá nàng chỉ là một thái giám nửa thân dưới tàn phế, hắn là chủ tử, nàng là nô tài, làm sao có thể hạ mình đây?

Được rồi, nếu chỉ là vô tình gặp gỡ, nàng có thể kiêu ngạo mà đuổi hắn đi không?

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ dùng sức ho hai tiếng, cho mình thêm can đảm một chút, sau đó xoay người lại, hai tay ôm ngực, âm dương quái khí hạ lệnh trực khách, "Vị khách quan kia, nơi này của chúng ta là tửu lầu, nếu như ngài không phải đến dùng bữa, xin mời trở về!"

"Cái gì?" Sở Văn Hách lộ vẻ kinh hãi, nhẹ nhõu mày, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ mấy giây, mới chậm rãi nói: "Ngươi dám cả gan tự mình rời cung vào tửu lầu làm bồi bàn, ngươi có biết đây là tội gì không?"

"Ai. . . . Ai rời cung? Ta biết ngươi sao? Khách quan, ngươi đuổi hết khách nhân của chúng ta, tổn thất này ngươi bồi thường à?" Đoàn Cẩm Sơ ngắt người, lập tức liền chết cũng không thừa nhận, ngược lại còn bày ra vẻ mặt không sợ chết muốn tính sổ.

"Ừ? Còn dám nói không biết?" Gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách lập tức xanh mét, đột nhiên chế trụ cổ tay Đoàn Cẩm Sơ, mắt liếc qua quây một

cái, sau đó đề thấp giọng nói: “Có muốn bốn vương lột quần người ra cho người tự nghiệm thân! Đồ thái giám chết tiệt nhà người này, lá gan lớn hơn trời, bốn vương tự mình đến bắt người, người còn dám mạnh miệng!”

“Người Người đặc biệt tới bắt ta về cung?” Đoàn Cẩm Sơ chợt mở to hai mắt nhìn, thừ người ra nhìn hẩn, “Người muốn bắt ta về để Lộ tổng quản xử trí ta sao?”

“Người thừa nhận người là Tiểu Sơ Tử rồi à? Không phải là cái gì Áo Đặc Mạn sao?” Sở Vân Hách không đáp, lạnh lạnh hỏi ngược lại.

“Người, người cũng biết?” Đoàn Cẩm Sơ kinh nghi (kinh ngạc – nghi hoặc) không dứt, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng gạt tay Sở Vân Hách ra, sau đó la lên, “Không cho người hạ lưu! Tuy ta là thái giám, nhưng ta cũng có tôn nghiêm, không cho phép người nghiệm thân! Nam nữ thụ thụ bất thân, người mau buông ta ra!”

“Nam nữ?” Sở Vân Hách không nhịn được đưa ánh mắt dời đến trước ngực Đoàn Cẩm Sơ, khóe môi hơi nâng, trong mắt tràn đầy hài hước, “Người nếu là nữ nhân, ngực thế này. Sợ là tiểu cô nương mười tuổi chưa trở mã đi!”

“Người người. Người! Sở Vân Hách, người đừng quá khi dễ người! Nam nhân cùng thái giám cũng thụ thụ bất thân!” Đoàn Cẩm Sơ tức điên rồi, một cước liền đá vào chỗ kín Sở Vân Hách ——

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cả kinh, tâm hộ chủ nên lập tức ra tay, một chưởng liền bỏ về phía Đoàn Cẩm Sơ!

“Lui ra!”

Sở Vân Hách hô một tiếng, đồng thời thân thể nhanh như tia chớp nghiêng về một bên, rồi đưa tay kéo Đoàn Cẩm Sơ dùng sức ôm lấy nằng, hai người vội vàng thối lui ra một trượng, tránh được một chưởng trí mạng của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền.

“Chủ tử!” Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền bị buộc thu chưởng, bước một bước dài nhảy qua, lo lắng nói: “Thái giám này không thể lưu!”

“Câm miệng!”

Ánh mắt Sở Vân Hách rét lạnh, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền bất đắc dĩ cúi đầu, sau đó lui qua một bên, rất cung kính chấp tay nói: “Dạ, chủ tử!”

Cụp mắt, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ bị hẩn kiềm chế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, giờ phút này tràn đầy kinh hãi cùng luống cuống, Sở Vân Hách ần ần tức giận, gần từng chữ: “Người còn muốn làm gì? Có bản lãnh thì làm một lần nữa! Bốn vương không tránh không né, để cho người đá!”

“Ách.” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra ngược mắt, sau đó lập tức lắc đầu, khẩn trương nói xin lỗi, “Không không không, thật xin lỗi, ta, ta. Ta nhất thời đầu óc ngớ ngẩn, Bát Đại gia, người, ta sai lầm rồi, người đừng tức giận, có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Đáy lòng, bắt chợt xuất hiện cơn đau

Còn dám có lần tới, bốn vương sẽ chặt chân người!” Sở Vân Hách tức giận cảnh cáo một câu, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Đoàn Cẩm Sơ lại không đành lòng quả trách tiếp, đem tay nằng hất ra, sau đó vung cầm bảo đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đuổi theo!”

“Ách, cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, đột nhiên phản ứng lại rồi chạy đến sau lưng Sở Vân Hách, đau khổ nói: “Bát đại gia, van cầu người, người đừng bắt ta vào cung có được hay không? Ta, ta trở lại cung chắc chắn sẽ có một con đường chết đấy!”

Làm phản tặc, làm thích khách, đây chẳng phải là ngay cả chết thế nào cũng không biết sao?

Nhưng Sở Vân Hách lại hiểu sai ý, bước chân hơi chậm lại, quay đầu lại nhìn Đoàn Cẩm Sơ, chậm rãi nói: “Sẽ không, bốn vương đã cùng Lộ tổng quản nói chuyện, hẩn sẽ không làm khó người. Hoặc là. Nếu như người không muốn vào cung làm người hầu, người có thể đến Bát vương phủ.”

“A? Đến Bát vương phủ hầu hạ người?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc không thôi, vừa nghĩ tới nam nhân trước mắt này tính tình nóng lạnh thất thường, cô liền co rúm lại, lắc đầu như trống bỏi: “Ta không đến vương phủ của người đâu, người khó hầu hạ như vậy, lại hi nộ vô thường, lại không kiềm chế được hành động của mình, còn có một đám cơ thiếp hung thần ác sát, ta không đi!”

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Sở Vân Hách lập tức trở nên khó coi, gần như cắn răng nghiêng lợi nói: “Tùy người!” Dứt lời, xoay người bước đi.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn môi dưới, nhất thời cho là lời nói của mình đã chọc giận Sở Vân Hách,

không khỏi chu lên cái miệng nhỏ, nằng không muốn hẩn trở thành nguyên nhân khiến nằng thương tâm nữa, cảm giác của nằng đối với hẩn không cách nào nói rõ, cực kỳ phức tạp, người khác dù cho đánh nằng mắng nằng, nằng cũng chỉ là phần nộ nhưng sẽ không thương tâm, mà một câu của hẩn lại

khẩn trương thương tích đầy mình, lệ rơi đầy mặt.

Hoặc là, có thể hay không, nàng cầu xin hần thả nàng, không cho nàng tiến cung nữa, sau đó nàng len lén đổi công việc khác, để cho hần không tìm được nàng, rồi nàng tiếp tục kiếm tiền làm chi phí lên đường, tiếp tục kế hoạch rời kinh thành?

Chậm rãi đi theo ở phía sau, khi đi qua quây thì Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nhớ ra cái gì, vội vàng dừng chân lại, vỗ vỗ quây, “Chương quỹ, ta không làm nữa, người mau thanh toán tiền công cho ta!”

Sở Văn Hách nghe thấy tiếng nàng nói thì dừng bước, quay đầu lại, không nói một lời nhìn bộ dáng nghiêm túc của Đoàn Cẩm Sơ, thấy nàng một thân xiêm y vải thô, sắc mặt không tốt, tinh thần mệt mỏi, đôi tay để trên quây vốn là trắng nõn trơn mềm, thế nhưng lúc này có chút thô ráp, từ tận đáy lòng đột nhiên xuất hiện một cơn đau.

Sáng sớm hôm nay, sau khi Tiểu Xuyên Tử vào cung làm việc trở về, thần sắc hốt hoảng bẩm báo hần, nói Tiểu Sơ Tử hôm đó cũng không có trở về cung. Lộ tổng quản ở Kinh Sư phòng vẫn cho là Tiểu Sơ Tử vẫn còn hầu hạ ở Bát vương phủ nên cũng không làm ầm lên, lúc đó hần mới biết, vật nhỏ quật cường này đã chạy mất, hôm đó, hần rõ ràng nhìn thấy ‘hần’ (‘hần’ này chỉ Đoàn Cẩm Sơ) quỳ trên mặt đất rót nước mát, một khắc kia, đột nhiên hần có cảm giác, ‘hần’ là bởi vì hần mà chạy, cho nên, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hần, đó là vận dụng tin tức rộng ở kinh thành của hần tìm được ‘hần’, sau đó, lại không nhận được tự mình tìm đến ‘hần’.

Chương quỹ đang núp dưới quây run rẩy bò ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Áo Đặc Mạn, vốn là làm năm ngày thì không có tiền công, nhưng nhìn người là một. . . . Thái giám, đáng thương như vậy, liền, coi như cho người!”

“Ba!”

Một tiếng vang thật lớn, Đoàn Cẩm Sơ cầm bàn tính đập lên trên quây, trừng mắt quát: “Khốn khiếp! Bỏ đại gia lấy tiền mồ hôi nước mắt của mình thì có quan hệ cái lông gì với thái giám?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Muốn đi, lại gặp Tam Vương tới mời

Áo Đặc Mạn! Người." Chương quỹ bị sợ hãi mà giật mình một cái, vừa định phát hỏa, nhưng ánh mắt liếc đến đại nhân vật đứng ở cửa ra vào, liền vội vàng đổi lại gương mặt cười mĩa, "Dạ dạ dạ, ta tính cho người, người chờ một chút."

Cầm bàn tính lên, sau khi chương quỹ gầy lách ta lách tách một hồi, liền dè dặt nhét tiền công vào trong tay Đoàn Cẩm Sơ, "Áo Đặc Mạn, người chỉ làm năm ngày, nên được ba mươi lăm văn tiền. Ta cho người nhiều hơn năm văn, tổng cộng bốn mươi văn tiền. Người đếm lại đi, ngoài ra, xiêm y của người phải thay cho."

"Ít như vậy à? Bốn mươi văn mới đủ ăn tám bát mì Dương Xuân." Đoàn Cẩm Sơ liền nhăn tít đôi mi thanh tú, vừa tính toán, vừa chăm chú đếm đếm chỗ tiền đồng trong tay, "Một đồng, hai đồng, ba đồng. . ."

"Tiểu Sơ Tử!" Sở Văn Hách đột nhiên mở miệng, nhìn nàng mà nhẹ nhàng nói: "Đừng đếm nữa, người cần bạc làm cái gì? Cần bao nhiêu, Bỏ vương cho người."

Đoàn Cẩm Sơ liếc nhìn hần một cái, tiếp tục đếm chỗ tiền đồng. Cho đến khi đếm xong, lại từ trên quây cầm một tờ giấy dầu gói kỹ rồi đút vào trong lòng, sau đó cất bước lại đây mà nói: "Ta mới không cần bạc của người, ta có tay có chân, chính mình sẽ tự kiếm!"

Nghe vậy, Sở Văn Hách kinh ngạc như rụng mảy, một đôi mắt sâu lắng nhìn thẳng chăm chú vào Đoàn Cẩm Sơ, giống như muốn xem thấu nàng. . . Trên đời này, lại có nô tài không cần chủ nhân thưởng bạc, có khí phách như vậy sao?

Mà chương quỹ và Tiểu Hắc tử thì kinh ngạc đến sắp rớt cằm, Vương gia a. . . Vị đại nhân vật này đúng là Vương gia! Vương gia chủ động ban thưởng lại không cần! Thái giám điển trai này thật là khờ, đầu óc đã bị lừa đá sao?

"Ồ? Cổ kiệu của Bát đệ làm thế nào lại ở chỗ này?"

Bên ngoài từ lâu, đột nhiên vang lên một âm thanh kinh ngạc mang theo giọng mỉa mai làm phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Chương quỹ và bọn tiểu nhị vội vàng vờn dài cổ nhìn ra bên ngoài. Còn Sở Văn Hách lại đột nhiên nheo hai mắt, trong mắt rất nhanh lướt qua một vẻ tức giận.

Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc thò thò đầu ra, ai ngờ, lại bị Sở Văn Hách lôi kéo cánh tay túm đến phía sau hần, đồng thời nhẹ nhàng khẽ lắc đầu, hạ giọng nói cực thấp, "Là An Bình vương, người ít nói thôi, chú ý quý cù."

Tuy nhiên, Sở Văn Hách vừa nói dứt, không cho phép Đoàn Cẩm Sơ làm ra phản ứng gì thì ba bóng người đã bước nhanh đi vào. Cho dù ngược sáng, đều thấy tất cả ngọc thụ lâm phong, tuấn tú phi phàm!

"Bát đệ!"

Ngũ hoàng tử An Ninh vương Sở Văn Trạch mặc một bộ áo bào tím liếc mắt nhìn thấy Sở Văn Hách, lập tức mừng rỡ phô ra nụ cười, "Bát đệ, hôm nay sao ngươi xuất phủ? Nghe nói ngươi bị bệnh, khá hơn chút rồi hả? Một thời gian không gặp, Ngũ ca rất nhớ ngươi à!"

"Ngũ ca!" Ánh mắt giao nhau, Sở Văn Hách hơi ngần ra, ánh mắt liếc thấy thâm ý trong mắt Sở Văn Lan, khéo môi lộ ra nụ cười thân nhiên, chấp tay nói: "Văn Hách ra mắt Tam ca Ngũ ca Lục ca! Đệ đã khỏe, đa tạ Ngũ ca đã nhớ tới. Ngũ ca vừa trở về kinh sao?"

"Ha ha, đúng vậy! Mới vào cung thỉnh an phụ hoàng, sau đó liền bị Tam ca và Lục đệ bắt được dẫn đến nơi này!" Trên gương mặt tuấn tú kiệt xuất của Sở Văn Trạch hiện lên nụ cười như ánh mặt trời, làm cho trong lòng người ta ấm áp như mùa xuân.

Nghe vậy, Lục hoàng tử An Tuyên vương Sở Văn Tinh khoát khoát tay, cười nói: "Đầu phải như thế, Bát đệ, chúng ta tới chỗ của ngươi trước, muốn trước tiên thăm ngươi. Vậy mà quân gia nói ngươi xuất phủ, Tam ca đã nghe nói trong Vọng Thiên tửu lâu này có một tiểu nhị dung mạo sánh với Phan An. Tướng mạo tuấn tú không nói, lại còn vui tính hài hước, rất được khách nhân thích. Cho nên, chúng ta liền tới chỗ này uống chút rượu và thức ăn, thuận tiện nhìn mặt tiểu nhị kia. Ai ngờ, lại trùng hợp đụng phải Bát đệ, huynh đệ chúng ta vừa lúc gặp mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thật không ngờ lại quan tâm một người như thế!

Sở Văn Tinh vừa nói dứt tiếng, Sở Văn Hách liền cảm thấy cái đầu dán sát phía sau lưng hắt chột buông lỏng.

"Bịch "

"A "

Một tiếng va đập rõ to, rồi một tiếng hét thảm trong nháy mắt vang lên!

"Tiểu Sơ Tử!"

Sở Văn Hách lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Đoạn Cẩm Sơ hai tay ôm gáy, từ bên mép quầy chậm rãi tụt xuống trên mặt đất. Nàng đau đớn nhăn nhó, vẻ mặt như là chầy chặc khóc, mà lại cực lực nín nhịn . . .

Thì ra, Đoạn Cẩm Sơ là bị Sở Văn Hách kẹp ở giữa hân và quầy. Bởi vì vóc người nàng hơi nhỏ, lại bị ẩn cúi đầu, trốn ở phía sau thân hình cao lớn của hân. Bọn họ cũng không có phát hiện ra nàng, ai ngờ, ngược lại Sở Văn Tinh lại mở miệng nhắc tới chuyện Ngạn Nhị gia. Điều này làm cho nàng kích động hơi ngửa đầu về phía sau, liền đập vào ở trên quầy!

"Tiểu Sơ Tử, ngươi . . ." Sở Văn Hách nhíu mày lại, chần chờ chốc lát, đưa tay kéo Đoạn Cẩm Sơ đứng lên. Đồng thời tháo cái mũ vải xám ở trên đầu nàng, nhìn về phía cái gáy bị va đập. Hân dùng ngón tay khẽ sờ một cái, sau đó nhẹ nhàng nói: "Cũng may không bị rách da, còn đau ngoài da thì không có việc gì, sau này thận trọng chút."

Động tác này, là tự nhiên như vậy, những lời ân cần quan tâm này mà nói thuận miệng như vậy, làm cho Đoạn Cẩm Sơ nhất thời ngây người ngay tại nơi đó, cứ nhìn chăm chăm vào Sở Văn Hách. Cánh môi mềm mại khẽ nhếch, lại không thốt ra nổi một câu nói nào.

Còn ba người xếp thành hàng chữ nhất kia, tất cả kinh ngạc liếc mắt nhìn chăm chú nét mặt Đoạn Cẩm Sơ, thật lâu mới hồi lại thần sắc!

Từ mười sáu năm trước, sau khi mẹ đẻ Lê quý phi của Sở Văn Hách qua đời, Bát đệ vốn có tính tình rộng rãi này của bọn họ, liền trong một ngày mà trở nên trầm lặng ít nói, lạnh lùng vô tình. Thậm chí tính tình còn có chút tự khép mình, bất luận đối xử với người phương nào, nếu không phải giữ lễ, thì chính là xa cách, hoặc là hời hợt. Nhưng giờ phút này, thế nhưng . . . Quan tâm một người như thế!

"Bát đệ, hân là thái giám Tiểu Sơ Tử ngày đó phạm thượng ở trước mặt ta?" Sở Văn Lan đột nhiên mở miệng hỏi, ở trong ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc kia lộ ra vài phần sắc bén.

"Thái giám?" Sở Văn Tinh và Sở Văn Trạch chột trợn to hai mắt, sau đó nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt đã có thêm một tầng thâm ý.

Sở Văn Hách quay đầu lại, trên khuôn mặt tuấn tú cực kì bình thản, lại có hơi hiện lên một nụ cười thấp thoáng, rồi khoan thai từ tốn nói: "Tam ca, ngày đó Tiểu Sơ Tử vô lễ đối với Tam ca. Đệ tuy nói chuyện giúp hân, nhưng cũng tức giận không thôi. Nên ngày thứ hai liền đuổi hân đến Vọng Thiên tửu lâu để làm bụng bê mời khách, muốn lại phạt hân ném chút khổ sở. Ai ngờ thái giám này lại thu được danh tiếng lớn như vậy, ta liền tới đây muốn bắt hân hồi cung để cho Lộ Khai Minh xử trí. Không nghĩ rằng, ngay cả ba vị ca ca cũng kinh động!"

"Bụng bê mời khách?" Ba người vừa kinh ngạc, vừa lại lần nữa đánh giá Đoạn Cẩm Sơ kĩ hơn. Khi nhìn thấy một bộ trang phục kia, thì không thể tin mà

khóe miệng giật giật, cùng nhau kêu lên: "Ngươi chính là Áo Đặc Mạn?"

"Bát đại gia, nô tài . . ." Đoàn Cẩm Sơ bị sợ hãi co rúm rụt cổ lại một phen. Nàng không biết Sở Vân Hách nói những lời vừa rồi đó là có ý tứ gì. Rõ ràng là nàng trộm đến tửu lâu, làm sao lại thành do hấn sai khiến, lại nghĩ tới những lời hấn mới vừa cảnh cáo, liền nhất thời không dám tùy tiện trả lời .

"Tam ca!" Sở Vân Hách liếc mắt nhìn Sở Vân Lan một cái , vừa hơi chấp tay, lại liếc về hướng hai người khác, nhặt nhòa nói: "Ngũ ca Lục ca, vừa dịp đến tửu lâu đây dùng bữa, chúng ta đến Nhã Gian trên lầu rồi nói sau!"

"Ừ." Sở Vân Lan gật đầu, nhìn về phía quầy, "Chưông quý, mau đi ra hầu hạ, dọn lên rượu và thức ăn tốt nhất nơi này của các ngươi!"

"Dạ dạ dạ! Mời mấy vị khách quý lên phòng chữ Thiên ở trên lầu!" Tôn chưông quý căng thẳng đến toàn thân phát run, cười gượng liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Người tới, mang ra ngoài cho chó ăn!

Trong gian phòng trang nhã chữ Thiên, trên cửa sổ khắc hoa được mở một nửa, lụa mỏng màu xanh nhạt cheu hoa sen chấp chờn theo gió, mùi hương hoa quế nhàn nhạt thấm lòng người, khung ảnh mang chút tình thơ ý họa.

Nhưng mà, trong một gian phòng lịch sự tao nhã như vậy, lại có bốn vị cực phẩm mỹ nam đang nâng cốc uống rượu trò chuyện, nhưng tự dưng lại có tình đặt một cái bình phong lớn, mà trên bình phong gần như trong suốt lại có tình thêu đôi chim uyên ương sát cánh, chàng chàng thiếp thiếp. . . .

"Đều là nam nhân, mình có thể nói chuyện với ai đây?" Đoàn Cẩm Sơ dẫu toàn bộ thân mình trong bình phong, chỉ để lộ ra nửa cái đầu nhìn cảnh trong phòng, nhịn không được nói thắm một câu sát phong cảnh, rồi sau đó, thấy trên bàn lớn bày đầy món ngon rượu thơm, bụng rất phối hợp mà phát ra thanh âm kháng nghị, "ùng...ục..."

Tuy tiếng vang rất nhỏ nhưng cũng không thoát khỏi lỗ tai bốn người luyện võ, vì thế, bốn ánh mắt đồng loạt bắn tới, Đoàn Cẩm Sơ cả kinh, lập tức rụt đầu về, không dám lại liếc mắt nhìn coi nữa.

"Tiểu Sơ Tử, mau lại đây thỉnh an ba vị Vương gia!" Khóe môi Sở Vân Hách khẽ nhếch, thần nhiên nói.

. Sau tấm bình phong, là một hồi im lặng.

"A? Tên thái giám này thực có can đảm a!" Sở Vân Tình ngẩn người, chột khẽ cười nói.

"Ha ha, Bát đệ, xem ra bị ngươi phạt làm bụng bê hấn vẫn không có quy củ gì a!" Sở Vân Trạch bật cười, thân mình hướng ra phía ngoài, hứng thú nhìn về phía bình phong có một góc áo lộ ra ngoài.

Sở Vân Lan nâng ly rượu, khóe miệng hiện lên độ cong mỉa mai: "Bát đệ, ta có chút không nhớ rõ, ngày đó là thái giám này đồng dạng nói rất yêu thích ngươi đi? Thế nào lúc này ngày cả lời ngươi nói cũng không nghe?"

"Tam ca!" Sở Vân Hách hạ mi mắt xuống, lại chậm rãi nâng lên, trong mắt không có lấy một chút hỗn loạn chỉ có bình tĩnh cùng trong trẻo lạnh lùng, thần nhiên cười: "Tam ca thật sự rất có thể đã nhớ nhầm, tuy ta là Vương gia nhưng lại không quyền không thế, thái giám tuy là nô tài, nhưng có người nào không có mắt lại đi nhận một chủ tử như ta đây?"

"Bát đệ, ngươi đừng nói như vậy...." Sở Vân Trạch lập tức nói, đưa tay vịn vai Sở Vân Hách, quay người lại lạnh lùng nói: "Tiểu Sơ Tử lớn mật! Lăn ra đây!"

"Ta. Ta lăn ra đây!" Đoàn Cẩm Sơ đang do dự, mâu thuẫn, phần nộ, nghe được một tiếng rống này, sợ tới mức hốt hoảng vọt ra, đi vài bước đến trước mặt quỳ xuống, sợ hãi nói: "Nô. Nô tài Tiểu Sơ Tử thỉnh an các vị Vương gia!"

"Quý!" Sở Vân Lan hắng giọng nói: "Ngày ấy bốn vương tha cho ngươi, tất đều là vì Bát vương gia, cái tên nô tài không biết sống chết ngươi, ngay cả mệnh lệnh của Bát vương gia mà cũng dám không nghe, bốn vương liền phế ngươi! Người tới, mang ra ngoài cho chó ăn!"

"Dạ! Vương gia!"

"A? Cái gì?" Cả người Đoàn Cẩm Sơ chấn động, trên vai lập tức nhiều ra hai tay, hộ vệ của Sở Vân Lan liền kéo nàng đi ra ngoài.

Đột nhiên nhớ tới hậu viện của tửu lâu có nuôi mấy con chó săn to, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ lập tức trắng bệch, kinh hãi hô lớn: "Không muốn! Không muốn a!"

"Tam ca!" Mặt của Sở Vân Tình lộ ra chút không đành lòng, nhưng nhìn thấy lãnh ý trên mặt Sở Vân Lan nên muốn nói lại thôi, sau khi Sở Vân Trạch im

lặng vài giây liền quả quyết nói: “Tam ca, hay là hỏi ý Bát đệ đi!”

“À? Nếu ngũ đệ đã mở miệng, vậy nghe một chút ý kiến của Bát đệ.” Sở Văn Lan nhướn mày, lãnh ý hơi giảm, mặt không chút thay đổi nói với hộ vệ: “Chờ một chút!”

“Dạ!”

Hai hộ vệ đáp một tiếng, bắt lấy cánh tay Đoàn Cẩm Sơ đặt ở trên cửa, một tiếng này, giống như ngọn lửa hi vọng trong bước đường cùng, làm cho Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy nhẹ nhõm, vui sướng thờ phì phò, quay đầu, đôi mắt trong suốt đầy mong chờ nhìn về phía Sở Văn Hách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ngũ đệ tuyệt tình, mang xuống!

Sống chết, dường như phụ thuộc vào suy nghĩ của Sở Văn Hách !

Vậy mà, trên gương mặt tuấn tú vẫn bình tĩnh như nước, đôi mắt đen một kia vẫn lạnh lùng vô tình, nhìn nàng giống như nhìn một người xa lạ, im miệng không nói. "Người. Người cũng muốn mang ta cho. Chó ăn? Đoàn Cẩm Sơ chưa chất lên tiếng hỏi, trong mắt không thể tin nhưng mà rõ ràng như vậy, đôi môi nhẹ run, gât gao nhìn hắn.

Mà đáp lại nàng, chỉ có sự trầm mặc.

Cứ chờ mãi rồi thất vọng, lại từ thất vọng đến tuyệt vọng, quá trình ấy gian nan làm sao , rốt cuộc, nàng xác định hắn sẽ không mở miệng cứu nàng một mạng, tâm như bị lưỡi dao sắc bén chém thành hai nửa, máu tuôn đầy chói mắt.

"Ha ha." Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên cười, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp tươi cười kia, không kịp khuynh quốc nhưng cũng khuynh thành, xinh đẹp làm cho người ta hoảng sợ. Chẳng qua là, trong mắt đầy chán nản. Nhìn hắn, nàng gần từng tiếng, "Bát Vương gia, người nói không sai, ta chính là một nô tài xu nịnh nịnh hót , cố bám vào chủ tử để trèo lên cao, ta làm sao có thể lại thích người?"

"Mang xuống!" Ba chữ lạnh như băng, hắn là xuất từ trong miệng Sở Văn Hách dù hắn không mở miệng, hắn đột nhiên lên tiếng, đột nhiên ra lệnh, cuối cùng là tuyệt tình, làm trong lòng Đoàn Cẩm Sơ run lên, trong đầu như có gì đó nổ tung “oanh” một tiếng, tâm thần hoảng hốt, lao đảo ngã quy xuống một bên.

Bàn tay Sở Văn Hách bên dưới bàn chột nắm chặt, cẳng lúc cẳng gấp, nhưng trên mặt không thể hiện bất kỳ điều gì, con mắt vẫn sắc lạnh như cũ.

Đoàn Cẩm Sơ không ngã quy xuống, bởi vì hộ vệ đã giữ nàng lại, sau đó lại bị dắt ra ngoài, bên tai, mơ hồ đã nghe tiếng chó sủa, rõ ràng, vang dội.

Sở Văn Trạch cùng Sở Văn Tinh liếc mắt nhìn nhau, hai người đều kinh ngạc không thôi, vừa mới dưới lầu thấy Sở Văn Hách đối với Đoàn Cẩm Sơ rất quan tâm, khiến cho tất cả bọn họ đều nghĩ là Sở Văn Hách thích nam sắc, dĩ nhiên trong lòng có chút khác thường, cho nên nhất thời nghĩ tới là phải xử tử tên thái giám này, trực tiếp đưa Sở Văn Hách trở về chính đạo, ai ngờ giờ phút này, hắn lại. Điều này xảy ra ngoài dự liệu của bọn họ! Quả thật là. Nóng lạnh thất thường a!

Về mặt Sở Văn Lan sâu xa khó dò, làm cho người ta không nhìn ra điều hắn đang nghĩ, đôi môi đóng chặt lại, cho đến khi Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn bị mang đi ra ngoài không thấy bóng dáng, đột nhiên cất cao giọng nói: "Dạ Tinh! Quay lại!"

Nghe vậy, Sở Văn Trạch bỗng dưng ngược mắt, hơi có chút giật mình nhìn về phía Sở Văn Lan, nhất thời không hiểu tại sao hắn lại quyết định bỏ qua cho tên thái giám tuyệt sắc này?

Sở Văn Tinh nhấp môi một cái, lắc đầu, bụng ly rượu trước mặt lên uống một hớp.

Nhưng mà, trong mắt Sở Văn Hách thoáng hiện qua một ánh sáng, chứa đậm lãnh ý, trong chớp mắt, lại khôi phục gương mặt lạnh nhạt cùng thần thờ.

Bị mang về một lần nữa, Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn Sở Văn Lan, không biết ý của hắn là gì, trong ánh mắt lựa chọn bỏ qua gương mặt kia, nàng một chút cũng không muốn nhìn lại hắn!

"Tiểu Sơ Tử, đã biết tội chưa?" Sở Văn Lan thân nhiên hỏi, khóe môi còn nâng lên nụ cười đắc ý.

"Nếu như An Bình Vương gia muốn đạt tới hiệu quả là làm cho ta sợ người, như vậy, chúc mừng người, người đã thành công rồi!"

Đoàn Cẩm Sơ thân nhiên cười, bình tĩnh nói:

"Từ nhỏ Vương gia người chính là chủ tử, địa vị cao cao tại thượng, là chúa tể có thể tùy ý nắm mệnh của nô tài, mà ta, nếu đã bất hạnh làm nô tài, đành phải chấp nhận, nhưng làm cho ta sợ người, chẳng qua là sợ thân phận cùng quyền lợi của người, chứ không phải là sợ con người này của người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Qua nghiệm thân, quả thật là thái giám!

Editor: DIEUTU

Lời này không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại có lực, nói năng rất có khí phách!

Ánh mắt kiêu ngạo kia, con người trong suốt như mắt Phụng Hoàng, đáng người so sánh với nam nhân lại quá mức nhỏ bé, bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực, khí chất hồn nhiên tự có, đã khiến cho Sở Vân Lan, Sở Vân Trạch, Sở Vân Tinh nhướng mắt kinh ngạc, bình tĩnh nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt ngốc nghếch nửa ngày không thu về được!

Mà Sở Vân Hách, ánh mắt buông xuống nhưng lại lặng lẽ thoáng hiện ý cười, thậm chí khóe môi hơi nhếch lên, vì hắn không cách nào che dấu ý muốn bật cười, hắn cầm đĩa lên, bắt đầu thưởng thức các món ăn tinh xảo trên bàn một cách tao nhã.

Qua một lúc lâu sau, Đoàn Cẩm Sơ đứng thấy mệt mỏi, mấy ngày nay vất vả, khiến cho nàng đi đứng đều cực kỳ tê mỏi, đầu óc dường như có chút không tỉnh táo, nhìn không được mở miệng phá vỡ sự yên lặng: "An Bình Vương gia uy vũ, hiện tại ta cực kỳ khâm phục người, cực kỳ sùng bái người, người có thể cho ta ngồi xổm xuống một lát hay không, ta vừa mệt vừa đói đứng không nổi rồi!"

Sở Vân Trạch và Sở Vân Tinh âm thầm nuốt nước miếng, ba đạo hắc tuyến từ trên trán chảy xuống, thật muốn vươn ngón tay cái tán thưởng Đoàn Cẩm Sơ một tiếng, ngạo mạn!

"Hả?" Sở Vân Lan vừa hỏi phục thần chí, trên mặt đẹp lại biến thành một màu đen, mắt liếc nhẹ qua Sở Vân Hách như gió thoảng mây bay, tuần mi không khỏi nhăn lại thật sâu, mím môi hỏi:

"Bát đệ, hắn thật sự là thái giám sao? Sau khi vào cung không có ai dạy những quy tắc này cho thái giám sao?"

"Tam ca, hàng thật giá thật, đã qua nghiệm thân, quả thật là thái giám! Xác nhận là đã dạy quy củ, chẳng qua là trẻ con nên cũng không thể dạy nghiêm!" Sở Vân Hách nhấp nhẹ một ngụm rượu, chậm rãi đáp.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Đoàn Cẩm Sơ lập tức nổi lửa lên!

Nói cái gì mà trẻ con cũng không thể dạy nghiêm? Vũ nhục! Rõ ràng là vũ nhục! Sở Vân Hách, bốn đại gia sẽ lột da người! Rút gân của người! Trước tiên sẽ thiến người, sau đó sẽ giết người rồi cắt thành tám khối! Sẽ ngủ mê phân thây lảng trí xử tử người! Còn đem người... Không đúng, nói cái gì là hàng thật giá thật, đã qua nghiệm thân rồi?

Trong đầu đột nhiên giật một cái, người Đoàn Cẩm Sơ không tự chủ được run lên một hồi, sau đó, một đôi con người tinh lượng sắc bén bắn về phía Sở Vân Hách, ánh mắt hung ác như muốn đâm mấy cái lên mặt Sở Vân Hách!

Nhưng mà, giờ phút này trước mặt mấy người kia, nàng không có cách nào chất vấn hắn, tuy rằng vừa rồi nàng ở bên ngoài đã thề, dù cho thành quý cũng không buông tha nam nhân vô tình vô nghĩa này, nhưng mà, trước khi thành quý, nàng còn muốn mắng chết hắn! Hiện tại tim của nàng và đầu, tứ chi, đều nổi giận!

Vậy mà, Sở Vân Hách nhìn như không thấy điều ấy, lại bung lên một ly rượu uống cạn, lúc bỏ ly rượu xuống, lại ho nhẹ dứt quãng, "Khụ khụ..."

"Bát đệ, trong người lại không khỏe sao?" Sở Vân Tinh lập tức hỏi.

Sở Vân Trạch cũng bỏ qua phản ứng Đoàn Cẩm Sơ, đưa một ly trà qua, giọng thân thiết: "Bát đệ, người uống chút trà nóng trước đi, để giảm bớt hàn khí."

Sở Vân Lan trừng mắt liếc Đoàn Cẩm Sơ một cái, buồn bực nói: "Đám chống đối bọn vương, trước tiên người hãy nhớ cho kỹ, ngày nào đó bọn vương tâm tình không tốt, nhất định sẽ lấy đầu của người!"

"Ách... Vậy người ngàn vạn lần đừng có tâm tình không tốt, nếu như thật sự không tốt, ta tìm cách chọc người cười, người cười tâm tình chắc chắn sẽ tốt thôi!" Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ co rút, như người lọt trong sương mù vừa thông suốt ra, liền nói bừa, khóe mắt nhìn không được lại nhìn về hướng nam nhân đang không ngừng ho khan, thầm nghĩ một câu, chắc là lại không chịu uống thuốc, bệnh chết người cũng đáng!

Sở Vân Lan cũng ngẩn người, tìm bắt chợt đập loạn nhịp nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nhất thời không biết đáp trả thế nào, tức cũng không được, cười cũng không được, nửa ngày, phun ra một câu: "Thái giám chết tiệt, lẽ ra nên thiên luôn miệng của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngồi cùng kiệu trở về Bát vương phủ

Editor: phuong thi

Một tiếng này nói ra hiệu quả rất tốt. Đoàn Cẩm Sơ lập tức đưa tay che miệng, đồng thời mơ hồ nói không rõ: "Không muốn không muốn, miệng còn phải giữ lại để ăn cơm!"

"Khụ khụ. . . . Tam ca, ngũ ca, lục ca, đệ có chút không khỏe, muốn trở về phủ trước " Sở Vân Hách ho khan chen vào đối thoại của họ, sắc mặt có chút không tốt.

"Bát đệ, ta đưa ngươi trở về phủ." Sở Vân Trạch lập tức nói.

"Không cần, ngũ ca, huynh vừa mới hồi kinh, hãy ở lại với tam ca và lục ca, ta có thuộc hạ đi theo, sẽ không có chuyện gì." Sở Vân Hách đứng lên, lắc đầu chấp tay: "Bát đệ cáo từ trước!"

"Bát đệ, vậy ngươi đi đường cẩn thận, nếu không khỏe thì hãy truyền thái ý đến. Đừng có cố gượng, đến lúc muốn chữa lại không trị được!" Sở Vân Lan ngồi không động đậy mà nói miễn cưỡng.

"Dạ, cảm ơn tam ca!" Sở Vân Hách lạnh nhạt cười một tiếng, lại ôm quyền quay sang Sở Vân Tinh, "Lục ca, gặp lại sau."

"Được, bát đệ hãy bảo trọng thân thể, ngày mai ta đến chỗ ngươi, huynh đệ chúng ta tụ họp." Sở Vân Tinh đưa tay vỗ nhẹ lên vai Sở Vân Hách hai cái, gật đầu nói.

Sở Vân Hách hơi cúi đầu sau đó chậm rãi đi ra ngoài. Khi lướt qua người Đoàn Cẩm Sơ thì lạnh lùng lên tiếng, "Đi theo bốn vương về Bát vương phủ, ngày mai liền ném ngươi vào cung cho Lộ tổng quản xử trí!"

"Ngươi. . . ." Đoàn Cẩm Sơ cắn răng xiết chặt nắm tay. Sau khi trái lo phải nghĩ liền tức giận đi theo phía sau hắn, nàng suy nghĩ phải làm sao chạy trốn. . . . Tuy nhiên, mãi cho đến khi ra khỏi Vọng Thiên lầu, ngay cả cơ hội đối lại y phục thái giám nàng cũng không có. Bởi vì Sở Vân Hách trực tiếp ra lệnh cho chương quỹ mạng y phục của nàng đến, nên không cần phải thay bộ đang mặc.

Sau đó nữa, hai cặp mắt sắc bén của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền luôn nhìn nàng chăm chú, chỉ sợ nàng lại tiếp tục đá vào sinh mạng của chủ tử họ!

Sau khi đi xuống phía dưới, ngoài cửa lầu đã có một cỗ kiệu lớn, thấy bọn họ ra ngoài, tám gã kiệu phu lập tức hành lễ thỉnh an, "Bái kiến Bát vương gia!"

"Miễn lễ! Khởi kiệu hồi phủ!" Sở Vân Hách nhẹ nhàng nói, sau đó xoay người lên kiệu, ngay lúc kiệu phu định hạ màn che xuống thì lại nói tiếp, "Tiểu Sơ Từ, ngươi cũng lên ngồi cùng để bóp vai hầu hạ bốn vương!"

Đoàn Cẩm Sơ vốn đứng một bên, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh tìm kiếm đường chạy trốn tốt nhất. Ai ngờ nam nhân kia lại như nhìn thấu tâm tư của nàng khiến cho tất cả kế hoạch của nàng nhanh chóng tan thành bọt nước!

Nàng tức tối đứng bất động hung hăng trừng mắt nhìn cỗ kiệu. Tuy nhiên sau một khắc Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền không chút khách khí bắt lấy cánh tay của nàng mà "mời" lên kiệu!

"Ai! thái giám và nam nhân thụ thụ bất thân a, vậy mà các ngươi. . . ."

Còn chưa đợi nàng mắng xong thì trước mắt tối sầm, màn kiệu buông xuống, cỗ kiệu cũng được nâng lên. Đoàn Cẩm Sơ liền bị một bàn tay chụp tới bả vai bắt nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn nàng cảnh cáo mà nói, "Nếu không ngoan, chút nữa trở về phủ sẽ ném ngươi vào cho A hổ gặm xương ngươi!"

"Ném a ném a, ngươi là vương Gia muốn làm thế nào thì làm như thế này! Thấy ta không bị chó ăn thì trong lòng không thoải mái phải không? Vậy thì mau ném ta cho bầy sói để chúng ăn tươi nuốt sống ta đi!" Đoàn Cẩm Sơ quay đầu sang chỗ khác tức giận gào thét, vành mắt tràn ngập nước mắt, nhưng nàng lại quật cường không cho nước mắt rơi xuống.

Tiếng thét này làm chấn động đám kiệu phu bên ngoài đang khiêng kiệu, chấn động cả Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền.

Về mặt Sở Văn Hách lại bình tĩnh nhìn Đoàn Cẩm Sơ, thật lâu vẫn không nói câu nào, trong ánh mắt kia, lóe ra vẻ thâm trầm mà kẻ khác không nhìn thấy được.

Ở trong đám đông ồn ào, có một ánh mắt đang ẩn nấp nhìn chằm chằm vào hướng đi của cổ kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Nụ hôn ngoài ý muốn, tâm thần rối loạn

Editor: DIEUTU

"Nhìn nhìn! Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nhân thái giám sao?" Sở Văn Hách nhìn quá mức chăm chú, Đoàn Cẩm Sơ lúc đầu duy trì vẻ như không nhìn thấy, năm phút sau, rốt cục chịu không nổi, đầu uốn éo, hung dữ hét to lên.

Đột nhiên, có chuyện bi kịch xảy ra!

Một tiếng hét lớn này, làm cho kiệu phu bên ngoài kinh hãi, tay nâng kiệu run lên, cổ kiệu bắt đầu xóc nảy, khoảng cách giữa hai người lúc đầu chỉ cách gần một thước, vì việc này, thân mình Đoàn Cẩm Sơ trong cổ kiệu không tự chủ được trượt hẳn tới trước ——

Hai người, bốn cánh môi, không hề báo trước mà cùng áp vào chung một chỗ!

Thời gian, vào giờ khắc này đột nhiên dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn trong mắt đối phương là hình ảnh chính mình, đại não trống rỗng, hoàn toàn hóa đá!

Cổ kiệu đã khôi phục vững vàng đi tiếp, mà tư thế của Sở Văn Hách cùng Đoàn Cẩm Sơ vẫn cứng ngắc, cũng không hề động đậy, nhưng tại thời điểm này, đầu óc đã muốn mất đi năng lực suy nghĩ, không hề có phản ứng gì.

"Chủ tử, sắp lên cầu hình vòm, ngài ngồi cho vững."

Bên ngoài kiệu, đột nhiên vang lên tiếng của Nhiếp Phong, tâm thần hai người lập tức bừng tỉnh, cơ hồ đồng thời phát ra phản ứng, nhanh chóng nghiêng mặt qua, ngoài ý muốn đã hôn nhau!

Ánh mắt Đoàn Cẩm Sơ nhìn phía trước, tim không ngừng đập thình thịch, một cảm giác khác lạ dâng lên, lòng bàn tay nắm chặt, trên gò má, bên trong tai, đều đỏ hoe vì ngượng ngùng.

Sở Văn Hách cũng xấu hổ khép kín môi, gương mặt tuấn tú tràn đầy khó chịu cùng mất tự nhiên, thậm chí toàn thân nảy lên khô nóng, điều làm hắn càng cảm thấy si nhục là, chỗ bụng dưới lại chét tiết nổi lên phản ứng, rục rịch.

Lúc này, bên trong kiệu im lặng không một tiếng động, thậm chí rất yên ắng, có thể nghe được hô hấp của đối phương, tất cả âm thanh não nhiệt ầm ỹ bên ngoài cũng không che lấp được tâm tư hỗn loạn, suy nghĩ về nụ hôn vừa xảy ra, tuy rằng cả hai cũng không có tiến vào sâu hơn, chỉ là hai cánh môi đụng chạm vào nhau, cũng đã khiến trong lòng hai người bất giác nổi lên sóng lớn.

Trên gương mặt cười thoáng chút hồng hồng, thật lâu như chưa từng mất đi, Đoàn Cẩm Sơ như một thiếu nữ hoài xuân bình thường, trong lòng có chú nai con đi loạn, rất khẩn trương, mí mắt chớp nhẹ, trong đầu không tự chủ lần lượt nhớ lại cảm giác vừa rồi, cảm thấy dưới đáy lòng ngọt ngào kích động, nằng nặc. Hôn hẳn?

Nhưng mà. Không đúng! Buổi tối hôm đó, tại bồn tắm trong phòng của hắn, nằng nặc đã chính mắt thấy hắn hôn môi cơ thiếp của hắn!

Đột nhiên lửa giận không lý do dâng lên, Đoàn Cẩm Sơ lập tức xoay đầu đi, hung hăng trừng Sở Văn Hách một cái, sau đó nâng tay áo lên dùng sức chà lau môi, cắn răng cảnh cáo hắn: "Không được hôn lại ta!"

"Sao?" Sở Văn Hách đầu tiên là ngẩn người, thấy Đoàn Cẩm Sơ có động tác ghét bỏ, khuôn mặt của hắn lập tức tối lại, thỉnh linh chế trụ tay nằng đang lau miệng, đề thấp tiếng nói trách mắng: "Ai hôn người? Bồn vương còn chưa có giận chó đánh mèo với người, thế mà lại bị người cắn ngược một cái là sao? Tiểu Sở Tử, người dám nhào vào trên người bồn vương, còn dám phỉ lễ bồn vương, bồn vương sẽ"

Nhất thời, Sở Văn Hách hoa hoa lệ lệ ghen lời.

Nửa ngày, đợi không nghe được câu tiếp theo, Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được đã mở miệng, mắt đẹp trừng to, "Sẽ như thế nào?"

"Sẽ. . . ." Sở Văn Hách mím môi, trên mặt đầy vẻ rối rắm, nhìn Đoàn Cẩm Sơ một hồi lâu, rồi cuộc buồn bực bĩu môi: "Sẽ. . . . Không được tốt lắm!"

"Xi —— "

Một tiếng cười phun ra, Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được nghiêng người đi, cười đến run hết cả người, bên trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tươi cười nở rộ nét kiều diễm, ngọt ngào làm say lòng người . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hận không phải là nữ nhân, tập kích bất ngờ!

Editor : Angelina Yang

Tuy nhiên, nghiêng người như thế, cũng là lúc vô tình nhào vào trong lòng Sở Văn Hách ...

"Tiểu Sơ Từ. . . ." Sở Văn Hách thì thầm một tiếng, cả người chợt cứng lại, con ngươi đen rừ xuống, nhìn tiểu quý nằm ở trong lòng hắn đang cười to không ngớt, khóe môi cũng hơi cong lên, trong lúc bất giác hiện ra vẻ cưng chiều nhân nhật, nhịp tim đập nhanh, một chút động tình, liền từ từ lan đến trên khuôn mặt vui cười kia. . . .

Mặc dù nàng mặc trang phục nam nhân, mặc dù nàng chỉ mặc vài thô áo ngắn, không tô son phấn, nhưng, thiên nhan tuyệt sắc kia lại như bông sen trắng vươn lên khỏi nước bùn mà không nhiễm chút bẩn. Lông mày tô xanh, đôi mắt long lanh, tay trắng mịn màng, eo thon da trắng, chỉ một lần nhìn mà cười một tiếng là đủ để động lòng tâm hồn người ta. Thật có thể nói là ứng với một câu "nước biếc xuất phù dung, trang điểm thật tự nhiên"!

Ánh mắt Sở Văn Hách từ từ trở nên nóng bỏng, ngắm nhìn nàng không hề chớp mắt . Mặc dù có mâu thuẫn, do dự, mặc dù lý trí nói cho hắn, tiểu quý này không chỉ có là nam nhân giống hắn, mà còn là một người thái giám đã bị thiến. Tuy nhiên, giờ này khắc này, hắn lại thật sự không nhắc nổi tay khỏi nàng, cứ để mặc cho chính mình phóng túng sa vào trong đó. . . .

"Tiểu Sơ Từ, tại sao. . . . Ngươi không phải là nữ nhân?" Khẽ thốt một tiếng, trong giọng nói cô đơn, che giấu vô tận than tiếc, Sở Văn Hách khép hờ đôi mắt lại.

Một câu này, làm bùng tỉnh Đoàn Cẩm Sơ. Tiếng cười bất chợt dừng lại, lúc này mới ý thức được, nàng lại thân mật nằm ở trong lòng Sở Văn Hách như vậy . Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ngượng ngùng đỏ bừng. Nàng vội vàng ngồi dậy, cũng không dám liếc hắn một cái, chỉ cười khan mà nói: "Ha, ha ha, ha ha ha ha ha ha. . . . May mắn ta là thái giám!"

"Có ý gì?" Sở Văn Hách phút chốc mở mắt, cau mày hỏi.

"Bởi vì. . . ." Đoàn Cẩm Sơ khẽ cười một tiếng, cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn chăm chăm vào Sở Văn Hách . Trong lòng thì nghĩ đến lúc nàng tại Nhã Gian trong tù lâu đã từng thề, đôi bàn tay trắng như phấn dần dần xiết chặt. Ngoài miệng cười, nhưng ngầm cắn chặt răng: "Bởi vì nếu như ta là nữ nhân, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không coi trọng ngươi, một kẻ cảm thù trở mặt vô tình!"

Âm cuối lớn dần lên , vang ở bên trong kiệu một hồi âm thanh kích động

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Sở Văn Hách lập tức trở thành màu đỏ tía, trong đôi mắt tràn đầy vẻ tức giận. Hắn nhìn chăm chú khuôn mặt tươi cười luôn luôn rực rỡ như xuân nhan kia, hận đến mức muốn tung một quyền đánh bay nàng!

Nắm tay xiết chặt lại, sau khi tức tối trọn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ một phút đồng hồ , Sở Văn Hách cuối cùng hạ được quyết tâm, liền hít một hơi thật sâu, lạnh lẽo mở miệng nói: "Ngừng kiệu!"

Cỗ kiệu nghe thấy tiếng dừng lại, Nhiếp Phong lập tức xin chỉ thị: "Chủ tử, có gì cần dặn?"

"Ném Tiểu Sơ Từ xuống kiệu, đi bộ theo kiệu trở về phủ!" Sở Văn Hách vén màn kiệu lên, lạnh nhạt hạ lệnh một câu: "Trông coi cho kỹ, nếu người mà chạy mất, ta lỗi các ngươi ra hỏi!"

"A? Cái gì! Ngươi. . . ."

"Vâng, chủ nhân!" Nhiếp Phong ôm quyền, sau đó đưa tay xách cổ áo Đoàn Cẩm Sơ, trực tiếp dùng hành động cắt đứt phản đối của nàng "Bịch!" một tiếng, văng theo mệnh lệnh chủ tử, hắn ném nàng xuống đất!

"Ồi! Cái mông xinh của ta!" Đoàn Cẩm Sơ kêu rên một tiếng, lập tức chật vật bò lên. Còn khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt, vừa đưa tay vuốt vuốt cái

mông của nàng, vừa nổi trận lôi đình, "Sở Văn Hách! Ta nguyện rửa ngươi, nếu không mắc bệnh liệt dương thì xuất tinh sớm!"

"Ha ha, đi thôi!" Bên môi Sở Văn Hách chậm rãi hiện ra nụ cười, không để ý tới người nào đó đang lửa giận ngút trời. Hắn buông màn kịch xuống, chia cách khỏi tầm mắt.

Cổ kiệu lại lần nữa nhấc lên, Đoàn Cẩm Sơ thở hổn hển đứng bất động tại chỗ. Nhiếp Huyền đưa tay đẩy nàng một tay, nói với vẻ không vui: "Đi a, muốn chúng ta áp giải ngươi đi sao? Cũng chính là chủ tử tha cho ngươi, nếu không. . . ."

Nhiếp Huyền không thốt ra câu nói kế tiếp, nhưng Đoàn Cẩm Sơ lại có thể hiểu rõ ràng. Sau khi ở trong tửu lâu nàng đã trúng chỗ kín của Sở Văn Hách, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đã muốn giết nàng. Nếu không phải nhờ Sở Văn Hách sợ là nàng đã chết ở trong tay bọn họ. Hiện tại lại nghe được nàng nhục mạ Sở Văn Hách, trong ánh mắt hai thị vệ này nhìn nàng, đều mang theo một nét hung ác. Nếu không phải kiêng nể chủ tử của bọn họ, chỉ sợ đã một nhát kiếm chém chết nàng!

Âm thầm thở dài một hơi, Đoàn Cẩm Sơ vội chạy theo đuổi kịp cổ kiệu. Nàng vừa đi, vừa cúi đầu tính toán lung tung. . . .

Lúc này, bọn họ đã tới Nam Võ phổ. Đi qua con hẻm phía trước lại ngoặt khỏi hai ngõ nhỏ là đi ra phố có Bát Vương phủ. Mà ngã tư đầu phố này là nơi náo nhiệt nhất, đám đông chậm rãi chuyển động, người bán hàng rong đông đảo, cổ kiệu đều bị kẹt nên cứ thế mà đi về phía trước rất chậm. Nếu như nhân cơ hội này dễ chạy trốn, lần vào trong đám dân chúng, thì bốn phương hướng đều là lối chạy. . . .

Trong đầu chợt sáng ngời, Đoàn Cẩm Sơ kích động níu chặt vạt áo. Đúng vậy, hiện tại không chạy, một khi trở về Bát Vương phủ, ngày mai lại bị đưa vào cung, nàng liền vĩnh viễn không có cơ hội chạy trốn. Cho nên, trong tai họa có chuyện tốt, nàng phải nắm chắc cơ hội!

Một khi đã đưa ra quyết định, Đoàn Cẩm Sơ liền nửa cố tình nửa vô ý hướng tới đám đông người. Hơn nữa cố tình chen vô đám nữ nhân phụ nhân. Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền là nam nhân, tất nhiên không thể đi theo nàng chen chúc chung một chỗ với nữ nhân. Vì vậy, khoảng cách này liền càng lúc càng xa. Nàng âm thầm nhìn bốn phía xung quanh, sau khi nhìn chuẩn phương hướng, Đoàn Cẩm Sơ xiết chặt nắm tay, quyết đoán tung hai chân chạy ra ngoài. . . .

Tuy nhiên, cũng không có ai ngờ tới, ở trong âm thầm, một đôi mắt như bóng với hình đang nhìn thật kĩ Đoàn Cẩm Sơ. Trong mắt lóe ra là những tia khát máu như ma quỷ, có thể thay được bỏ được tàn nhẫn!

"Vù. . . ."

Một mũi tên xé gió bay ra, lấy tốc độ nhanh như chớp bắn về phía bóng người đang hấp tấp chạy kia. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Một màn nguy hiểm, chạy trốn dưới mũi tên

Mũi tên ngắn kia từ trên trời cao bắn xuống, nhanh như tia chớp, mà lại im lặng không tiếng động, mục tiêu nhắm thẳng vào mặt Đoàn Cẩm Sơ!

Ở bốn phía, dân chúng vẫn đông đúc như cũ, tiếng hét rao hàng vẫn không ngừng, trong lúc náo nhiệt vui mừng, không ai chú ý tới, một cặp lợi trao đã lặng lẽ đuổi về phía bóng dáng đang vội vàng chạy trốn trong đám người kia!

"Tiểu Sơ Tử!"

Nhiếp Phong bảo vệ cổ kiệu, Nhiếp Huyền vốn là đang chú ý Đoàn Cẩm Sơ, ai ngờ, lúc Đoàn Cẩm Sơ chen vào trong đám nữ nhân lại chạy trốn, thứ nhất hắn sẽ gặp phiền phức nếu như chen theo, thứ hai hắn căn bản không nghĩ tới là nàng có chủ ý chạy trốn, cho nên nhất thời buông lỏng cảnh giác, đến khi phát hiện nàng từ đi biến thành chạy, hơn nữa còn là chạy ngược về hướng đến Bát vương phủ, lập tức hô to một tiếng, nâng kiếm chạy theo!

Mà Sở Văn Hách trong kiệu, mặc dù người đang trong kiệu, nhưng tâm lại đặt trên người Đoàn Cẩm Sơ, chỉ sợ nàng sẽ chạy nữa, hắn vẫn vén màn kiệu bên cạnh để nhìn nàng, liếc thấy nàng đang chen chúc trong đám người, hắn chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết nàng muốn làm cái gì, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra nụ cười hài hước, nếu nàng có thể ở dưới mắt hắn chạy trốn, hắn sẽ không mang họ Sở! die,n; da.nlze.q;:ydo/mn

Đột nhiên, âm thanh của mũi tên đang bay truyền vào trong tai, Sở Văn Hách lập tức vén màn kiệu trước mặt lên ngược mắt nhìn, vừa nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi, không còn kịp suy nghĩ cái gì nữa, thân thể thon gầy từ trong kiệu lộ ra, dùng khinh công trác tuyệt bay về phía Đoàn Cẩm Sơ!

Lần cả kinh này, Nhiếp Phong chỉ ngốc lăng ra một giây liền đứng lên!

Mà sau khi Nhiếp Huyền đuổi theo mấy bước, con ngươi sắc bén đột nhiên thấy giữa không trung có một mũi tên ngắn màu đen đang bay, mũi chân vội vàng điểm một cái, xẹt qua đỉnh đầu của người dân, đồng thời, xuất kiếm ra, tấn công ám tiễn kia!

Nhưng, so với bọn hắc Sờ Văn Hách nhanh chân hơn, bởi vì chỉ còn một tắc nữa là mũi tên ấy bay vào mặt Đoàn Cẩm Sờ!

Mà Đoàn Cẩm Sờ cảm thấy trước mặt có tiếng gió kéo tới, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, lập tức, ngã ra một chỗ, cũng không động đậy tránh né, chỉ trợn tròn mắt, hoàn toàn hóa đá!

“Tiểu Sờ Tử!”

Một tiếng thét vang lên, mắt thấy có thể tránh né, nhưng Sờ Văn Hách dưới tình huống cấp bách, trong tay lại không có vũ khí, đành phải giơ cánh tay trái lên nghênh đón ám tiễn, đồng thời cánh tay phải nhanh chóng ôm lấy Đoàn Cẩm Sờ vào lòng, âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm vào cơ thể vang lên bên tai, Đoàn Cẩm Sờ nghe thấy nam nhân bên cạnh rên lên một tiếng, rồi sau đó ôm nàng tất tốc lui về bên kiệu, hô lớn: “Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền lui về, chớ đuổi theo địch!”

“Có thích khách!”

Đột nhiên xôn xao như thế này, khiến dân chúng hoảng sợ, mới vừa rồi nhìn thấy ám tiễn, rồi giật mình hô to một tiếng, sau đó chạy trốn xung quanh, nhất thời, trên đường trở nên hỗn loạn!

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền dùng khinh công quay trở về, chân vừa chạm đất, liền lo lắng hỏi: “Chủ tử, ngài như thế nào rồi? Nô tài nhìn thấy ngài lấy cánh tay ngăn ám tiễn kia!”

“Không có việc gì!” Sờ Văn Hách đem cánh tay trái để ra sau lưng, sắc mặt không thay đổi trả lời một câu, sau đó liếc nhìn kiệu phu đang run cầm cập, lạnh lùng nói: “Nhanh chóng khỏi kiệu trở về phủ!” dieendaanleequyydoonn

“Dạ, vương gia!”

Kiệu phu hoàn hồn, lập tức để cổ kiệu xuống, đỡ Sờ Văn Hách lên kiệu, lúc hắc lên kiệu thì đồng thời kéo Đoàn Cẩm Sờ vẫn còn đang thờ người ra ở một bên, trầm giọng nói: “Cùng lên kiệu!”

“Ách, a.” Đoàn Cẩm Sờ ngốc lảng đáp lại một tiếng, liền bị Nhiếp Huyền tức giận nhét vào kiệu, sau đó để màn kiệu xuống, sắc mặt như hàn băng vạn năm, quát: “Khỏi kiệu! Nâng lên vững một chút!”

Nhiếp Phong cũng là gương mặt lạnh lùng tức giận, tay nắm chuỗi kiếm trên lưng đến mức cả gân xanh cũng nổi lên, cùng Nhiếp Huyền liếc mắt nhìn nhau, Nhiếp Huyền bảo hộ ở trước kiệu, Nhiếp Phong bảo hộ ở phía sau, một trước một sau bảo vệ.

Mới vừa rồi, lúc Sờ Văn Hách xoay người ngồi vào cổ kiệu, bọn họ nhìn thấy rõ ràng, nơi cánh tay trái dưới vai ba tắc của Sờ Văn Hách, ám tiễn kia cắm ở phía trên, tay áo màu trắng đã bị máu nhuộm dần thành màu đỏ, nhìn thấy rất là ghê!

Hai người âm thầm cắn răng, lại là thái giám đáng chết này! Mê hoặc chủ tử dung túng cung chủ hắc thì thôi, vậy mà còn dám mê hoặc chủ tử lấy tính mạng quý giá ra đỡ mũi tên cho hắc! Không biết bên trên mũi tên này có độc hay không, nếu như chủ tử có việc không may xảy ra, nếu như. . . . Đáng chết! Bọn họ hộ chủ bất lực, thật là đáng chết! Cái tên thái giám chết bầm kia càng đáng chết hơn!

Bên trong kiệu, con người Sờ Văn Hách khép hờ, âm thầm điều khí nội lực một lát, sau đó đưa tay phải tới điểm vào huyệt đạo vết thương, để tránh mất máu quá nhiều, hắc liếc mắt nhìn, đó là Nhạn Linh* tiễn, sờ dĩ gọi là Nhạn Linh tiễn bởi vì mũi tên có thân ngắn nhỏ, dùng nhiều cho ám khí, mũi tên này bắn tới mục tiêu rất rõ ràng, chính là có ý giết chết Tiểu Sờ Tử, là vì cái gì? Là báo thù hay là có nguyên nhân khác? Có thể trùng hợp động thủ ngay sau khi hắc đuổi Tiểu Sờ Tử xuống kiệu như thế, xem ra người này vẫn một mực theo dõi bọn hắc, chẳng qua là trên đường nhiều người, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cũng không phát hiện ra, tên hung thủ này đến tột cùng là người nào? Tiểu Sờ Tử chỉ là một thái giám, có thể cùng người nào kết thù hận đây? die,nd.a\nequ,ydo/mn

(*Nhạn Linh: chim nhạn)

Trong lòng Đoàn Cẩm Sờ co rút lại, sắc mặt tái nhợt vẫn chưa trở lại bình thường, nàng vẫn còn sợ hãi, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, về mặt ngốc trệ, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại màn nguy hiểm vừa rồi, một suy nghĩ hiện ra, mũi tên kia là bắn về phía nàng, mà nàng bây giờ có thể bình yên vô sự bởi vì Sờ Văn Hách đột nhiên chạy tới cứu nàng!

Hắc cứu nàng, vậy hắc đây? Mới vừa rồi ở cạnh kiệu, hình như nàng nghe ai nói là hắc dùng cánh tay ngăn cản mũi tên.

Ngăn cản mũi tên!

Đoàn Cẩm Sờ đột nhiên thức tỉnh, vội vàng xoay đầu qua, chỉ thấy hắc đang tập trung suy nghĩ cái gì đó, về mặt chuyên chú, chỉ là sắc mặt kia. Trong lòng, đột nhiên giống như bị kim châm, vành mắt của Đoàn Cẩm Sờ lập tức đỏ hoe, giọng mang nghẹn ngào hỏi: “Tại sao người lại cứu ta? Tại sao?”

“Tiểu Sờ Tử!” Sờ Văn Hách hoàn hồn, bình tĩnh nhìn Đoàn Cẩm Sờ, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Khóc cái gì? Người là thái giám, cũng là nửa nam nhân, nam nhân không dễ dàng rơi lệ a!”

“Ồ ô.” Sờ Văn Hách không nói thì thôi, vừa nói Đoàn Cẩm Sờ liền không nhịn được khóc ra tiếng, nàng đỡ hắc ngồi dựa vào người nàng, sau đó cầm cánh tay phải của hắc cẩn thận kiểm tra, mơ hồ không rõ hỏi: “Người bị thương phải không? Mũi tên kia bắn tới trên người của người sao? Ở nơi

nào ở nơi nào a?”

“Xuyt!” Sở Văn Hách làm động tác chó lên tiếng, đề thấp giọng nói xuống: “Tiểu Sơ Từ, ngàn vạn lần đừng lộ ra, không được nói bất kỳ ai nghe chuyện hôm nay, nhớ kỹ chưa?”

“Tại, tại sao vậy?” Đoàn Cẩm Sơ thút thút hỏi.

“Không thể đánh rắn động cỏ*, hiện tại không biết là ai âm thầm bắn tên trộm muốn giết ngươi, cho nên, sau này ngươi phải lấy cẩn thận làm đầu, bốn vương sẽ âm thầm tra rõ ràng.” Sở Văn Hách giải thích đơn giản.

(*Thành ngữ “Đả thảo kinh xà”, có thể được dịch là “đánh cỏ động rắn”, có xuất xứ từ mẩu chuyện trên. Câu chuyện được trích từ “Nam Đường cận sự”, một tác phẩm được biên soạn bởi Trịnh Văn Bảo (953–1003) vào triều nhà Tống.

Ngày nay, câu thành ngữ được sử dụng để miêu tả một hành động không kín kẽ cẩn mật, để cho người ta phòng bị. Nó cũng có nghĩa là hành động hấp tấp, khiến địch thủ cảnh giác.)

“A a, vậy rốt cuộc ngươi có bị thương không? Vết thương ở chỗ nào a, để ta xem nào.” Đoàn Cẩm Sơ không suy nghĩ nhiều, chỉ nóng lòng muốn biết hân có bình yên hay không, sau khi biết được cánh tay phải của hân vô sự, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào cánh tay trái của hân.

“Không có bị thương, bốn vương rất tốt, ngươi không cần phải lo lắng.” Sở Văn Hách lắc đầu, giọng điệu ôn hòa nói, để tránh Đoàn Cẩm Sơ nhìn đến vết thương, vừa lên kiệu hân đã đem cánh tay trái giấu vào trong góc tối, rồi ngồi bên cạnh dùng thân thể chặn tầm mắt Đoàn Cẩm Sơ lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ta là nam nhân bình thường, chỉ thích cô nương a!

Editor: DIEUTU

Beta: copy

"Thật sự sao?" Đoàn Cẩm Sơ ngược khuôn mặt đầm nước lên, nhìn thấy Sở Văn Hách đang cười nhạt, thút thút nói:"Thật sự... thật sự không có bị thương sao?"

Sở Văn Hách gật gật đầu, "Ừ."

"Vậy tại sao sắc mặt của ngươi nhợt nhạt như vậy? Mũi tên lúc nãy bắn đi đâu?" Đoàn Cẩm Sơ không tin hỏi tiếp.

"Bốn vương còn chưa hết bệnh, sắc mặt đương nhiên khó coi, mặc kệ mũi tên kia bắn đi đâu, tóm lại không có bắn vào trên người ngươi thì tốt rồi. Tiểu Sơ Từ, đừng nghĩ nhiều nữa, mau hồi phủ, ngươi nên nghỉ ngơi một chút." Sở Văn Hách mỉm cười, giọng nói dĩ nhiên vô cùng dịu dàng.

Nhưng, lời nói vừa dứt, thì đồng thời ngón tay phải của hân cũng điểm vào huyệt đạo của Đoàn Cẩm Sơ, nàng liền nhắm mắt ngủ mê man.

Sở Văn Hách thở phào nhẹ nhõm, đưa Đoàn Cẩm Sơ tựa vào một bên cổ kiệu, còn hân thì nhanh chóng tháo y bào ra, kéo xuống một mớ vải dày, mắt nhìn kỹ mũi tên Nhạn Linh kia, cắn răng một cái, tay dùng hết sức rút ra, máu phun ra tung tóe, bởi vì hân điểm huyệt để cầm máu lại, cho nên máu bắn ra cũng không có bao nhiêu, lại đem mảnh vải dày buộc chặt vết thương, khi làm xong trên trán mồ hôi đã chảy ra ướt đầm.

"Nhiep Phong, mau mời Toàn Cơ tiên sinh nhập phủ!"

Từ bên trong kiệu truyền ra tiếng nói trầm trầm khàn khàn (bị thương, giọng nói đè nén sự đau đớn) của Sở Văn Hách, Nhiep Phong chấn động, nắm chặt nắm tay, lập tức trả lời: "Dạ, nô tài đi ngay!"

Cổ kiệu được khiêng thẳng vào Bát Vương phủ, đến Dự viên mới dừng lại, Tiểu Xuyên Từ, Nghiêm Du, Cẩn nhi, Huệ nhi, Tân Lan, Y Nhân đã sớm ra đón, cùng nhóm thủ vệ của Dự viên quỳ gối cung hô, "Cung nghênh Vương gia hồi phủ!"

Nhiep Huyền nhắc mảnh kiệu lên, mặt Sở Văn Hách hơi tối ra hiệu, Nhiep Huyền hiểu rõ chủ tử hân bị thương cánh tay trái, liền dùng thân đỡ chỗ Sở Văn Hách bị thương, đưa hân đi về hướng phòng bên trong.

"Tiểu Xuyên Từ, đưa Tiểu Sơ Từ tới phòng của ngươi nghỉ ngơi." Sở Văn Hách vừa đi vừa ra lệnh phân phó.

Nghe vậy, các gia nhân đang quỳ dưới đất lấp bắp kinh hãi, Tiểu Sơ Từ làm sao đã trở lại rồi?

Tiểu Xuyên Từ chưa định thần, nhìn quanh hai bên, không thấy qua bóng người của Tiểu Sơ Từ, muốn nhanh miệng hỏi, nhưng dường như nhận ra điều gì, ánh mắt nhìn hướng về phía cổ kiệu, sau đó đáp lời: "Dạ, chủ tử!"

Hoàng hôn, mặt trời dần hạ xuống, áng mây đỏ đậm phía chân trời giống như lá rụng rơi xuống trên mặt đá lát sân trong Dự viên, ánh chiều tà một màu quất hồng (màu cam) tịch dương ánh chiều tà kia nhất long trần bì sắc quang mang khuynh sắc nhi hạ, kia là một mảnh vườn hoa oải hương làm tăng thêm một phần sắc thái mộng ảo mông lung.

Trong phòng nghỉ, tĩnh lặng không một tiếng động.

Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền đứng ở bên giường, vẻ mặt căng thẳng, lông mày và lông mi run rẩy nhẹ nhẹ, tỏ rõ sự khẩn trương trong lòng, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào đôi tay bận rộn của Gia Cát Toàn Cơ, hai bàn tay nắm chặt!

Sơ Vân Hách nằm dựa trên tấm đệm mềm, thần sắc đạm mạc nhìn chăm chăm một chỗ, đôi mày chau lại và ánh mắt âm u, sâu không thấy đáy, làm cho người khác không thể suy đoán ra cảm xúc giờ phút này của hắn.

"Vương gia, ta sẽ bôi thuốc, đây là kim sang dược tốt nhất, hiệu quả rất mau, nhưng mà sẽ có chút đau, ngươi phải cố gắng chịu đựng!" Gia Cát Toàn Cơ ngược mắt, nhẹ giọng nói.

"Được rồi, làm mau một chút."

"Được!"

Chiếc bình sứ trắng được mở ra, Gia Cát Toàn Cơ mang thuốc bột màu vàng rắc đều vào miệng vết thương trên cánh tay trái của Sơ Vân Hách, Sơ Vân Hách mày đen chau lại, không than một tiếng nào, bàn tay nắm chặt đệm giường dưới thân.

Bôi thuốc xong, Gia Cát Toàn Cơ dùng băng gạc băng bó kỹ, nhìn Sơ Vân Hách, nói: "Vương gia, trên mũi tên này tuy rằng không có độc, nhưng cũng sẽ làm tổn thương xương cốt, cho nên muốn khỏi hẳn, phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa tháng, không thể đụng nước, không thể ăn đồ chua cay, một ngày thay thuốc một lần."

"Được, bần vương sẽ nhớ kỹ." Sơ Vân Hách gật đầu giọng thần nhiên.

"Tệ đây ta sẽ chặn lại mạch cho ngươi." Gia Cát Toàn Cơ nhẹ nhàng chậm chạp cười một tiếng, tiếp tục xem mạch cho Sơ Vân Hách, ngừng một chút nhíu mi nói: "Bệnh thương hàn còn chưa khỏi hẳn, Vương gia, ngươi không uống thuốc sao?"

"Sơ Vân Hách chần chờ một lúc, không định trả lời, nhưng ánh mắt của Gia Cát Toàn Cơ vẫn chăm chú nhìn hắn không buông, hắn đành phải xấu hổ nói thật: "Toàn Cơ, ngươi biết bần vương không thích uống thuốc, lần này, miễn cưỡng cũng uống được vài thang."

Gia Cát Toàn Cơ không nói gì, bực mình nhìn Sơ Vân Hách, trầm mặc thật lâu, sau nhìn không được nhịn nữa nói: "Sinh bệnh như vậy mà ngươi nói không thích uống thuốc thì có thể không uống được sao? Thân mình của ngươi chính là làm bằng sắt hay sao, nếu không cố gắng cũng sẽ không khỏe lại được!"

"Toàn Cơ!" Sơ Vân Hách khước miệng co rúm, môi mím chặt: "Chuyện bần vương bị thương hôm nay, tuyệt đối không thể lan truyền đi ra ngoài, điểm ấy hẳn là ngươi biết, về phần thuốc, ta nhất định uống, ngươi đừng quá lo lắng."

"Ta đương nhiên biết, nếu không thì người đến xem vết thương cho ngươi sẽ là Thái y chứ không phải ta!" Gia Cát Toàn Cơ bắt mắt bữu môi, ngạo nghễ hỏi Nhiếp Huyền: "Vương gia làm sao có thể bị thương như vậy?"

"Toàn Cơ tiên sinh, buổi chiều..."

"Câm miệng!"

Nhiếp Huyền vừa mở miệng, Sơ Vân Hách liền lạnh mặt chặn lại, đồng thời ra lệnh: "Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền, truyền lệnh bần vương, kêu Tiểu Xuyên Từ đem bữa trưa vào phòng cho Tiểu Sơ Từ, sai người có thân thủ tốt âm thầm bảo hộ hắn, bần vương không muốn hắn có chuyện, hiểu chưa?"

"Chủ tử!" Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền ngăn người, thấy ánh mắt lạnh kia vội vàng nhìn xuống, cúi đầu cứng ngắt, "Dạ, nô tài tuân mệnh!"

Lúc hai người sắp rời khỏi thì dường như Sơ Vân Hách lại nhớ ra chuyện gì, nét mặt lạnh nhạt ra lệnh: "Còn nữa, nếu Tiểu Sơ Từ đến Dự viên, ngăn lại, bần vương không muốn gặp hắn!"

"Dạ, chủ tử! Nô tài cáo lui!"

Hai người nghe vậy, trên mặt lại lập tức vui vẻ, lần này trong thanh âm trả lời có thể nghe ra rất hân hoan, sau đó nhìn nhau, lui đi ra ngoài.

"Tiểu Sơ Từ?" Gia Cát Toàn Cơ trước mắt nghi hoặc nhìn về phía Sơ Vân Hách, một lời trùng đích hỏi: "Vương gia, việc ngươi bị thương cùng người này có liên quan sao?"

Sơ Vân Hách liếc nhìn hắn một cái, mặt mũi nhăm hai mắt lại nói: "Đúng vậy, Tiểu Sơ Từ là một tên thái giám mười bảy tuổi, mũi tên kia là bắn về phía

hắn, bốn vương thay hắn cân lại."

"Cái gì?" Gia Cát Toàn Cơ ngẩn người, kinh ngạc mở to mắt, "Vương gia vì một tên thái giám mà đỡ tên? Việc này có khó tin quá không!"

"Ừm, đích xác là khó có thể tin được, nguyên nhân này, thật ra bốn vương cũng không rõ ràng lắm." Sở Văn Hách buồn bực bấm tay xoa giữa tâm mi, mắt nhắm lại rồi mở ra, nhìn về phía Gia Cát Toàn Cơ, cau mày, "Toàn Cơ, bốn vương cùng người quen biết nhiều năm, tình cảm như huynh đệ, nên cũng sẽ không dấu người, đầu xuân thì người từng nói, bốn vương tướng mạo năm nay sẽ mệnh phạm đào hoa, nhưng lần này đào hoa không xuất hiện, bốn vương lại cảm thấy là mệnh phạm thái giám!"

"...." Gia Cát Toàn Cơ như trúng ngũ lời oanh đình, im lặng một lúc, rồi tròn tròn tròn mắt hỏi:

"Làm sao có thể được? Ta xem tướng nhất định chuẩn, Vương gia, người đừng nói cho ta, người thích cái tên thái giám kia nha? Đào hoa của người khẳng định sẽ xuất hiện, người đừng vội, chúng ta là nam nhân bình thường, thích cô nương, không thể thích một tên thái giám đâu!"

"Bốn vương biết, nhưng là..." Sở Văn Hách vạn phần rối rắm cùng buồn bực, chân mày càng cau lại, "Toàn Cơ, người không biết, tên thái giám kia tướng mạo có thể so với Phan An, người xinh đẹp hoạt bát hài hước, rất ngạo khí, rất to gan, hành động, lời nói rất thú vị, khắp người như ẩn chứa một cỗ linh khí, làm cho ta không kìm lòng được bị hấp dẫn, tuy rằng lý trí rất rõ ràng, chỉ là trong lòng luôn không tự chủ được."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậ Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Nhiếp Huyền sinh sát tính, nghi nàng là yêu nghiệt

beta: Tinh Tinh

Cả Bát vương phủ, trừ kiều phu, quân gia cùng Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ra, chỉ có tứ đại nha hoàn ở Dự Viên và Tiểu Xuyên Từ biết Sở Văn Hách bị thương, dưới mệnh lệnh của Sở Văn Hách, tin tức đã được phong tỏa, không có một chữ truyền ra ngoài.

Từ trước đến nay lòng dạ của chủ tử sâu không lường được, cho nên, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền mặc dù biết hắn bị thương là do cứu Tiểu Sơ Từ, nhưng lại không biết tại sao hắn lại phong tỏa tin tức.

Thời điểm hai người đi vào gian phòng Tiểu Xuyên Từ, Đoàn Cẩm Sơ đang ngồi ở trước bàn nhàn nhã ăn cơm tối, sau nửa canh giờ trở về phủ huyệt đạo tự động giải. Vừa mở mắt, Tiểu Xuyên Từ gọi nàng đứng lên ăn cơm, cho nên, nàng cũng không có hỏi cái gì, cộng thêm đang đói bụng, liền không chút khách khí ăn.

Lúc này, nhìn thấy Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đứng ở trước bàn nhìn chằm chằm, trong lòng nàng không khỏi run sợ, dùng sức nuốt xuống canh trong miệng, thận trọng hỏi: "Hai vị Nhiếp đại ca, có chuyện gì không?"

"Tiểu Sơ Từ, người là yêu nghiệt trên trời rớt xuống sao?" Mặt Nhiếp Huyền đen lại, mày kiếm nâng lên, trong đôi mắt là từng tròng lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run.

Đoàn Cẩm Sơ không nhận được sự run cả người, sau đó tròn to hai mắt, "Cái... cái gì? Ta là yêu nghiệt? Tại sao nói ta là yêu nghiệt!"

"Người không phải yêu nghiệt thì là cái gì? Một thái giám bắt nam bắt nữ, khắp nơi quyến rũ người, ta cảnh cáo người, người còn dám mê hoặc chủ tử, ta giết chết người!" Nhiếp Huyền có chút kích động, một cái tát vỗ vào trên bàn, bát đĩa cái đĩa chấn động bang bang.

"Nhiếp Huyền!" Nhiếp Phong tỉnh tình tương đối trầm ổn một chút, vội vàng quát Nhiếp Huyền, "Người làm cái gì?"

Về mặt Đoàn Cẩm Sơ mê mang, lông mi khẽ chớp, bất mãn chất vấn: "Tại sao ta thành quyến rũ người rồi? Tại sao ta thành mê hoặc chủ tử người rồi? Hắn muốn kéo ta đi ra ngoài cho chỗ ăn rồi, nơi nào chịu ta mê hoặc?"

"Chẳng biết xấu hổ!" Nhiếp Huyền vừa nghe liền giận thêm, ngay lập tức rút trường kiếm trong tay ra, chỉ vào cổ họng Đoàn Cẩm Sơ: "Ta hiện tại liền giết chết người, tránh cho chủ tử bối vì người mà bị mất mạng!"

"Nhiếp Huyền!" Nhiếp Phong cả kinh, chưa kịp ngăn cản, kiếm trong tay Nhiếp Huyền đã nhanh chóng tiến tới gần ——

"A ——"

Theo bản năng phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, Đoàn Cẩm Sơ nhất thời bị sợ mất ba hồn bảy vía, hàn quang lóe lên sáng ngời, cái khó ló cái khôn, nàng hướng cửa hô to một tiếng, "Bát Đại gia, người đã đến rồi mau cứu ta!"

Một câu này làm Nhiếp Huyền kinh ngạc, vội vàng dùng kiếm quay đầu nhìn lại, mà Đoàn Cẩm Sơ thừa dịp dùng sức đánh Nhiếp Huyền, đồng thời nhanh chóng chạy ra cửa. Nhiếp Huyền phát hiện bị lừa, nghiêng người né tránh được chén bát tập kích, khi nhìn lại Đoàn Cẩm Sơ đã chạy ra bên ngoài sân nhỏ, và lại vừa chạy vừa hô to, "Nhiếp Huyền muốn giết người a! Nhiếp Huyền muốn giết người a! Bát Đại gia! Bát Đại gia!"

"Thái giám đáng chết!" Nhiếp Huyền giận dữ, muốn đuổi theo đi ra ngoài, Nhiếp Phong kéo hắn lại, "Người dừng lại! Người làm gì đấy, người giết thái giám này là muốn chủ tử ban cho người cái chết sao?"

"Đại ca, chỉ cần có thể xoay chuyển chủ tử, chủ tử cho dù giết chết ta, ta cũng cam tâm tình nguyện!" Nhiếp Huyền cắn chặt hàm răng, một bộ muốn chết không hối từ.

Nhiếp Phong chân chờ không chắc chắn nhủ mảy, nhẹ giọng nói: "Nhiếp Huyền, thật ra thì ta cũng nghĩ diệt trừ thái giám kia, chủ tử tuy nói không thấy hắn, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút, chủ tử không muốn làm cho hắn biết chuyện mình bị thương, hôm nay vì cứu hắn mà ngay cả tánh mạng cũng không để ý, ngày khác còn không biết xảy ra chuyện gì! Chủ tử là nam nhân, sao có thể động tình với một thái giám đây? Nếu không phải động tình, ta càng nhìn càng thấy không đúng, hơn nữa hôm nay bên trong kiệu, người có nghe hay không? Thái giám kia nói một câu "Không cho hôn lại ta", đây là ý gì? Đây chẳng phải là. Thích nam sắc, đoạn tay áo chỉ phích sao?"

Nhiếp Huyền càng nghe mặt càng đen, "Đúng vậy, ta cũng nghe được, đây là thế nào? Thực ra chủ tử không phải như vậy, bình thường hắn rất cứng chiều cơ thiếp a! Tại sao kể từ khi thái giám này tới, cùng Lưu Ly cô nương thị tẩm một lần, lại không có gần gũi sắc nữa rồi? Không đúng, chủ tử khẳng định không đúng, đại ca, chúng ta không thể để cho chủ tử tiếp tục sai càng thêm sai a! Chủ tử còn không có con cháu, cứ tiếp tục đi xuống như vậy, ai biết về sau. Về sau còn xảy ra chuyện lớn gì!"

"Nhiếp Huyền, không bằng như vậy." Nhiếp Phong ghé vào lỗ tai Nhiếp Huyền, một hồi nói nhỏ.

Nhiếp Huyền nghe được gật đầu, vẻ mặt vui mừng, "Ừ, cứ làm như thế."

Tiểu Xuyên Từ bưng thức ăn tới, sau đó đi đến Dự Viên, chờ Sở Văn Hách dùng bữa, lại hầu hạ hắn ngủ, sau đó mới lặng lẽ thối lui ra khỏi gian phòng, phụng mệnh trở về làm bạn với Tiểu Sơ Từ.

Vậy mà, mới đi ra khỏi Dự Viên, liền nghe xa xa có tiếng quát tháo truyền đến, Tiểu Xuyên Từ ngẩn người, nghĩ tới không thể quá rầy Sở Văn Hách, nhanh chóng chạy đi ngăn cản, đợi chạy tới bên dòng suối Bích Liễu, lại thấy Đoàn Cẩm Sơ thở hồng hển ngồi trên đất, đứng phía sau là thị vệ vương phủ, thần sắc rất là rối rắm cùng hỗn loạn.

"Tiểu Sơ Từ!" Tiểu Xuyên Từ kêu một tiếng, đứng trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, không hiểu hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Người dùng cơm xong rồi sao?"

"A, Tiểu Xuyên Từ, Bát Đại gia đâu? Ta muốn gặp hắn, ta muốn tố cáo!" Đoàn Cẩm Sơ thở hồng hển, đứt quãng mà hỏi.

"Tố cáo?" Tiểu Xuyên Từ giật mình há to miệng, ngẩng đầu nhìn một cái thị vệ, lại cúi người xuống kéo Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người làm gì muốn tố cáo? Bọn thị vệ khi dễ người sao?"

"Không chỉ khi dễ, tên khốn Nhiếp Huyền kia còn muốn giết ta, ta, ta phải tìm chủ tử các người nói chuyện!" Đoàn Cẩm Sơ nói xong, nhấc chân muốn đi tới Dự Viên, Tiểu Xuyên Từ thấy thế, vội vàng kéo nàng nói: "Chủ tử ngủ rồi, người đừng đi."

"Sao? Hắn ngủ quan trọng, hay là ta khó giữ được cái mạng nhỏ này quan trọng?" Đoàn Cẩm Sơ trừng mắt, lửa giận nhất thời tràn ra ra, "Hắn có ý tứ gì? Để cho ta cùng hắn trở về vương phủ, lại kém một chút để cho ta táng mệnh nơi này, Nhiếp Huyền muốn giết ta là ta phải hiến dâng tính mạng, phải hay không?"

"Tiểu Sơ Từ, sao người có thể ngậm máu phun người hiểu làm chủ tử? Chủ tử nếu có ý lấy tính mạng người, còn có thể để cho ta công người trở về phòng, lại bưng cơm cho người sao? Chủ tử là người phương nào? Hắn muốn cái nô tài nào chết, chỉ cần một câu nói, còn dùng nhiều sức như vậy sao? Ta xem đầu người thật hồ đồ rồi!" Tiểu Xuyên Từ vừa nghe, tức giận chết, không khỏi chửi ầm lên.

Đoàn Cẩm Sơ bị chửi nhất thời tìm không ra nam bắc, lông mi nhăn lại: "Thật? Thật không phải chủ tử người muốn giết ta sao?"

"Nói nhảm! Không tin người đi hỏi chủ tử!" Tiểu Xuyên Từ trợn mắt, rồi lại đột nhiên nhớ ra Sở Văn ra lệnh, vội lắc đầu nói: "Người đừng đi Dự Viên tìm chủ tử, hôm nay chủ tử rất mệt mỏi, không muốn gặp người, đã phân phó để cho người ở trong phòng ta nghỉ ngơi, người trước trở về đi thôi, ta đi bẩm báo chủ tử."

"Ách, hắn làm gì không muốn gặp ta?" Đoàn Cẩm Sơ bủi môi, gương mặt không vui, "Không muốn gặp ta liền thôi, ta còn không muốn thấy hắn đâu, nếu không phải vì cái mạng nhỏ của ta, ta. Đúng rồi, ta không thể trở về a, ngộ nhờ Nhiếp Huyền kia còn chờ ở trong phòng thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Mất tích lúc nửa đêm, Bát gia tức giận

"Vây." Tiểu Xuyên Từ nhất thời cũng không có chủ ý, nghe Tiểu Sơ Từ nói như vậy, dường như Nhiếp Huyền thật sự muốn giết nàng, nhưng mà, lúc này hẳn lại không dám để cho nàng đi Dự Viên, huống chi chủ tử đã giao phó. Suy tư do dự thật lâu, Tiểu Xuyên Từ nghĩ ra một phương pháp xử lý, "Tiểu Sơ Từ, người cùng bọn họ đi theo ta, các người chờ ở bên ngoài Dự Viên, ta đi vào bẩm báo chủ tử."

"Được!" Đoàn Cẩm Sơ gật đầu tán đồng gật đầu.

Chờ ở bên ngoài Dự Viên, liếc mắt nhìn sắc trời đã trở nên mờ lung, đèn lồng trên hành lang đã đốt sáng, ánh trăng như lưỡi liềm cũng đã cao, trong thiên địa, đã tràn đầy mực sắc.

Trong phòng, Sở Vân Hách trong lúc ngủ có cảm giác khác thường, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Xuyên Từ vẻ mặt rối rắm đang đứng bên giường, nhàn nhạt hỏi "Có chuyện gì sao?"

"Bẩm chủ tử, Tiểu Sơ Từ ở bên ngoài Dự Viên, hẳn nói thị vệ Nhiếp Huyền muốn giết hẳn, hẳn muốn gặp chủ tử, nô tài ngăn hẳn lại rồi." Tiểu Xuyên Từ nhẹ nói.

"Nhiếp Huyền?" Sở Vân Hách chau lông mày, dừng lại một chút, nói: "Truyền lệnh Bồn vương, Nhiếp Huyền tối nay trực Dự Viên, không được đến gần Tiểu Sơ Từ một bước, nếu dám vi phạm, đưa đầu tới gặp!"

"Dạ, chủ tử!" Tiểu Xuyên Từ hành lễ thối lui.

Đoàn Cẩm Sơ nghe Tiểu Xuyên Từ chuyển cáo lời của Sở Vân Hách, trong lòng rất đắc ý, chỉ cần xác nhận không phải là Sở Vân Hách muốn giết nàng, hơn nữa bảo đảm cái mạng nhỏ của nàng sẽ không bị vứt bỏ, nàng sẽ hài lòng đi theo Tiểu Xuyên Từ đi về phòng.

Nhưng mà, tất cả chuyện trong tương lai sẽ không dự liệu trước được!

Ban đêm, bóng người áo đen dùng khăn công thần không biết quý không hay ẩn vào chỗ ở của hạ nhân, mặt che khăn đen, hai mắt tìm được một gian phòng, nhanh như chớp cửa mở phân nửa cửa sổ ra lách người đi vào, đèn lửa trong tay sáng lên, thấy rõ gương mặt ngủ ở vị trí bên phải dựa vào tường, trong mũi hờ lạnh một tiếng, ra tay điểm huyết đạo của nàng, sau đó chặn ngang ôm lấy thân thể nhẹ nhàng của nàng, kẹp ở dưới nách rồi từ cửa sổ nhảy ra, biến mất vào sâu trong bóng đêm.

Ánh trăng vẫn treo trên cao như cũ, hàng ngàn ngôi sao thật giống như viên hòn ngọc quý, vây quanh dưới bầu trời, lờ lờ phát sáng.

Gió theo cửa sổ bay vào phòng, thổi tới trên mặt lạnh lạnh, Tiểu Xuyên Từ lật người, trong miệng mơ hồ không rõ lắm bầm câu gì, lại tiếp tục lọt vào ngủ say.

Đột nhiên, trong bụng một hồi khó chịu, Tiểu Xuyên Từ hípc đôi mắt mờ lung buồn ngủ từ trong chăn bò dậy, nắm dây lưng quần leo xuống giường, "Xui xẻo, sẽ không phải là đau bụng chứ?"

Vội vội vàng vàng kéo chốt cửa ra chạy đi, ngồi trong nhà xí một khắc đồng hồ, Tiểu Xuyên Từ mới nhấc hai chân nặng nề bước vào cửa, tỉnh lên giường tiếp tục ngủ, lại cảm giác miệng đắng lưỡi khô vô cùng, vì vậy, tìm đèn lửa ở trên bàn, "Xoạt!" Một tiếng đốt sáng ngọn đèn dầu, hẳn rót một chén nước, ngồi trên băng ghế từ từ uống, mắt thì liếc về một đầu khác của giường!

"Ồ? Người đâu?" Tiểu Xuyên Từ cả kinh, vội để xuống chén nước xuống rồi bò lên giường, đem chăn của Đoàn Cẩm Sơ vén lên, lập tức trợn mắt hốc mồm, "Người đi đâu? Cùng nhau ngủ à, tại sao bây giờ không có?"

Tiểu Xuyên Từ kinh ngạc, đồng thời đưa tay sờ lên đệm giường, lạnh! Thế này nói rõ cái gì, nói rõ người đã sớm không thấy!

Ý thức nhảy lên vào đại não, lập tức Tiểu Xuyên Từ kinh sợ chảy mồ hôi lạnh đầm dề, sau vài giây ngốc trệ, hỏa tốc vọt ra cửa phòng, chạy gấp đến Dự Viên!

"Cẩn Nhi!"

Tiểu Xuyên Từ đưa tay đỡ khung cửa, thở hổn hển, nhỏ giọng vỗ vỗ cửa hỏi: "Chủ tử ngủ rồi sao?"

Cẩn Nhi là người canh giữ tại phòng ngoài tối nay, vừa nghe, vội từ trên giường nhỏ ngồi dậy, khoác bộ y phục mở cửa, nghi ngờ nói: "Tiểu Xuyên Từ? Thế nào? Chủ tử đương nhiên là ngủ à!"

"Xong đời, Tiểu Sơ Từ không thấy, ta đi tiểu đêm trở lại mới phát hiện, hẳn vậy mà không thấy!" Tiểu Xuyên Từ lau mồ hôi hột trên trán, bởi vì chạy quá nhanh, vẫn còn thở liên tiếp.

"Cái gì?" Cẩn Nhi cả kinh, vội vàng kéo Tiểu Xuyên Từ vào phòng, thanh âm giảm cực thấp, lo âu nói: "Nếu là nô tài bình thường không thấy, bẩm báo Nghiêm quân gia là được, nhưng Tiểu Sơ Từ là người trong cung, chủ tử lại đặc biệt giao phó muốn chăm sóc, nên làm sao bây giờ? Chủ tử có vết thương trên cánh tay, cần nhất là nghỉ ngơi, có thể kéo đến sáng sớm ngày mai trở lại bẩm không?"

"Sáng sớm ngày mai? Vậy vạn nhất Tiểu Sơ Từ xảy ra chuyện thì sao?" Tiểu Xuyên Từ nhíu lông mày, chỉ cảm thấy trong lòng bất ổn, "Cẩn Nhi."

"Người nào ở bên ngoài?"

Nội thất đột nhiên vang lên tiếng Sở Văn Hách, hai người cả kinh, biết Sở Văn Hách đã bị bọn họ đánh thức, vội vòng qua bình phong đi vào, khom người hành lễ nói: "Nô tài đáng chết, đánh thức chủ tử rồi!"

Nền được đốt sáng, Sở Văn Hách mười phần lười biếng dụi mắt, giọng mang lãnh ý trách mắng: "Hai người các ngươi nửa đêm nói thầm cái gì? Tiểu Xuyên Tử, hơn nửa đêm ngươi tới đổi phiên thay ca sao?"

"Chủ tử thứ tội!" Tiểu Xuyên Tử vội quỳ xuống nói: "Nô tài tới là có chuyện bẩm báo chủ tử!"

"Nói!"

"Không thấy Tiểu Sơ Tử! Nô tài đứng lên đi ngoài, phát hiện hắn không biết đã đi đâu rồi, chăn cũng đã lạnh, trước lúc ngủ rõ ràng còn thấy hắn, bây giờ lại không có!" Tiểu Xuyên Tử nói xong, một đầu mồ hôi lạnh toát ra, lòng khẩn trương "Thùng thùng" trực nhảy.

"Cái gì? Ngươi nói không thấy Tiểu Sơ Tử?" Sở Văn Hách mông lung buồn ngủ lập tức đều bị kinh chạy, muốn ngồi dậy, lại quên thương trên cánh tay trái, lập tức động tới vết thương, đau đến hắn lập tức cau lại chân mày, Cần Nhi cùng Tiểu Xuyên Tử vội tiến tới vịn hắn, hòa hoãn một lát, mới giúp hắn từ từ ngồi dậy, lập tức lại hỏi: "Trong phòng có chỗ nào khả nghi không?"

Tiểu Xuyên Tử đáp: "Bẩm chủ tử, nô tài quan sát tất cả, không có gì khác thường a, cửa cũng đóng thật kỹ từ bên trong, chỉ có cửa sổ là mở phân nửa, bởi vì lúc ngủ trong nhà có chút nóng."

Sở Văn Hách nhíu lông mày, "Cửa sổ mở ra?"

Tiểu Xuyên Tử gật đầu một cái, bất an nhìn Sở Văn Hách.

Sẽ không phải là người ban ngày phóng ám tiễn bắt đi Tiểu Sơ Tử chứ? Không, sẽ không, người bên ngoài không thể nào biết rõ ràng Tiểu Sơ Tử tới nay ngủ ở chỗ nào, cảnh giới của Bát vương phủ cũng không phải là ngồi không, làm sao có thể có tặc nhân ần vào mà không kinh động người nào? Nếu cửa là khóa trái từ bên trong, nói rõ Tiểu Sơ Tử không phải từ cửa đi ra ngoài, chỉ có thể là cửa sổ, tuy ban ngày hắn có ý đồ chạy trốn, nhưng thế nào cũng không thể nửa đêm bỏ trốn chứ? Trong vương phủ thủ vệ tuần tra đông đảo, hắn không biết võ công căn bản tránh không khỏi, như vậy sẽ là.

"Nhiep Huyền đâu?" Sở Văn Hách đột nhiên hỏi, thanh âm lạnh lùng như băng, "Gọi Nhiep Phong và Nhiep Huyền đi vào gặp Bồn vương!"

"Dạ, chủ tử!"

Tiểu Xuyên Tử ứng một tiếng liền chạy ra ngoài, lại rất nhanh lại chạy trở về, khiếp sợ nói: "Chủ tử, bọn họ đều không ở đây!"

"Đáng chết!" Sở Văn Hách lập tức lộ gân xanh, xiết chặt nắm tay tiếng "Khanh khách" vang lên, đem chân vén lên bước xuống giường, lạnh lùng nói: "Cần Nhi, thay quần áo! Tiểu Xuyên Tử đi truyền lệnh Bồn vương, bảo Nghiêm quân gia chuẩn bị ngựa, chọn mười thị vệ đội lệnh tại chỗ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Nửa đêm bị chôn sống, Tiểu Sơ Tử nổi giận

Bên ngoài Dự viên, Nghiêm Du mang theo mười tên thị vệ đang đứng khom lưng, chặn phía trước là hai gã thị vệ gờ hai cây đuốc chiếu sáng trưng bốn phía, trong đêm tối, Sở Văn Hách áo choàng khoác trên vai bay bay theo hướng gió, gương mặt tuấn tú như khắc lên một vẻ lạnh lẽo sắc bén, hai tròng mắt nén giận.

"Chủ tử, trên cánh tay ngài còn có vết thương, sao có thể cười ngửa được?"

Về mặt Nghiêm Du kinh ngạc, trong ánh mắt có phần khó tin nhìn Sở Văn Hách.

Vốn thời tiết đầu hạ thì không cần loại áo choàng này, nhưng vì lo lắng cho Sở Văn Hách nhiễm phong hàn còn chưa hết, trên cánh tay lại còn mang vết thương, nên hắn đã dặn dò Cần Nhi, buộc lại áo choàng cho Sở Văn Hách.

Đối với phản đối của Nghiêm Du, Sở Văn Hách không để ý, tâm tư của hắn lúc này đang tập trung suy nghĩ về chuyện khác, đó là hiện giờ Nhiep Phong Nhiep Huyền đã mang Tiểu Sơ Tử đi nơi nào? Nhớ lại lúc trước Nhiep Huyền muốn giết Tiểu Sơ Tử, hiện tại bọn họ còn chưa hồi phủ, Tiểu Sơ Tử kia đến cùng còn sống hay chết?

Đôi mày nhíu lại, Sở Văn Hách không tự chủ được xiết chặt lòng bàn tay, đột

nhien phát hiện, giờ phút này, nội tâm của hắn rất rất khẩn trương, rất là bất an, sợ rằng cái vật nhỏ xảo quyết khả ái cười tươi như hoa kia, sẽ chết, sẽ cùng hắn người trời cách biệt vĩnh viễn.

Sở Văn Hách bỗng nhiên ngừng đầu lên dứt khoát, hàm răng cắn chặt ra lệnh: "Nghiêm Du, phát đạn cho tín hiệu xanh, xác định phương hướng Nhiếp Phong Nhiếp Huyền!"

Nghiêm Du chấn động, ngờ nghệch một chút, lập tức lên tiếng trả lời, "Dạ, chủ tử!"

Ở một chỗ trên sườn dốc, mặt trăng nằm yên tĩnh, chỉ truyền đến mỗi một âm thanh là tiếng xèng đào đất.

Qua một lúc, huyết đạo tự động phá giải, Đoàn Cẩm Sơ vốn là đang ngủ, nên cho dù huyết đạo đã tự giải khai, vẫn trong trạng thái ngủ như cũ, đột nhiên cảm giác trên người rất nặng, giống như có vật gì chặn trên ngực nàng, làm nàng không thể hô hấp, bản năng tay chân động đẩy muốn đẩy đi trọng lực trên người, nhưng muốn cử động một chút cũng không được.

Cảm thấy bên dưới khó chịu, dù đang buồn ngủ Đoàn Cẩm Sơ cũng giãy dụa mắt mở to chậm rãi, mắt nhấp nhem buồn ngủ đại ra nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm nhận được một đồng đất đang dần đổ xuống trên đầu trên mặt mình, bỗng nhiên, đầu óc trống rỗng lại đột nhiên bừng tỉnh!

Nhờ ánh trăng, Đoàn Cẩm Sơ đảo nhanh mắt nhìn lại khắp mọi nơi, lúc này mới phát hiện, thân mình của nàng lại bị chôn vào trong một cái hố to nằm trên sườn núi, mà hai tên hắc y nhân che mặt chính là đang cầm xèng ra sức xúc đất vào hố, một chút một chút đổ lên rất nhanh trên người nàng, mà nàng hiện tại chỉ có mắt và miệng là có thể cử động, còn từ cổ trở xuống, toàn bộ đã muốn chôn xuống mồ, không thể động đậy dù chỉ một chút!

Chôn sống! Bọn họ đây là muốn chôn sống nàng!

Giờ khắc này nỗi sợ hãi lập tức ăn vào xương tủy nàng, đất cát ập vào người, cuốn lấy tứ chi của nàng, từng đồng đất thùng thẳng rơi xuống trên đỉnh đầu, lại chậm chậm chảy xuống mũi, trong lỗ tai, trên mặt, ngoài miệng, giờ phút này, nàng cùng cái chết chỉ còn cách nhau một đường ngắn!

Tầm mắt dần dần bị đất che khuất, giữa lúc trí óc mông lung, một loại bản năng từ ý niệm cầu sinh nổi lên khiến cho Đoàn Cẩm Sơ lập tức hô to ra tiếng,

"Tại sao các người muốn chôn sống ta? Tại sao ta lại ở chỗ này? Dừng lại! Mau dừng lại!"

Ở giữa đêm tối, đột nhiên vang lên tiếng quát tháo làm Nhiếp Phong Nhiếp Huyền kinh ngạc, hai người chỉ lo cúi đầu xúc đất thật nhanh nên không phát hiện Đoàn Cẩm Sơ tỉnh lại, vì thế, lập tức ngừng đầu nhìn nàng, nhất thời dừng lại động tác xúc đất.

.

Vì bọn họ che mặt nên Đoàn Cẩm Sơ không nhìn rõ mặt, trời đêm lại quá tối, chỉ thấy đôi mắt họ lộ ra bên ngoài khăn che nhưng cũng không rõ lắm, thấy bọn họ nhìn nàng không nói lời nào, nàng liền khàn giọng quát: "Bọn đạo chích bọn chuột nhắt! Báo tên các người cho ta, ta và các người không thù không oán, tại sao các người lại vào Bát vương phủ bắt ta? Nam tử hán đại trượng phu, dám làm sao không dám nhận?"

Hai người từ trên cao nhìn xuống Đoàn Cẩm Sơ, Nhiếp Huyền nghe lời nói của nàng đã muốn nổi giận, thân mình giật giật, định mở miệng nói chuyện nhưng bị Nhiếp Phong lôi kéo, cùng hắn lắc lắc đầu, sau đó lại bắt đầu tiếp tục xúc đất hướng đầu Đoàn Cẩm Sơ quăng xuống, tốc độ làm lại càng nhanh hơn!

Miệng bị ăn đất, Đoàn Cẩm Sơ vô cùng khó chịu, nếu chiếu theo tốc độ này, phỏng chừng không tới năm phút đồng hồ đất sẽ đầy lên đến đỉnh đầu nàng, dưới tình thế cấp bách, Đoàn Cẩm Sơ cũng không quản miệng bị chất cát, nhìn thân hình bọn họ, đột nhiên trong đầu toát ra một ý tưởng, lập tức quát thừ: "Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, ta biết là các người, các người không cần che dấu!"

Quả nhiên, tiếng quát này làm động tác của hai người kia ngưng trệ một chút, kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía nàng, biết chính mình một lời đã nói trúng, cũng biết được bọn họ là ai, Đoàn Cẩm Sơ nổi trận lôi đình, đầu óc nhanh chóng chuyển động, hiện tại nàng nếu muốn giữ mạng sống, trước hết phải kéo dài thời gian, hoặc là kích động cho bọn họ thả nàng, hoặc là chờ đợi Tiểu Xuyên Tử phát hiện không thấy nàng, tìm Sở Văn Hách tới cứu nàng, tuy rằng, lúc này đã hơn nửa đêm, khả năng Sở Văn Hách sẽ đến cứu nàng cơ hồ rất nhỏ, nhưng chỉ cần còn một chút

hy vọng, nàng cũng sẽ không buông tha!

"Nhiếp Phong Nhiếp Huyền! Các người thật to gan! Chủ tử các người đã nói không cho các người đụng đến ta, các người dám cãi lại mệnh lệnh của chủ tử, là muốn bất trung bất hiếu sao? Nhiếp Phong Nhiếp Huyền! Các người dối chủ hại người, làm ra hành động vô si này, nếu ta chết, dù có thành quỷ cũng sẽ không tha cho các người! Không! Ta sẽ không tha cho Sở Văn Hách, hắn quản trị thuộc hạ không nghiêm khắc còn hại chết ta, nếu ta hóa thành lệ quỷ hàng đêm sẽ quần quít lấy hắn, ta sẽ câu hồn phách của hắn, dẫn hắn cùng chết!"

Lời nói này sau khi thét lên, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền lập tức rất sợ hãi, Nhiếp Huyền mở miệng cầu xin: "Tiểu Sơ Tử, người nào làm người đó chịu, người có thể lấy mạng hai người chúng ta, nhưng không cho người hại chủ tử của ta!"

"Hừ! Nô tài phạm sai, chính là lỗi của chủ tử! Ta quyết định chọn Sở Văn Hách rồi! Các người không phải nói ta là mê hoặc hắn sao? Một khi đã như vậy, hắn bị ta mê hoặc, khẳng định sẽ cùng ta xuống Địa ngục!"

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ mừng như điên, giọng nói càng thêm phần nộ, từ cách nói của bọn họ đối với nàng, nàng đã đoán ra nay hai người này đối với

Sở Văn Hách rất trung thành và tận tâm, sở dĩ muốn giết nàng chôn sống nàng, cũng bởi vì lo lắng Sở Văn Hách sẽ đoạn tụ cùng thái giám là nàng, cho nên, nàng hiện tại sẽ đem chuyện này để trấn áp họ.

Nhiếp Phong mày nhíu lại, tay cầm xẻng chặt không buông, bọn họ không muốn một kiếm giết nàng, chính là không muốn làm nàng chảy máu, bởi vì chó săn của Bát vương phủ đối với mùi máu tươi đặc biệt mẫn cảm, tất cả đều đã được huấn luyện rất tốt, một khi chủ tử hạ lệnh mang theo chó săn tìm người, như vậy khẳng định sẽ bị tìm được, cho nên bọn họ mới lựa chọn chôn sống nàng, ai ngờ ——

Nhiếp Phong mặt âm trầm, xuống nước nhỏ, cắn răng nói: "Tiểu Sơ Tử, chủ tử đối với ngươi ân trọng như núi, nếu ngươi còn có chút lương tâm, không nên giận chó đánh mèo đối với chủ tử!"

"Chó tha cái ân trọng! Lão tử hiện tại bị thù hạ của hần chôn sống, lão tử còn phải cảm kích hần sao?" Đoàn Cẩm Sơ nhất thời kích động, lời thô tục hiện đại cũng phun ra: "Ngươi nha, có phải mắt bị phân gà che có phải hay không? Lão tử ta làm sao thoát nhìn lại giống yêu nghiệt chứ? Lão tử ta nếu như là yêu nghiệt, điều trước tiên là ta sẽ ăn thịt hai cái tên khốn khiếp nhà ngươi! Đồ tiểu nhân ti bỉ, không có tình người, hai người các ngươi sẽ không được chết từ từ đâu! Lão tử ta nếu chết, cũng sẽ cầu hồn hai người các ngươi cùng với hồn Sở Văn Hách, chúng ta bốn người vừa đủ làm một bàn đánh mặt churọt trong địa phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Editor : kaylee

Bị nàng liên tục la mắng làm cho Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền trở nên thất điên bát đảo, không kịp lãnh giáo “Lão tử” và “Mạc churọt” là có ý gì. Bọn họ vì mê tín nên chỉ lo lắng Đoàn Cẩm Sơ sẽ thật sự tìm quần lấy Sở Văn Hách, như vậy tội nghiệt của hai người bọn họ sẽ rất lớn. Nhưng muốn bọn họ tha cho cái tên thái giám hồng nhan họa thủy này, thì quả là vô cùng không được.

Sau một lúc suy nghĩ, trước mắt Nhiếp Phong đột nhiên sáng ngời: “Tiểu Sơ Tử, ngươi yên tâm chết đi, khi ngươi chết, ta sẽ tìm một pháp sư bắt hồn ngươi, giam giữ ngươi lại, ngươi sẽ không làm điều ác được.”

“Cái gì? Cái tên Nhiếp Phong hỗn đản này.” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ngươi, sau đó giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận xanh mét bốc hỏa, vì cứu lại tính mạng, vì trước khi chết muốn thỏa chí một chút, nàng mắng lung tung không cần giữ ý:

“Lão tử ta không phải là yêu nghiệt! Lão tử là tiên nữ hạ phàm! Sở Văn Hách ngã bệnh không chịu uống thuốc, Vương Mẫu nương nương trên trời thương xót hần, liền phái bốn tiên nữ hạ phàm tới cứu hần, ngày đó do bốn tiên nữ khuyên bảo nên hần đã chịu uống thuốc, các ngươi không biết sao? Vậy mà các ngươi dám giết bốn tiên nữ, các ngươi sẽ bị trời phạt! Bốn tiên nữ không chết được, bốn tiên nữ vừa chết, hồn sẽ lại lên trời, nhưng Sở Văn Hách không uống thuốc, thì vài ngày sau sẽ bệnh chết!”

“Tiên nữ?”

Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền đồng thời lên tiếng, trong mắt là kinh ngạc rất rõ ràng, Nhiếp Huyền giành trước hỏi: “Tiểu Sơ Tử, ngươi là nữ nhân?”

“Ách...Không, không phải! Bốn tiên nữ ở trên trời là nữ nhân, xuống thế gian, hiện tại thân thể là nam nhân, không, là thái giám!” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ngươi, vội vàng chữa lại nói.

Nói đùa! Nếu như bọn họ biết nàng là nữ nhân, nhất định hỏi nàng vì sao giả trang thành thái giám ở trong cung? Đến lúc đó nàng phải trả lời như thế nào? Chẳng lẽ nói ra bí mật của Thiên Anh hội sao? Như vậy bọn Tiểu Nhược Vân chết chắc rồi, nàng cũng theo đó mà chết luôn!

“Hả?” Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền tròn mắt há hốc mồm, nhất thời ngây người đứng yên tại chỗ, thật sự không thể tượng tượng được chuyện nữ nhân có thể biến thành nam nhân thế này. Vì thế, mắt lại nhìn Đoàn Cẩm Sơ, làm cho Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy nhiều hơn hai chữ: quái vật!

Trong lòng rất khó chịu, hơn nữa ở trái tim cũng vô cùng khó chịu, Đoàn Cẩm Sơ cảm tức nói: “Mau thả ta ra! Nếu các ngươi thả ta, chuyện này ta coi như chưa từng phát sinh qua, cũng không nói với Sở Văn Hách, tiếp tục trở về ngủ. Nếu không thả, trời vừa sáng Sở Văn Hách tìm không thấy ta, khẳng định hần sẽ tìm các ngươi gây phiền toái!”

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đối mặt liếc nhau một cái, làm ra chuyện này, bọn hần đã chuẩn bị tâm lý phải chết, mặc kệ Tiểu Sơ Tử là tiên nữ hạ phàm hay là yêu nghiệt, bọn họ cũng không thể để Tiểu Sơ Tử hại chủ nhân bọn họ thân bại danh liệt vì cùng thái giám Đoạn Tụ Chi Phích (đồng tính)! Cho nên, mặc kệ Tiểu Sơ Tử là người phương nào, vẫn là phải chết!

Trong lòng đã quyết, hai người họ không nói cái gì nữa, lại nhanh chóng bắt đầu xúc đất tiếp, một xẻng lại một xẻng chôn Đoàn Cẩm Sơ!

“Hả? Các ngươi còn muốn chôn ta? Không được! Không được! Mau thả ta ra! Mau lên! Sở Văn Hách! Mau đến cứu ta! Sở Văn Hách...”

Đoàn Cẩm Sơ tràn đầy khiếp sợ, tinh thần vì quá sợ hãi mà lâm vào trạng thái kích động khác thường rồi bắt đầu kêu khóc, tiếng la bi thương vang vọng cả trời đất!

Đất, càng đắp càng cao, không chỉ cổ bị chôn, ngay cả cằm cũng bị vùi vào trong đất, cát đất lập tức đã bao trùm miệng và mũi, nếu tiếp tục như vậy, nàng sẽ ngạt thở mà chết! Lúc này, cổ họng hô hấp đã ngày càng khó khăn.

Hai hàng lệ trong veo chậm rãi rơi xuống, nàng sắp chết sao? Thật sự sắp chết sao? Cũng tốt, cũng tốt.... Nếu chết sẽ xong hết mọi chuyện, không cần lo lắng chuyện Thiên Anh hội, không cần lo lắng mình sẽ bị chia năm xẻ bảy vì phản bội người, không cần... Không cần để ý cảm giác phức tạp đối với Sở Văn Hách là gì, không cần... Không cần gấp lại hân...

Đột nhiên, một ngọn lửa màu lam nở rộ ở phía chân trời, chiếu sáng mặt đất mênh mông!

Động tác xúc đất của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền hơi chậm lại, vội vàng nhìn lên bầu trời, ngay sau đó, hai người đều cả kinh, xèng trong tay “Keng” một tiếng rơi xuống đất, rồi hô to một tiếng: “Không tốt, chủ tử bị ám sát!”

Dứt lời, hai đạo bóng đen như tên rời cung, giẫm nhẹ lên cảnh đêm, lẳng không mà đi.

Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn lên trời, lại không nhìn thấy bóng người ở sườn núi, cảm giác giống như đang nằm mơ, bọn họ, tại sao bọn họ lại đột nhiên rời đi? Tại sao không chôn nàng? Hoảng hốt nhớ lại, vừa rồi bọn họ nói một câu gì đó, chủ tử bị ám sát?

Ngay người hồi lâu, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên phản ứng kịp, là Sở Văn Hách đã xảy ra chuyện! Ánh sang màu lam kia, là Bát vương phủ phát ra tin tức, Sở Văn Hách gặp nguy hiểm!

Cho nên, cho nên Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền mới không để ý mà quay trở về cứu chủ!

“Ta, ta tạm thời không chết được, nhưng mà hân... Nhưng mà hân sẽ chết sao? Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?” Đoàn Cẩm Sơ luống cuống lẩm bẩm nói, ngay sau đó, gấp gáp nghĩ cách leo ra hố đất, nhưng là tay chân đều bị đất dày đè nặng, một chút cũng không nhúc nhích được, sau khi thử nghiệm mấy lần, không khỏi vội khóc lớn: “Có ai không? Ai tới cứu ta? Sở Văn Hách, ngươi không được có việc gì! Sở Văn Hách!”

Ngược mắt, tất cả đều là một mảnh đen, chỉ có ánh trắng chiếu xuống một chút ánh sang có thể làm cho nàng mơ hồ thấy, bốn phía hố đất bị núi vây quanh, không một bóng người, lọt vào tai, chỉ có tiếng côn trùng kêu...

Bây giờ, đại khái là nửa đêm canh ba, nếu chờ đến hừng đông có người lên núi, còn mấy giờ nữa, nàng bị chôn ở trong đất, ngực nặng trĩu, đại não choáng váng, hô hấp dồn dập, có thể chống đỡ được đến hừng đông sao?

Sở Văn Hách, ngươi thế nào? Bị thương sao? Biết ta mất tích sao? Sở Văn Hách...

Bát vương phủ, bên ngoài Dự Viên.

Đèn đuốc sáng lên, Sở Văn Hách đón gió đứng thẳng, khuôn mặt lạnh lùng ở trong bóng đêm, làm cho người ta run như cây sậy!

Nghiêm Du lo lắng nhìn mọi nơi. Đan tín hiệu màu lam thả ra, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền sau khi thấy hân là sẽ trở về cứu chủ trước tiên! Chỉ là nếu như bọn hân trở về, theo tính tình và hành động của chủ nhân, sợ là sẽ lãnh ít dữ nhiều!

Rốt cuộc, hai đạo bóng đen lẳng không tới!

“Chủ tử!”

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nhìn thấy Sở Văn Hách không có việc gì đứng ở bên ngoài Dự Viên, giật mình một cái, đồng thời trong lòng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, chống lại con ngươi lạnh lẽo kia, đại ra mấy giây, liền lập tức kịp phản ứng, quý xuống, chấp tay nói: “Nô tài tham kiến chủ tử!”

“Chủ nhân?” Sở Văn Hách cười lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, rút kiếm trong tay thị vệ bên cạnh ra, chỉ mũi kiếm về phía hai người, lạnh lùng nói: “Trong mắt các ngươi còn coi Bôn vương... là chủ nhân sao? Nói! Tiểu Sơ Từ ở đâu? Còn sống hay đã chết?”

“Nô tài làm trái lời chủ nhân, cầu xin chủ nhân ban cho cái chết!” Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cúi thấp đầu hơn, thê lương trả lời.

Đôi mắt đen của Sở Văn Hách càng thêm lạnh giá như băng, bạc môi khẽ cong, gần từng chữ một: “Đối với Tiểu Sơ Từ, Bôn vương sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền các ngươi biết tính tình Bôn vương, đừng chọc đến cực hạn của Bôn vương.”

“Chủ nhân, nô tài tình nguyện chết, cũng không nguyện chủ nhân bởi vì một thái giám mà không để ý sống chết, nếu như việc này truyền ra ngoài, sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, chủ nhân còn mặt mũi nào mà tồn tại?” Nhiếp Phong ngẩng đầu, bình tĩnh nói, trong mắt là quyết tâm làm việc nghĩa không chùn bước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Nửa đêm, hắc như thiên thần cứu nàng

"Nhiếp Phong!"

Sở Vân Hách hét to một tiếng, kiếm trong tay chia thẳng phía trước, "Chuyện của Bồn vương, khi nào đến phiên ngươi chen miệng vào? Bồn vương hỏi lại ngươi một lần nữa, Tiểu Sơ Từ ở nơi nào?"

"Chủ tử, ngài giết nô tài đi!" Nhiếp Phong bình tĩnh nói xong, hai mắt nhắm lại.

"Được! Được! Được!" Liên tục nói ra ba chữ "Được", cổ tay Sở Vân Hách bất ngờ xoay nhanh, trường kiếm lộn ngược trở lại gác ngay trên cổ chính mình, mi mắt giương lên cười lạnh nói: "Bồn vương trị thuộc hạ không nghiêm, người chết đầu tiên phải là bồn vương, có đúng hay không?"

"Chủ tử, không được!"

Sở Vân Hách đột nhiên có hành động này, lập tức làm cho các thị vệ ở đây kinh ngạc, bao gồm cả Nghiêm Du, Tiểu Xuyên Từ, tất cả nhao nhao quỳ rạp xuống đất, vội vàng kêu lên: "Nô tài đáng chết! Chủ tử bớt giận!"

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền như bị sét đánh, ngây ngốc giật mình nhìn Sở Vân Hách, nhìn thấy ánh sáng lạnh tanh lấp lánh của lợi kiếm đang kề sát cổ Sở Vân Hách, trong đầu kêu 'ong ong'. Chủ tử của bọn họ đã tính đến cách này, hắc biết rằng cho dù dùng khổ hình với bọn họ, làm cho bọn họ muốn sống không được chết không xong bọn họ cũng sẽ chẳng sợ, bọn họ vẫn sẽ không khuất phục cầu xin tha thứ, thế nhưng, nếu hắc lấy tính mệnh của mình để uy hiếp bọn họ, bọn họ sẽ không cách nào giữ vững được!

Cuối cùng, sau nửa phút nhìn nhau, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cúi đầu, "Xin chủ tử bớt giận! Nô tài sẽ đem Tiểu Sơ Từ về!"

"Mau đưa bồn vương đi!"

Sở Vân Hách lạnh lùng nói xong, mang kiếm trả về lại trong tay thị vệ, sau đó sải bước ra ngoài. Trong bóng đêm, hơn mười kỵ mã phóng nhanh trên đường, nơi vó ngựa đi qua, từng trận cát bụi tung mù mịt.

Trong người Sở Vân Hách còn bị thương, lúc này không thể dùng khinh công mà đi, cho nên dùng ngựa cưỡi chạy về phía ngoại thành Lạc Già Sơn, dọc theo đường đi, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng Tiểu Sơ Từ còn sống, chờ hắc đến cứu.

Gió đêm không ngừng thổi đập vào mặt, Đoàn Cẩm Sơ đang buồn ngủ, đột nhiên bị hơi khí lạnh làm bừng tỉnh, trợn mắt nhìn chung quanh, nhìn bầu trời vừa lộ ra một chút ánh sáng nhạt, miệng há to, cười vui sướng, "Trời sắp sáng rồi, ta vẫn còn sống, thật tốt! Thật tốt!"

Một hồi tiếng vó ngựa lung tung từ xa truyền tới, lúc đầu Đoàn Cẩm Sơ cũng không chú ý, nhưng tiếng vang kia càng lúc càng lớn, tựa hồ như ngay sát bên tai, phát hiện này khiến tinh thần Đoàn Cẩm Sơ liền tỉnh táo, lắng nghe âm thanh kia, mắt vội vàng đảo ra xung quanh, đồng thời kêu to lên, "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Cả người Sở Vân Hách lập tức chấn động, thanh âm này tuy rằng khàn khàn, nhưng cũng đủ để cho hắc có thể nhận ra là thanh âm của Tiểu Sơ Từ, hắc còn sống!

Mừng như điên, Sở Vân Hách khễ đập vào bụng ngựa, lấy tốc độ nhanh hơn chạy về phía đồi, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ở phía trước dẫn đường, nhìn thấy Sở Vân Hách vùng vẫy quát ngựa phóng cực nhanh về phía trước, liền khẩn cấp đuổi theo, "Chủ tử, xin ngài chậm một chút, cẩn thận kéo động đến vết thương!"

"Câm miệng!" Sở Vân Hách cũng không quay đầu lại quát.

"Hu ——"

"Hu ——"

Tiếng vó ngựa gần hơn, giữa ánh sáng mờ mờ nhạt, đoàn người nhanh lẹ xoay mình xuống ngựa, vây quanh ở trên miệng hố!

"Bát đại gia"

Đoàn Cẩm Sơ ngơ ngẩn nhìn hắc, lệ rơi xuống đất, thì thầm nghẹn ngào, thấy có rất nhiều người đến, dù ngoài trời chưa sáng rõ, nhưng chỉ liếc mắt một cái nàng liền nhận ra nam tử bình thường trước kia đột nhiên giống như thiên thần mà bay đến đây, là hắc! Là Sở Vân Hách! Hắc nghe được tiếng nàng kêu, hắc tới cứu nàng!

"Tiểu Sơ Từ!"

Đầu tiên Sở Văn Hách khiếp sợ kêu lên, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ bị vùi vào trong đất chỉ còn lại nửa đầu đang thoi thóp, cả người hắn không vững lão đảo ngã về phía trước, hoảng một cái, hai thị vệ lập tức kèm giữ hắn lại, sau khi đỡ dậy vài giây, xoay đầu lại, “Bóp bóp!” hai bàn tay đã tát trên mặt Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, đôi con ngươi phun lửa, “Các ngươi dám sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như thế! Bỏn vương chôn sống các ngươi! Người đâu! Đào đất cứu người! Sau đó, sau đó đem Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền chôn vào!”

"Dạ, chủ tử!"

Thị vệ bên cạnh vòng tay nhận lệnh, sau đó đoạt lấy xẻng bắt đầu xúc đất ra bên ngoài.

Trọng lực bốn phía thân thể dần dần nhẹ đi, Đoàn Cẩm Sơ từng ngum từng ngum thở phì phò, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần dật của Sở Văn Hách, bên môi lộ ra nụ cười cay đắng, "Bát đại gia, cảm ơn ngươi! Ngươi, ngươi có sao không? Vừa rồi thấy trên trời bắn ra pháo hoa xanh, có phải ngươi gặp chuyện gì hay không?"

Sở Văn Hách cúi người ngồi xổm trước hố, mi mắt nhắm lệ chớp chớp, hơi trầm tĩnh lại, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, bỏn vương rất tốt, Tiểu Sơ Tử, còn ngươi thì sao?"

"Ta cũng rất tốt... ha ha, ngươi đã đến rồi, ta biết mà, ngươi sẽ đến cứu ta..." Đoàn Cẩm Sơ cười ngây ngốc, nước mắt tuôn trào nhanh hơn, thấm đẫm trên mặt bùn đất, dơ bẩn đầy mặt, nhưng vẫn cười vui vẻ.

"Ừ, bỏn vương có nói rồi, không cho ngươi chết, thì ngươi nhất định sẽ không chết!" Bên môi Sở Văn Hách cũng hiện ra nụ cười, đưa tay xoa nhẹ nước mắt trên mặt Đoàn Cẩm Sơ.

Bọn thị vệ đào đất đến giữa lưng Đoàn Cẩm Sơ, sau đó hai người hai bên nâng hai cánh tay nàng, cố kéo nàng ra khỏi hố đất, diu nàng đến một chỗ cố định, còn người khác thì tuân lệnh chủ tử, bắt đầu đem Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đẩy mạnh vào hố đất, sau đó lại từng xẻng từng xẻng đem đất đổ xuống.

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đứng ở trong hố đất, không than một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ nhìn Sở Văn Hách với ánh mắt tràn ngập đau lòng, nhưng lại trợn trừng mắt với Đoàn Cẩm Sơ, đúng là có lòng giết giặc, nhưng ngược lại bị trời hại đau thương!

"Chủ tử, hai huynh đệ nô tài lúc nhỏ đã được chủ tử ban ơn, cứu ra từ chỗ kẻ ăn xin, đi theo chủ tử đã hơn mười năm, tình cảm của chủ tử đối với nô tài, nô tài muôn lần ghi khắc cho đến chết, hôm nay nô tài chết đi, không oán không hận, chỉ là cầu xin chủ tử có thể tĩnh ngộ, trở về chính đạo, sớm ngày sinh con nối dòng cho hoàng gia, lấy chuyện này làm thành đại sự! Nô tài khấu tạ ơn chủ tử tái sinh cho nô tài!" Tâm tình Nhiếp Phong rất bị thương, rung rung mà nói.

Trong mắt Nhiếp Huyền cũng rung rung, "Chủ tử, tính mệnh nô tài vốn là thuộc về chủ tử, chỉ cần vì chủ tử mà chết, nô tài chết mới có ý nghĩa, mong chủ tử ngày sau bảo trọng!"

Bọn thị vệ làm như không nghe thấy, tiếp tục đào đất, đầu cúi thấp, nhìn không ra cái tâm tình gì, vẻ mặt Nghiêm Du cũng dờ dẩn, cho dù đã hơn ba mươi tuổi, trước cục diện đáng buồn này cũng chỉ biết đứng yên.

Đoàn Cẩm Sơ ngờ ngác nhìn một màn này, trong tai nghe tiếng Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nói vang vang, từng lời nói bị thương, cảm thấy kinh hoàng, Sở Văn Hách ra mệnh lệnh nói muốn chôn sống bọn họ là thật, không phải là nói giỡn, cũng không phải hù dọa bọn họ!

Đầu óc nàng lập tức có phản ứng, Đoàn Cẩm Sơ đem ánh mắt dời về phía Sở Văn Hách, chỉ thấy vẻ mặt hắn lạnh lùng dị thường, trong ánh mắt đầy vẻ trầm mặc thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì!

"Bát, bát đại gia" Đoàn Cẩm Sơ mở miệng có chút khó khăn, nàng đúng là hận Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đối xử tàn nhẫn với nàng, nhưng nếu muốn nàng trở mặt nhìn bọn họ bị chôn sống đến chết, nàng lại không thể làm được, liếc mắt nhìn vào hai người kia đứng thẳng trong hố đất, nàng không kìm lòng được cắn chặt môi dưới: "Ngươi, ngươi tha bọn họ đi, bọn họ cũng chỉ là vì tốt cho ngươi mà, chỉ là..."

"Trái lời chủ tử giết người, tội này đáng chết! Bỏn vương đã cảnh cáo bọn họ, nếu dám trái lệnh, đem đầu tới gặp, sao có thể thay đổi được?" Sở Văn Hách chậm rãi nói, tiếng nói vẫn lạnh lùng quyết liệt như băng.

"Tiểu Sơ Tử, chúng ta không cần ngươi cầu xin dùm!" Nhiếp Huyền khí thế cao ngạo hừ lạnh, rất khinh thường nhìn Đoàn Cẩm Sơ, sau đó lại nhìn Sở Văn Hách, nói: "Chủ tử nói rất đúng, nô tài vi phạm lệnh của chủ tử, đó là dĩ hạ phạm thượng, chủ tử ban cho nô tài cái chết, cũng là chuyện hợp đạo nghĩa trời đất!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Trêu đùa người, rơi vào hố đất

Editor: Hiền Trúc

"Ừ, không cần ta cầu xin tha, Mẹ kiếp người Nhiếp Huyền! Người thật sự là đầu người óc heo mà!"

Đoàn Cẩm Sơ nhất thời không kim được liền nổi giận, lấy tay đẩy hai thị vệ đứng ở bên cạnh ra ngoài, nhưng do hai chân bị chôn dưới đất một thời gian dài nên trở nên cứng ngắc, lao đảo ngã quỵ xuống, Sở Văn Hách vội vàng ôm nàng lại ổn định thân thể, thấp giọng khiển trách: "Người làm gì?"

"Không có việc gì, ta chỉ muốn nhìn kỹ hai cái tên khốn kiếp có nhiều bản lĩnh này!" Đoàn Cẩm Sơ ngược mắt, do cơ thể còn hư nhược nên nàng vừa thở hổn hển, vừa suy nghĩ đối sách, trong đôi mắt to long lanh như nước trong suốt đột nhiên hiện lên một tia giảo hoạt, hướng tới Sở Văn Hách khẽ cười nói: "Bát đại gia, bọn họ suýt nữa hại chết ta, nếu cứ để cho bọn họ chết dễ dàng như vậy, không khỏi quá tiện nghi cho bọn họ, không bằng, người tặng bọn họ cho ta được không?"

"Cái gì" Sở Văn Hách ngẩn người, lập tức nhú mi lại: "Người muốn làm gì, trong phủ của bản vương tự có quy củ, người không cần phải quan tâm!"

"Ai chà, Bát đại gia, ta chỉ là xin người cho ta hai tên nô tài bất trung mà thôi, người không cần phải nhỏ mọn như vậy chứ!" Đoàn Cẩm Sơ chán nản, đem hai tay Sở Văn Hách đang nắm bả vai nàng hất ra ngoài, trong ánh mắt lấp lánh ngân ngấn nước.

Mặt Sở Văn Hách chảy xuống vài vạch đen, chết tiệt, hán khó chịu nhất là gặp nàng khóc, nàng thì thỉnh thoảng cố tình cho hán một chiêu như vậy, nghĩ đến nàng trong vòng một ngày đã suýt rơi vào chỗ chết ba lần, cũng thực là đáng thương không thôi, liền vung tay áo găm ra lệnh: "Tốt lắm, bốn vương đáp ứng người là được! Bọn họ tùy người xử trí!"

"Ha ha, cảm ơn nha!" Đoàn Cẩm Sơ lập tức nín khóc cười nhẹ, sau đó chậm chậm đi đến trước hốc ngồi xuống, nhìn bộ dáng hai người đã bị đất vùi đến trên lưng, cười hi hi nói: "Hai vị Nhiếp huynh, phong thủy lại luân chuyển rồi sao ta! Ta họ Đoàn, kêu một tiếng Đoàn đại ca, ca sẽ tạm tha các người!"

"Ta..." một chữ "Phì" đã lên đến cổ họng Nhiếp Huyền định nói thêm, lại bị Sở Văn Hách mắt lạnh nhìn nên sợ hãi không dám phun ra, hán không cam lòng mặt tái đi, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cha! Thật là có cá tính nha! Chắc chắn, ca thích những nam nhân có cá tính như vậy! Hai người các người nhớ kỹ đây, về sau các người chính là người của Tiểu Sơ Tử ta!" Đoàn Cẩm Sơ vui vẻ, há mồm cười to, chọc cho Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền khốn đốn mặt chuyển sắc thành màu đỏ tím, nắm tay xiết chặt lại, giận dữ hét lên: "Ai là người của người..."

"A, xấu hổ rồi sao! " Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe xong càng cười vui vẻ, khoát tay ra hiệu cho các thị vệ đang lấp đất: "Dừng lại ngay, trước tiên ta phải định một số việc để các người theo đó làm!"

Bọn thị vệ theo lời thối lui đến một bên, vểnh tai nghe từ miệng Đoàn Cẩm Sơ bật ra các ngôn từ thú vị.

"Hiện tại, ca định cho các người một số quy củ sau đây, các người đều phải nhớ kỹ cho ca: Thứ nhất, phải nghiêm khắc tuân thủ tam tông tứ thủ tiết, tam tông này chính là, ở trong phủ chăm sóc Tiểu Hồ, ra cửa thì theo lệnh Vương gia, buổi tối thì theo Đoàn ca ta! Còn lại tứ thủ là, ca ăn uống hay thay trang phục thì đều phải đợi; ca muốn tiêu tiền thì phải bỏ ra; ca tức giận thì phải nhịn; ca nổi nóng thì phải dỗ! Thứ hai, về sau khi ca tiến cung, nhất định phải thủ tiết cho ca, không cho hồng hạnh xuất tường, không cho thông đồng với nữ tử! Nếu làm không tốt, ca sẽ lo lắng chọn lựa một tên nữ tử từ tai to mặt lớn xấu xí kì dị, người gặp người chạy quý gặp quý sâu giúp các người nói dối tông đường! Thế nào, nhớ kỹ chưa? "

Đoàn Cẩm Sơ nghiêm trang, rung đùi đắc ý, dương dương tự đắc nói liền một hơi, nói xong, lại thấy có chút miệng khô lưỡi khô, không khỏi liếm liếm môi: "Giống như nói lưu loát hơn. hắc hắc!"

Toàn thể những người đứng chung quanh đầu óc như hồng mắt rồi, mang bộ mặt cứng ngắc, mắt như cá chết, nửa ngày không có chút phản ứng!

Thật lâu sau, rốt cục có người phát ra thanh âm trước, là Nhiếp Phong, vẻ mặt nghi hoặc: "Tiểu Hồ là ai?"

Lời này vừa hỏi, ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn qua, Đoàn Cẩm Sơ không kim được bản thân nuốt nuốt nước miếng, vờn một đầu ngón tay, hướng tới Sở Văn Hách chỉ: "Hán biết!"

Ánh mắt mọi người đồng loạt xoay ngược trở lại, gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách co quắp không dứt: "Bốn vương không biết!"

"Ái chà, chính là con hồ a con chó ngao Tây Tạng mà người nuôi dưỡng uy phong lẫm lẫm đó!" Đoàn Cẩm Sơ liếc mắt một cái, ánh mắt chứa đầy oán giận nhìn thẳng hướng Sở Văn Hách mà bắn phá. "Được rồi, ta là sợ A Hồ của người, cho nên ta gọi nó là thiếu gia, thì phải là Tiểu Hồ!"

"Ha ha ha!"

Một phen giải thích này đã chọc cho bọn thị vệ nhin không được cười phun ra tiếng!

Tuy rằng chức vị của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cao hơn so với bọn hán, trường hợp này cũng không thích hợp để cười ra, nhưng nhớ tới lời trêu chọc của Đoàn Cẩm Sơ kia lại thật sự không nín cười được, cái gì mà tam tông ... tứ thủ tiết ..., nói dối tông đường ... mở miệng phải kêu một tiếng ca... ha ha ha!

Có được người dẫn đầu, bọn thị vệ liền người người cười ngả trái ngả phải, khiến cho nơi này tình hình khởi đầu đầy không khí chết chóc lập tức chuyển

thành khăn trương bừa bãi, trên mặt Nghiêm Du dờ dẫm cũng cố gắng che dấu ý cười, ngay cả Sở Văn Hách khốc miệng cũng kéo rụt rụt, biểu hiện tâm tình vui mừng!

Thế nhưng, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đang đứng thẳng trong hố đất lại dờ khóc dờ cười, hai khuôn mặt ngay ngắn dễ nhìn bày ra lúc trắng lúc xanh, cộng thêm vạch đen dày đặc!

Thật lâu, hai người mím chặt đôi môi, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Đoàn Cẩm Sơ, trăm miệng một lời, dồn khí đan điền hét lớn: "Thà chịu chết chứ không chịu nhục! Thái giám chết bầm, có bản lĩnh giết chúng ta đi!"

"A —— "

Bởi vì âm lượng của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền quá cao, Đoàn Cẩm Sơ lại đang ngồi xổm trên hố, thành lĩnh bị chấn động nên một đầu liền chúi vào hố đất, khiến cho Sở Văn Hách lúc phát giác ra muốn kéo nàng lên thì đã không kịp, chỉ nắm giữ được một mảnh góc áo!

Vùi đầu xuống mồ, hai chân chống ngược!

Toàn thể bọn thị vệ, lập tức như hóa đá tại chỗ!

"Tiểu Sơ Từ!"

Sở Văn hách vội vàng tiến lên, bởi vì trên cánh tay trái hắn có thương tích nên không dám cử động mạnh, tay phải túm chân Đoàn Cẩm Sơ, nhưng cũng không kéo lên được chút nào, không khỏi hét lớn: "Đứng ngăn ra làm cái gì! Nhanh kéo hắn lên đi!"

Một tiếng hét này làm thức tỉnh đám thị vệ, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cũng dần dần hoàn hồn lại, hai người hơi mím môi, đưa tay giúp đỡ bối đất trên đỉnh đầu Đoàn Cẩm Sơ, hợp sức với bọn thị vệ lôi Đoàn Cẩm Sơ ra!

Trong miệng, trên mũi, mắt, lỗ tai, đầu tóc, mũi của Đoàn Cẩm Sơ toàn bộ đều phủ đầy đất!

"Oa!" Một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ giống như một đứa bé uất ức lập tức khóc rống lên, tiếng khóc vang lên từng hồi, hai thị vệ đang giúp nàng vỗ đất trên người, Sở Văn Hách vội vàng tìm kiếm, phát hiện không mang theo khăn, liền đem áo choàng mới lấy xuống xé ra một miếng vải, động tác ôn nhu lau cẩn thận mặt, mũi, miệng của nàng, giọng nói cũng dịu dàng an ủi: "Không có việc gì, Tiểu Sơ Từ đừng khóc, khóc nữa đất lại rơi vào miệng."

Chưa bao giờ, chưa bao giờ thấy hắn đối với một người ôn nhu như vậy, nhưng Sở Văn Hách lại không có cảm giác khó chịu, rất tự nhiên giống như bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm, tựa như bọn họ là đôi nam nữ yêu nhau, đối với nữ nhân bình thường mà bản thân yêu, trong lòng tràn đầy sùng nich.

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ mơ hồ không rõ đáp ứng một tiếng, ngoan ngoãn đứng yên để hắn lau chùi cho nàng, nhịn không được khóc thút thít, thân thể rung động.

Toàn thể bọn thị vệ cúi đầu mắt tự nhiên, thần sắc khó chịu mà rối rắm, chuyện của chủ tử, bọn họ làm nô tài tự nhiên không dám dị nghị, nhưng mượn chuyện đêm nay mà nói, cho dù là ngốc tử đều có thể nhìn ra chủ tử đối với tên thái giám này rất đặc biệt, nhất là ánh mắt hắn nhìn Tiểu Sơ Từ, ôn nhu như nước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Nam nhân, đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới

"Tốt lắm."

Sở Văn Hách khẽ cười, cầm áo bào lau chùi bụi bẩn trong tay rồi ném vào đồng đất.

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ vỗ vỗ mặt, dùng sức thở mạnh ra một hơi, đầu hơi uốn éo một chút quay lại nhìn Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đang ở bên trong hố đất, tay nắm chặt thành quả đấm, tức giận điên cuồng hét lên nói: "A a a! Đáng chết, lại hại ta thêm lần nữa, ta muốn đem các ngươi thiên làm thái giám!"

Lời này vừa thốt ra, các thị vệ đều khiếp sợ đến mức mặt trắng bệch, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cùng lúc liếc nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, dứt khoát nói:

"Tốt nhất là ngươi trực tiếp giết chết bọn ta luôn đi, chúng ta có chết cũng không làm thái giám!"

"Chắc chắc! Dù có chết cũng không làm thái giám, thật là có khí thế nha! Xem ra, tính phúc nửa thân dưới của nam nhân rất quan trọng!"

Đoàn Cẩm Sơ cười, hai tay khoanh trước ngực, bày ra vẻ mặt côn đồ, hai con mắt nhìn thẳng vào chỗ kín của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, nhưng đất đã đầy đến ngang hông bọn họ rồi nên thấy không rõ lắm, vì vậy, nàng sờ lên cằm không có râu của mình, thoáng làm ra vẻ suy tính, sau đó nói:

"Các ngươi đã là do ta xử trí, như vậy, hiện tại ta sẽ cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, làm thái giám, sống dở chết dở, nửa sống không chết; thứ hai, xách theo đầu cổ găng mà sống sót, không cần lo chuyện của ta và chủ tử các ngươi nữa, tận lực bảo vệ hãn cho tốt, nguyện trung thành cả đời với hãn!"

Nghe vậy, Sở Văn Hách nhường nhường mảy, khoe môi thoáng hé ra một nụ cười thần nhiên, không nói một lời nào.

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền trầm mặc không nói, Đoàn Cẩm Sơ cũng không hối thúc, ngẩng đầu nhìn lên, một chùm tia nắng ban mai từ phía chân trời từ từ lộ dần ra, sắc trời đã hừng sáng.

Giăng co nửa đêm, thật sự là một nỗi không chịu nổi, Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu nhìn lại chính mình, trên người áo ngắn vải thô đã bẩn bộ dạng giống như một tên ăn mày, chạt vật nói không nên lời, vuốt vuốt mái tóc, cát đất rơi vãi xuống, mặc dù không soi gương, nhưng nàng đoán chừng trên mặt mình cũng không khá hơn chút nào, mắt lên lên nhìn Sở Văn Hách, hãn đang đứng đó, một bộ cẩm bào màu xanh lam, tuần dập phi phàm, khí chất cao quý, ngọc thụ lâm phong, nhìn giống như người của trời, làm người ta không dám khinh nhờn!

Ít nhất, là nàng không dám khinh nhờn, hiện tại nếu so sánh nàng với hãn, hãn là Phượng Hoàng trên trời, còn nàng lại là chim sẻ dưới đất, ôi! Căn bản không phải người cùng đẳng cấp nha!

Đoàn Cẩm Sơ lơ đãng thờ dãi một tiếng, lại làm cho Sở Văn Hách khẽ chau mày lại, "Thế nào, có lạnh không?" Nói xong, liền đưa tay cởi áo choàng trên vai xuống đưa tới nàng, "Khoác thêm cái này."

"A, không, không cần, ta không lạnh, trên người ta bây giờ rất bẩn, sẽ làm dơ áo choàng của ngươi, ngươi khoác là được rồi."

Đoàn Cẩm Sơ toét miệng, cười có chút mất tự nhiên, khoát tay cự tuyệt.

"Nói bậy!" Gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách hơi trầm xuống, tay trái không tiện cử động, còn lại tay phải lập tức phủ thêm áo choàng, lui ra một bước, nói: "Tự mình buộc lại đi."

"Tay trái của ngươi. . . . Thế nào?" Đoàn Cẩm Sơ vừa nhìn phía cánh tay trái của Sở Văn Hách, cũng không cự tuyệt nữa thất lại lưng áo choàng, vừa hồ nghi hỏi.

"Không có sao!" Trong mắt Sở Văn Hách nhanh chóng thoáng qua một chút không tự nhiên, quay người đi về phía ngựa, vừa đi vừa nói: "Dây dưa quá lâu rồi, trở về đi thôi!"

"Dạ, chủ tử!" Bọn thị vệ ôm quyền, tất cả đều leo lên ngựa.

Đoàn Cẩm Sơ đưa mắt nhìn Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, giọng không ra vẻ giận hờn hỏi: "Còn chưa nghĩ ra sao? Rốt cuộc chọn cái nào? Ca không chờ lâu được!"

Một tiếng "Ca" này khiến Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cảm thấy bị nội thương, cực kỳ bất mãn tròn mắt nói: "Ngươi chỉ là một tiểu oa nhi mới mười mấy tuổi, làm Ca với ai chứ? Ta chọn cái thứ hai!"

"Thôi đi, bán đại gia ta bây giờ muốn làm ca của các ngươi, ngươi không phục tùng thì làm được gì? Hừ hừ, biết trước là các ngươi sẽ chọn cái thứ hai, biết thức thời mới là tuấn kiệt, trẻ con thật là dễ dạy!"

Đoàn Cẩm Sơ tức giận lông mày giương lên, nói xong, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ranh mãnh mà cười bốn cợt, "Nhưng mà cũng có thể hiểu, nam nhân mà, đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ! Phải nhớ kỹ quy củ của ca, không thể tùy tiện làm Hồng Hạnh, ca sẽ vì nửa đời sau của các ngươi mà mưu tính phúc lợi!"

"Thái giám chết bầm!" Sắc mặt Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nhất thời đỏ lên, nổi đóa chửi một tiếng, dưới bàn chân vừa dùng lực, hai người dưới đất chui lên, đi tới trước mặt Sở Văn Hách, quỳ xuống nói: "Nô tài tạ ơn chủ tử tha không giết!"

"Lưu lại tính mạng các ngươi, không phải là Bồn vương! Bốn chữ "Thái giám chết bầm", từ giờ trở đi, tất cả đều xóa cho Bồn vương. Tiểu Sơ Từ lấy đức báo oán, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, các ngươi tự mình suy nghĩ ngày sau nên đền đáp như thế nào cho hãn!" Sở Văn Hách lạnh lùng nói xong, nhanh chóng phi thân lên ngựa.

"Dạ, nô tài ghi nhớ!" Hai người dập đầu, sau đó đứng lên, chấp tay nói với Đoàn Cẩm Sơ: "Cám ơn!"

"Thôi đi, ai muốn các ngươi tạ ơn, muốn cảm ơn thì kêu là Đoàn ca!" Đoàn Cẩm Sơ rất không nể tình bữu môi, không để ý đến hai nam nhân kia đang đứng cứng ngắc, bước mấy bước đi tới trước ngựa Sở Văn Hách, ngửa đầu hỏi: "Ta trở về bằng cách nào?"

"Đi lên!" Sở Văn Hách chậm rãi cười cười, vươn tay phải ra, Đoàn Cẩm Sơ dơ dấy bản thủ như con mèo hoa nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúm đồng tiền như hoa, đưa lên tay của nàng, được hãn kéo lên ngựa, ngồi ở phía sau hãn.

"Nắm chặt Bốn vương, cẩn thận kéo ngã xuống ngựa đấy."

"Được rồi."

Giục ngựa chạy đi, gió sớm từ từ thổi lật phất ở trên mặt, thổi rối loạn mái tóc, cũng thổi rối loạn tâm, lúc đầu nàng chỉ nhẹ nín lấy áo bào hắt, trong lòng ngọt như có mật lặng lẽ mà buộc chặt, cho đến lúc sau đưa tay ôm trên hông hắt, trong tiềm thức, còn muốn ôm càng sâu càng thâm nhập hắt hơn, nhưng, sau lưng còn mười mấy thớt ngựa đi theo, mười mấy đôi mắt.

Lưng của hắt thật là rộng lớn, nếu dựa vào nơi đó, nhất định sẽ có cảm giác thật vững chắc, thật ấm áp, hắt sẽ vì nàng che gió che mưa, sẽ vì nàng loại bỏ muôn vàn khó khăn, tựa hồ, hắt sẽ vì nàng chống lên một mảnh bầu trời.

Khi trở lại Bát vương phủ, sắc trời đã sáng choang.

Sở Vân Hách xuống ngựa trước, sau đó ôm Đoàn Cẩm Sơ đưa nàng xuống lưng ngựa, Tiểu Xuyên Từ và Cẩn Nhi và nha hoàn đã nghênh đón ở bên ngoài, lúc đầu liếc nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ, tất cả sợ hết hồn!

"Tiểu Xuyên Từ, mang Tiểu Sơ Từ trở về phòng người, chuẩn bị thùng nước cho hắt tắm rửa sạch sẽ." Sở Vân Hách lạnh nhạt phân phó.

"Dạ, chủ tử!"

"Nhiep Phong và Nhiep Huyền, Nghiêm Du, cùng bốn vương đến thư phòng!"

"Dạ, chủ tử!"

Trong thư phòng, Sở Vân Hách ngồi dựa lưng vào ghế đệm, ánh mắt nhìn ba người, mang theo vài phần thanh lãnh, tiếng nói bình tĩnh:

"Về chuyện của Tiểu Sơ Từ, Bốn vương tự có chủ trương, nếu bọn người còn dám nói chuyện gì không đúng, đừng trách Bốn vương không niệm tình chủ tớ nhiều năm! Đối với Tiểu Sơ Từ, Bốn vương nhìn thấy rất thuận mắt, nhưng Bốn vương tuyệt không có ý thích nam nhân, các người hãy yên tâm! Nhân đây phân phó, trong phủ bất cứ người nào, loạn nói huyền thuyên, Bốn vương sẽ cắt lưỡi người đó!"

"Dạ, nô tài tuân lệnh!"

Ba người không dám có bất kỳ dị nghị gì quỳ xuống dập đầu.

"Từ hôm nay, đi tra cho Bốn vương về chuyện ám tiễn hành thích người ngày hôm qua, còn nữa, kiểm tra xem xét kỹ càng tất cả bối cảnh của Tiểu Sơ Từ, Bốn vương phải biết rõ ràng rành mạch!" Trong ánh mắt Sở Vân Hách thoáng qua một vẻ phức tạp, hai tay nắm lại siết chặt.

"Dạ, chủ tử!"

Sở Vân Hách gật đầu một cái, lại nói: "Còn nữa..., bút bạc kia đã thẩm tra đối chiếu ra sao? Bên phía Phần Dương có tin tức gì không?"

"Bẩm chủ tử, 20 vạn lượng bạc kia, hơn phân nửa sai sót ở chỗ An Tĩnh Vương, bởi vì hiệu tư lạp của Triệu tiên sinh ghi tên của An Tĩnh Vương." Nghiêm Du trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tắm rửa, cái yếm màu tím nhạt

"Ồ? Là Nhị ca à?" Sở Vân Hách nhướn mày, khẽ hiện ra một nụ cười lạnh, "Vây đi điều tra đi, nếu như xác định, không nên ép vội, nhưng cũng không được buông lỏng, ba ngày hai bữa cứ thúc giục là được rồi."

"Dạ, nô tài hiểu rõ!" Nghiêm Du chấp tay nói.

Nhiep Phong nói tiếp: "Hồi chủ nhân, sau khi mười xe binh khí kia bị cướp, trong thời gian này phân đà Phần Dương của Thiên Anh hội vô cùng yên tĩnh, dường như cũng đang âm thầm nghe ngóng tình hình. Chỉ có một tin tức không xác thực là, bọn họ đang thông qua Lục Lâm ở Tây Bắc để che chắn, lại mua binh khí. Ở trước mắt số lượng bao nhiêu vẫn chưa tra được!"

"Ồ? Lá gan chúng càng lúc càng lớn rồi đó! Lén mua binh khí chính là bước đầu tiên để phản quốc, Bốn vương chèn ép một lần, lại vẫn chưa từ bỏ ý định! Tốt! Bốn vương sẽ chơi đùa với Thiên Anh hội một chút!" Sở Vân Hách cười lạnh, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, chậm rãi nói.

"Xin chỉ thị chủ nhân, kế tiếp nên làm như thế nào?" Nhiếp Huyền hỏi.

"Thông báo An Dịch và An Vũ, theo dõi chặt chẽ hướng đi của Phần Dương, một khi có tin tức gì lập tức cấp báo!"

"Dạ, nô tài tuân mệnh!"

... ..

Trở về phòng, Tiểu Xuyên Từ kêu hai gia đình, ba người tay chân lạnh lẽo nâng một bồn tắm đến, nước nóng, khăn lông, lại chuẩn bị tốt trang phục thái giám, sau đó cười nói: "Tiểu Sơ Từ, người nhìn xem còn thiếu cái gì, ta sẽ giúp người mang đến."

"Ừ... Có... có áo lót mới hay không, ta rất muốn thay ra. Đáng tiếc trang phục trong cung của ta hiện không có mang theo bên người." Đoàn Cẩm Sơ cau mày, nói.

"Cái... này... Ta đi xem một chút." Tiểu Xuyên Từ và gia đình ra cửa, đi tới phía đông Dự Viên.

Đoàn Cẩm Sơ thờ dài ngồi ở trên ghế, kỳ thật nàng muốn thay nhất chính là cái yếm ngực, kể từ khi nàng xuyên qua vẫn dùng cho tới bây giờ mà chưa có thay qua, bởi vì nàng không tìm được cái yếm của chủ nhân cũ lưu lại để tắm rửa. Khoảng hai mươi ngày không có đổi áo lót, ai có thể chịu được a! Hơn nữa, mang vài bộ quần quanh ngực, hại nàng chưa được thoải mái tắm lần nào, thật khó chịu!

Một lúc sau Tiểu Xuyên Từ quay lại, trong tay thực sự đang cầm một bộ áo lót trắng tinh, thấy Đoàn Cẩm Sơ vẫn đang nằm sấp trước bàn đánh một giấc thì không khỏi lấy làm kinh hãi, "Người không phải muốn tắm rửa sao? Như thế nào còn chưa tắm?"

Nói nhảm, nếu mà nàng gột sạch, không phải bị hấn trở về liền thấy được sao?

Đoàn Cẩm Sơ như bưng bình, bĩu môi nói: "Ta chờ người cầm áo lót tới! Ta không thích đang tắm rửa mà lúc sau lại bị người khác quấy rầy."

"Được, người thật là lạ, ta với người đều là thái giám, có cái gì sợ bị người thấy, còi quần ra không phải là đều như nhau sao? Chủ nhân còn căn dặn ta phải giúp người tắm rửa đây!" Tiểu Xuyên Từ cau mày nói.

"Không cần có được hay không!" Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe, vội vàng đứng lên thoái thác đùn đẩy Tiểu Xuyên Từ, "Ta có thể tự mình tắm rửa, không cần người khác hỗ trợ, người ở xa chút, không cho phép bất luận kẻ nào tới quấy rầy ta."

"Được được được, một mình người tắm đi, áo lót mới này là chủ nhân kêu Tiểu Cá Từ ở phòng ăn chuẩn bị, người mặc vào có thể hơi lớn, nên chấp nhận chút đi."

Tiểu Xuyên Từ vừa đi ra cửa vừa nói, lời vừa mới dứt, người liền đẩy cửa đi ra ngoài. Đoàn Cẩm Sơ "Rầm" một tiếng đóng cửa lại, cài lại then cửa, cả cửa sổ cũng được đóng lại, kéo rèm cửa sổ xuống, sau khi cẩn thận kiểm tra, mới yên tâm cời quần áo tắm rửa.

Bởi vì trong lòng không yên tâm, động tác tắm rửa của Đoàn Cẩm Sơ vô cùng nhanh chóng, chỉ lo có người đột nhiên tiến vào, cho nên, nửa giờ đã giải quyết xong, mái tóc và cơ thể đều được tắm rửa sạch sẽ, quay lại nhìn cái yếm màu tím nhạt không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới mặc được, khó chịu và buồn bực nói không ra lời, từ nơi nào nàng mới có thể kiếm được một cái yếm để mặc đây?

Suy nghĩ một lúc, lại cúi đầu nhìn bộ ngực đầy đặn của mình, trong đầu lập tức nhớ ra lúc ở trong kiệu, trong lúc bất ngờ nàng bị Sở Văn Hách hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc nhuộm đỏ. Hấn đối với nàng tốt như vậy, làm cho thủ hạ đều nghĩ khuyh hướng tình dục của hấn không bình thường, hấn nhất định rất buồn bực đây! Có nên nói cho hấn biết, kỳ thật nàng là nữ nhân hay không đây?

Nếu như hấn biết được, sẽ như thế nào? Khuôn mặt hấn sẽ tái nhợt không còn giọt máu, còn nói nếu như nàng là nữ nhân, sẽ để cho nàng thử nghiệm hấn... Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, vì gương mặt hấn mà căng trở nên đỏ hồng, Đoàn Cẩm Sơ vội vàng vỗ vỗ mặt, nhắc nhở bản thân tuyệt đối không thể nóng lên. Đùng nói hấn đã có cơ thiệp, chỉ riêng chuyện của Thiên Anh hội nàng cũng đã vô phương giải thích. Hấn là hoàng tử, một khi biết nàng là người của Thiên Anh hội, lên vào trong cung có thể có ý đồ mưu hại tới hoàng đế, lúc đó hấn sẽ đối xử với nàng như thế nào?

Nghĩ tới đây, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi rung mình một cái, ngồi ở giữa bồn tắm ngo ngác trong chốc lát, sau một hồi trên người có cảm giác lạnh buốt, mới phát giác nước đã lạnh, vội vàng đứng dậy đi ra mặc quần áo, sau nhiều lần tự đánh giá, Đoàn Cẩm Sơ quyết định không mặc cái yếm, trực tiếp cầm lấy vài bộ quần quanh ngực, sau đó mới từng món, từng món mặc vào, lại từ trong thùng lấy một chút nước, cẩn thận giặt sạch sẽ cái yếm. Tuy nhiên, sau đó lại cảm thấy lo lắng, nên phơi khô ở chỗ nào đây?

Nhìn chung quanh phòng, đôi mi thanh tú của Đoàn Cẩm Sơ nhăn lại thật lâu, trước trước sau sau đi một vòng, thật sự không tìm được chỗ có thể phơi khô cái yếm, vậy phải làm sao bây giờ? Loại áo lót sát người của nữ nhân, tuyệt đối không được cho người khác thấy, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Ngồi ở trên giường, buồn bực đập vài cái, đột nhiên, trong đầu một tia sáng chợt lướt qua. Đoàn Cẩm Sơ nhảy thót một cái xuống giường, "Hi hi" cười, nàng có khả năng lén giấu ở dưới sàn nhà!

Khăn trải giường rất rộng rãi, bên rìa rủ xuống rất nhiều, cơ hồ gần chạm mặt đất. Mà dưới đáy giường tận cùng bên trong, có đặt một cái rương gỗ lim, Đoàn Cẩm Sơ lau khô nắp rương, sau đó cầm cái yếm đặt lên trên đó, lại kéo khăn trải giường xuống, được rồi, mọi sự đại cát!

Khẳng định Tiểu Xuyên Từ sẽ không tùy tiện đi về phía bên kia cái rương, đợi cái yếm hong khô, nàng lập tức mặc lại, tất cả liền thần không biết quỷ không hay!

"Ha hả!"

Đoàn Cẩm Sơ vô cùng đắc ý cười đến cong lông mày, mới cúi người xuống định thu dọn bồn nước. Ngoài cửa chợt vang lên, truyền đến âm thanh của Tiểu Xuyên Từ, "Tiểu Sơ Từ, ngươi tắm xong chưa? Đồ ăn sáng ta đã bung tới."

"Được rồi." Đồng ý một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ ra mở cửa, Tiểu Xuyên Từ mang theo hộp đựng thức ăn đi vào, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ, trước mắt lập tức sáng ngời, ngơ ngác cười nói: "Tiểu Sơ Từ, dung mạo ngươi thật tuần tú a!"

"Ách. . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, mới tắm xong tóc còn chưa có khô, xõa xuống trên vai, nếu như dùng ánh mắt của người hiện đại để nhìn, liếc mắt là có thể nhận ra nàng là nữ nhân. . .

Tiểu Xuyên Từ vẫn còn nhìn, về mặt si ngốc. . .

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ mắt tự nhiên nghiêng nghiêng, không vui trách mắng: "Nhìn cái gì đây? Ta có dung mạo tuần tú, là bởi vì mẹ ta vốn xinh đẹp. Mẹ của ta xinh đẹp, là bởi vì mẹ của mẹ ta trưởng thành xinh đẹp. Mẹ của mẹ ta có dáng dấp xinh đẹp, là bởi vì. . ."

Tiểu Xuyên Từ nghe đến choáng váng. . . Cuối cùng tổng kết ra một câu, "Tiểu Sơ Từ, tướng mạo ta bình thường, đó là bởi vì tổ tông mười tám đời của ta đều là người bình thường. Ngươi xinh đẹp, là do tổ tông mười tám đời nhà ngươi đều xinh đẹp, có đúng hay không?"

"Uh, ngươi hiểu như vậy, cũng đúng." Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu, gien dạy học đến đây kết thúc, liếm liếm môi, "Ăn cơm!"

Lúc rảnh rồi, ánh mắt Đoàn Cẩm Sơ luôn không tự chủ được liếc về phía cuối giường, rốt cuộc, sau lần thứ năm nghiêng đầu đi, Tiểu Xuyên Từ không nhịn được hỏi: "Ngươi nhìn gì vậy? Phía dưới giường có cái gì à?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ai có thể vì nàng, chống đỡ cả bầu trời

Edit : Miu

Thời tiết hôm nay gió thổi phe phẩy, trời xanh không mây, màn trời màu lam nhạt, giống như một bức màn nhung tơ tinh khiết, được khảm viền vàng rực rỡ.

Tỉnh lại sau một giấc ngủ say, đã là nửa buổi chiều .

Đoàn Cẩm Sơ lười biếng ưỡn lưng, thỏa mãn xuống giường, nhìn ngoài mặt trời ngoài cửa sổ đỏ như lửa, thoải mái nhắm chặt đôi mắt, lại mở ra, sau đó sờ sờ cái bụng, lại đói rồi.

Mở cửa đi ra ngoài, tìm một vòng trong viện vẫn không hề phát hiện bóng dáng Tiểu Xuyên Từ, Đoàn Cẩm Sơ liền đi tới phòng ăn. Thời gian ăn bữa trưa đã sớm qua rồi, không biết nhà bếp có còn thừa lại thức ăn để cho nàng một phen no bụng hay không đây?

Trên đường tìm hỏi thị vệ canh gác, đến khi tới được phòng ăn, nhìn thấy bên trong chỉ có một ma ma và một hạ nhân làm việc vặt. Đoàn Cẩm Sơ đứng ở trên cửa lễ phép cười hỏi "Xin hỏi, còn thức ăn không ạ?"

Hai người bên trong nghe tiếng quay đầu, đánh giá Đoàn Cẩm Sơ từ đầu tới chân vài lần, mới có vẻ mặt hiểu rõ mà hỏi:

"Ngươi là Tiểu Sơ Từ?"

"Vâng, đúng vậy." Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, gạt đầu, có vẻ như bây giờ nàng rất có tiếng tăm nha, đi chỗ cũng có người nhận ra nàng.

"Đây là phần ăn giữ lại cho ngươi." Ma ma kia nói xong, sau đó mở cái tủ bụng ra một chén thịt viên và một chén thịt xào, bà lại cầm hai cái bánh bao đặt lên trên khay đựng thức ăn, "Những món này là đưa cho ngươi, nếu như ngươi muốn mang về phòng mình ăn, ta sẽ giúp ngươi xếp vào trong hộp đựng thức ăn. Nếu như ngươi ăn ở chỗ này, thì ở đằng kia có cái bàn."

"Tại sao. . . . Tại sao lại đặc biệt giữ lại cho ta? Tại sao cơm lại ngon như vậy?" Đoàn Cẩm Sơ nhất thời ngây người, khó có thể tin nhìn khay đựng thức ăn kia.

Ai ngờ ma ma kia liếc nàng một cái, nàng rõ ràng thấy được trong mắt bà ta có chút không vui, rồi bà lại nghiêng mặt đi, bình tĩnh nói: "Tiểu Xuyên Từ nói, đây là vương gia đặc biệt hạ lệnh, ngươi mau đi ăn đi."

"A..." Đoàn Cẩm Sơ khẽ lên tiếng, yên lặng bụng khay đựng thức ăn đi tới trước bàn ngồi xuống, rồi nhấm nháp từng miếng từng miếng một, trong lòng là cảm xúc nói không ra lời. Chuyện nhỏ như vậy, hần đều hạ lệnh xuống, nàng ở trong vương phủ của hần, không có làm việc gì của nô tài, lại được hưởng thụ đãi ngộ cao như thế, hần phải chăng là... Thích nàng?

Hạ nhân làm việc vất vả thêm cúi vào trong bếp lò, cùng ma ma liếc mắt nhìn một cái, hai người hừ nhỏ một tiếng không thể nghe thấy, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng chê bai. Một kẻ nam sủng dựa vào bán rẻ tướng mạo lại có thể mê hoặc chủ nhân thành như vậy, cái này quả là trường hợp đặc biệt!

"Ma ma, ta ăn no rồi, phiền toái các người." Đoàn Cẩm Sơ đứng dậy, đi tới trước mặt hai người, lộ ra nụ cười thân thiết.

"Ừ."

Ma ma kia không để ý tới lên tiếng, cũng không quay đầu lại.

Nhất thời trong lòng Đoàn Cẩm Sơ giống như có cái gì nghẹn lại, nàng đứng một hồi, rồi yên lặng đi ra khỏi phòng ăn. Sau lưng, mơ hồ có âm thanh lặng lẽ truyền đến.

"Phi... hừ! Thật sự là không biết xấu hổ! Vương gia là một nam nhân, lại bị hần mê hoặc tâm trí, cùng nhau ngồi kiệu cùng nhau cười ngạo. Đây là điều mà ngay cả bảy vị tiểu chủ trong Ý Lan Các cũng không được như vậy. Nếu như bị Từ đại tiểu thư phủ Thừa tướng biết, sao có thể đón nhận việc Vương gia thích thái giám..."

Âm thanh càng thoáng càng xa, bởi vì Đoàn Cẩm Sơ bước càng lúc càng nhanh. Bên ngoài, mặt trời chiếu rọi, nàng lại rơi lệ đầy mặt, trong lòng lạnh như băng...

Thân phận này nàng không thể lựa chọn, nàng cũng muốn khôi phục lại thân phận nữ nhân. Chỉ là, người của Thiên Anh hội đang nhìn chăm chú nàng, nàng không còn đường có thể đi... Từ đại tiểu thư phủ Thừa tướng... Là ai? Có quan hệ gì với hần?

Đột nhiên, nàng rất muốn thoát khỏi hần, bỏ đi rất xa...

"Đứng lại!"

"Ta muốn đi ra ngoài!" Đoàn Cẩm Sơ đứng ở cửa chính Bát Vương Phủ, lạnh lùng nói.

Thủ vệ mặt không đổi sắc ngăn nàng lại, "Vương gia có lệnh, không cho phép người tùy ý đi ra ngoài vương phủ, mời người trở về!"

"Tại sao? Vương gia rõ ràng nói hôm nay cho ta hồi cung!" Đoàn Cẩm Sơ ngăn người, chất vấn.

"Tiểu Sơ Từ, mệnh lệnh là do Vương gia sáng nay phái người đến căn dặn. Chúng ta là chỗ chức trách, xin người không nên gây khó khăn cho chúng ta!" Thủ vệ nói.

Chán nản trở về, đứng trước một đám hoa oải hương lớn, ngửi mùi hoa nhẹ nhẹ, trong lòng lại cực kỳ đè nén.

Nàng không biết, con đường phía trước nên đi như thế nào? Ai là người đáng cho nàng tín nhiệm, có thể làm cho nàng nói hết nỗi khổ tâm? Ai lại có khả năng cho nàng một tương lai, vì nàng chống đỡ cả bầu trời?

Sở Văn Hách, hần có thể chứ? Không, mặc dù hần thích nàng, cho dù sau khi biết nàng là nữ nhân vẫn thích nàng. Nhưng giữa bọn họ, đã có quá nhiều trở ngại, linh hồn của nàng vô phương nhập vào khối thân thể này. Nàng liền chịu mọi thứ liên quan đến khối thân thể này, bao gồm, việc nàng cùng hần có thân phận đôi lạp!

Đứng không biết bao lâu, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng, Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc quay đầu lại, cách nàng hai trượng không biết từ lúc nào có một người nam nhân trẻ tuổi đang đứng, hai tay buông thõng, mặc một bộ y phục màu đỏ, diện mạo tuấn tú, da màu đồng cổ, làm cho người ta cảm thấy rất là nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Chỉ là trên mặt lộ ra một vẻ kì dị, đôi đồng tử đen như mực kia đang liếc mắt nhìn nàng chăm chú, làm cho nàng có cảm giác rất không thoải mái, không khỏi trợn mắt mà hỏi: "Nhìn cái gì vậy? Người là ai? Lén đứng ở sau lưng ta, vừa nhìn đã nhận ra không phải là người tốt!"

"Hả?" Vô duyên vô cớ bị mắng một trận, khuôn mặt tuấn tú của Gia Cát Toàn Cơ lập tức chuyển thành màu đỏ, khóe miệng không ngừng giật giật "Người nói cái gì? Dám nói bốn công tử ta không phải người tốt?"

"Hừ! Không để ý tới người!" Đoàn Cẩm Sơ liếc một cái, nhắc chân đi tới Dự Viên. Nàng muốn tìm Sở Văn Hách nói chuyện, để cho nàng hồi cung, nàng không thể có liên quan gì hần nữa. Nếu như không động tâm không sợ, sợ hãi chính là, tiếp tục như vậy, nàng... Có thể rơi vào tay giặc!

"Ồ? Vừa nãy người đã muốn đi?" Gia Cát Toàn Cơ ngăn người, hai bước đuổi theo ngăn lại, nhún mày nói: "Nhìn diện mạo của người rất khôi ngô tuấn tú, tại sao lại giống như một con nhím, gặp người liền đâm?"

Đoàn Cẩm Sơ căm tức nhìn người chặn đường trước mặt, nhẹ nhàng cắn răng "Ta chính là chủ đây, người muốn như thế nào? Bốn đại gia tâm tình khó chịu, nhìn thấy diện mạo người đáng ghét đã muốn chửi!"

"Phốc --"

Gia Cát Toàn Cơ lập tức phì cười, nhìn trên dưới Đoàn Cẩm Sơ một lượt, trong mắt đều là ý cười, vừa cười vừa nói: "Ngươi chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, ngươi cho đại gia là ai hả? Tính khí như vậy, lại còn đi chê bai người khác, ngươi cảm tình con cọp à!"

"Hừ hừ hừ! Ta chính là cảm tình con cọp, hy vọng ngươi là cảm tình con gà, để cho ta một ngụm cần chết ngươi!" Giọng Đoàn Cẩm Sơ cãi vã cực kỳ lớn, nhưng do hai người cao chênh nhau một cái đầu, nên nàng chỉ có thể ngửa cổ trợn mắt.

"Khụ khụ!" Gia Cát Toàn Cơ bị sắc quá mức, khuôn mặt tuần tú liên tục co quắp đến hơi cong nửa người dưới. Từ khoảng cách gần nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp không giống như là nam nhân, rất là hoài nghi hỏi:

"Nghe nói, ngươi là thái giám? Ngươi là thái giám sao? Thường nói phụ nhân là kẻ có lòng dạ độc ác nhất, nay lại có khả năng đổi thành thái giám có lòng dạ độc ác nhất ư?"

". . ." Đoàn Cẩm Sơ không nói gì, im lặng hết nửa phút, mới từ trong kẽ răng nặn ra được mấy câu "Có khả năng! Hoàn toàn có khả năng! Bản thái giám chính là một người lớn lên có lòng dạ thâm độc; nam hiểm. Nếu như các hạ thích, hoan nghênh gia nhập hàng ngũ thái giám!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Bị chặn ở ngoài, hoàn toàn tỉnh ngộ

Editor: Tinh Tinh

Đoàn Cẩm Sơ nói xong, hung ác trợn mắt một cái rồi phẩy tay áo rời đi!

Nhưng mà, nam nhân ở phía sau lại mặt dày đuôi theo cùng nàng đi song song, nhìn phương hướng đang đi một cái, trong mắt lóe lên một tia hài hước, "Tiểu Sơ Tử, ngươi muốn đi Dự Viên sao?"

"Mắc mớ gì tới ngươi? Cách xa ta một chút, không cho đi theo ta!" Đoàn Cẩm Sơ nghiêng mắt nhìn một cái, khẩu khí tương đối hung hăng, bởi vì do nam nhân này đụng vào nàng khi tâm tình nàng đang không tốt!

"Ồ? Ngươi được đi đường này, còn bốn công tử thì không được đi sao? Nhưng cổ tình lại khéo vô cùng, bốn công tử cũng muốn đi Dự Viên!" Gia Cát Toàn Cơ cười lưu manh, vẻ mặt bất cần đời, sau đó cầm cây quạt ở ngang hông vừa quạt vừa đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ đỏ lên vì tức, dứt khoát cắn răng một cái, vung chân chạy như điên rời khỏi.

"Ô! Thật đúng là lợi hại! Quả nhiên không giống nhau, tính tình ngay thẳng, làm theo cảm tính, không trách được. Ha ha." Gia Cát Toàn Cơ nhìn theo cái bóng đáng đang chạy như điên kia, bật cười gật đầu, nhưng trong mắt cũng đồng thời hiện lên vẻ lo lắng.

Đoàn Cẩm Sơ chạy muốn mất mạng về phía Dự Viên, nhưng lại bị thủ vệ đưa tay ngăn lại, "Chủ tử có lệnh, không cho phép ai tự tiện xông vào!"

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ lảng ra, miệng mở ra ngừng một chút, mới thở gấp nói: "Vậy ngươi đi thông báo với vương gia, ta muốn gặp hắn!"

"Đợi một chút!"

Một tiếng cười vang lên ở sau lưng, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, vội quay đầu lại nhìn, lại nhìn thấy Gia Cát Toàn Cơ đang ở sau lưng nàng, vừa nhìn nàng vừa phe phẩy quạt cười nói với thủ vệ: "Bốn công tử cũng muốn gặp vương gia, cùng nhau thông báo đi!"

"Hừ! Hắn sẽ không gặp kẻ bị thân kinh như ngươi!" Hai tay Đoàn Cẩm Sơ ôm ngực, cực kì khinh bỉ nhìn người nào đó, nặng nề hừ một tiếng.

"Ồ? Ha ha. Vậy thì ta mới mất mong chờ!" Khóe môi Gia Cát Toàn Cơ nhếch lên, tự tin nhướng mày cười khê.

Mặt của thủ vệ co rút mấy cái, sau đó ôm quyền cung kính nói với Gia Cát Toàn Cơ, "Xin Toàn Cơ tiên sinh chờ một chút!" Dứt lời, liền đi vào thật nhanh.

"Toàn Cơ tiên sinh? Chắc chắn, nên gọi là long chim tiên sinh đi, ngàn vạn lần đừng tự khoe là Ngự Huyền Cơ nha!" Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ nghiêng mặt, làm bộ như đang thưởng thức cảnh vật bốn phía, cười đến nghẹn nhưng trong miệng lại len lên thầm nói.

"Rắc rắc!"

Ở bên cạnh, cây quạt ở trong tay bởi vì người nào đó không tự chủ mà dùng sức khiến cây quạt biến thành hai khúc!

“Vùng trộm mắt chửi người khác, người cho rằng bốn công tử không nghe được sao?” Mặt của Gia Cát Toàn Cơ đen đến mức có thể nhỏ ra mực, đưa tay nắm lấy vai của Đoàn Cẩm Sơ, mặt đối mặt chất vấn: “Ngư Huyền Cơ là ai? Hắn mới là lông chim!”

“Phốc!” Đoàn Cẩm Sơ nhin không được cười to lên, “Ha ha ha, ha ha ha. Huyền Cơ kia không phải là Toàn Cơ! Người ta là nữ thi nhân, còn người chính là lông chim rẻ rách!”

Gia Cát Toàn Cơ tức không thể nói, “Ngươi! Đồ thái giám chết tiệt! Bốn công. . . .”

“Toàn Cơ tiên sinh!”

Đúng lúc này thủ vệ trở lại, ôm quyền nói: “Vương gia mời tiên sinh vào!”

“Được!” Gia Cát Toàn Cơ tròn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, sau đó nói: “Thái giám chết bầm, ngươi chờ cho bốn công tử, bốn công tử sẽ không tha cho ngươi!”

“Stop! Bốn đại gia lười so đo với ngươi!” Đoàn Cẩm Sơ khiêu khích giương lông mày lên, đánh vào cái tay đang vuốt ve trên vai của nàng, quay người lại muốn đi vào trong cửa lớn, ai ngờ.

Thủ vệ ngăn nàng lại, “Tiểu Sơ Tử đừng bước! Chủ tử nói ngài không muốn gặp ngươi, mời ngươi trở về phòng nghỉ ngơi!”

“Cái gì?”

Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, tiếp theo tức giận nói: “Tại sao? Hắn nhìn thấy người bệnh thần kinh này lại không nhìn thấy ta, hắn có ý gì? Quả thật là quá đáng!”

“Tiểu Sơ Tử, cẩn thận lời nói của mình! Chủ tử muốn gặp người nào, nô tài như chúng ta có thể chất vấn sao?” Thủ vệ trầm mặt xuống, lạnh lùng nói.

“Ngươi. . . .”

“Toàn Cơ tiên sinh, mời ngài!”

Thủ vệ không để ý đến nàng nữa, trực tiếp khom người mời Gia Cát Toàn Cơ, khéo môi Gia Cát Toàn Cơ xuất hiện một nụ cười, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, “Như thế nào, chịu phục chưa? Hừ hừ, muốn tranh giành với bốn công tử, ngươi đứng ở cửa sổ đi!”

Dứt lời, hắn quăng cho người nào đó một cái “Mị nhãn” sau đó vừa phe phẩy nửa cây quạt vừa đi vào.

“A a a! Sở Văn Hách, ngươi thật khốn khiếp, ngươi không để cho ta đi, lại không thấy ta, ngươi.” Đoàn Cẩm Sơ vô cùng tức giận vừa rống vừa muốn xông vào bên trong, nhưng dường như bọn thủ vệ sớm đã đề phòng nàng sẽ dùng chiêu này, lập tức có hai người lao ra giữ nàng lại, giữ lấy tay nàng không chút khách khí đẩy nàng ra khỏi đại môn, sau đó xếp một hàng chặn ở cửa, một đám người mặt không chút thay đổi!”

Đương nhiên, trải qua chuyện lần trước ở thư phòng, tất cả thủ vệ ở Bát vương phủ đã có được kinh nghiệm, kiên quyết sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa, nếu không, không biết chủ tử sẽ làm gì với tên thái giám này, cũng không biết ngài ấy sẽ làm gì với bọn họ, cho nên, lòng cảnh giác của mỗi người đều tăng lên mười phần!

Đoàn Cẩm Sơ bị ném lảo đảo quay ngược lại mấy bước, tức giận đỏ mặt tía tai, hung hăng trừng mắt nhìn đám thủ vệ, hàm răng cắn “Ken két” vang lên, “Mẹ nó, trở về suy nghĩ kỹ hơn!”

Trong phòng, Sở Văn Hách miễn cưỡng tựa vào đầu giường, mặc cho Gia Cát Toàn Cơ mủo băng gạc thay thuốc trên cánh tay hắn, trầm ngâm nghe xong động tĩnh ở bên ngoài, khéo môi khẽ hiện nụ cười.

“Chắc chắn, thật đúng là không bình thường, vương gia, trước tiên ngươi đền cho ta cây quạt đi!” Gia Cát Toàn Cơ vừa làm, vừa bực vừa hận nói.

“Mắc mớ gì đến bốn vương? Trên đầu chữ ‘nhân’ là một cây đao, ngươi sẽ không nhân nhin chứ? Nam nhân mà, học nhiều bình tĩnh một chút!” Sở Văn Hách khẽ mở mắt, nhàn nhạt nói.

“Cái gì?”

Gia Cát Toàn Cơ kích động, lực đạo trên tay tăng một phần, Sở Văn Hách lập tức cau mày nói: “May là thương thế kia không ở trên người ngươi!”

“Khụ khụ!” Gia Cát Toàn Cơ lập tức ho hai tiếng, động tác bôi thuốc cũng nhẹ lại, sau đó cẩn thận để băng gạc lên, lúc này mới lý luận nói: “Vương gia, ngươi thật là quá đáng! Ngươi thật sự là vì tên thái giám phách lối kia mà trọng sắc khinh bạn rồi sao? Ta thực sự thích cô nương nhà, mà thái giám này có vẻ thú vị, đáng vẻ thanh tú, nhưng cuối cùng vẫn là thái giám, không thể ‘gì kia’ ở trên giường, không thể sinh con đường cái, ngươi muốn sử dụng hắn như thế nào đây? Nữ nhân ở thiên hạ nhiều như vậy, ta chưa muốn có nam sủng!”

Sở Văn Hách trầm mặc không nói, trong tròng mắt lộ ra vẻ thâm trầm và mâu thuẫn, rối rắm.

Thật ra thì, hân hận mình không kìm hãm được, hận trong lòng mình biến thái, không thể phủ nhận, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nói đúng, bọn họ là bảo vệ danh tiếng của hân, vì muốn vãn hồi giới tính của hân, mà lựa chọn không tiếc đến tính mạng của mình mà ám sát Đoàn Cẩm Sơ, nếu hân thật. . . . Như vậy, vì danh dự của hoàng thất, sẽ có nhiều người nhảy ra không cho phép, như thế, Tiểu Sơ Từ hân là sẽ chết!

Cho nên, hân mới phong tỏa tin tức mình bị thương, phong tỏa hết tất cả chuyện có liên quan đến hân và Tiểu Sơ Từ, không gặp 'hân', một là không muốn làm cho mình lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục, hai là không muốn cho 'hân' nhìn thấy vết thương của hân, hân trả giá, chỉ muốn yên lặng trả giá.

Thật lâu, môi mông của Sở Vân Hách khẽ động, trong giọng nói mơ hồ mang theo nặng nề và quyết tâm, "Toàn Cơ, bốn vương hiểu, bốn vương sẽ không tiếp tục sai nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thì ra là, hân đã có vị hôn thê

Chương 78: Thì ra là, hân đã có vị hôn thê

Đoàn Cẩm Sơ tràn đầy tức giận trở về phòng, nàng ngã xuống giường không ngừng hà hơi hít vào, vậy mà không thấy nàng! Vậy mà thật sự không thấy nàng! Tên lường gạt! Lúc ở bên trong hố đất cứu nàng còn dịu dàng thăm thiết, vừa về tới Bát vương phủ, ngủ một giấc thức dậy liền trở mặt vô tình!

Sở Vân Hách! Có quý mới thích người! Cho dù bản cô nương có thích thái giám, cũng không thêm thích người!

Kìm nén tức giận trong lòng, Đoàn Cẩm Sơ tiện tay cầm một đầu thuốc hít đặt trên đầu giường quăng ra ngoài!

"Ầm."

Tiểu Xuyên Tử đang muốn đẩy cửa tiến vào bỗng nghe trong phòng truyền ra tiếng đập dọ tay hân run lên, cái trán đánh vào trên cửa một tiếng "đông", "Ui."

Lông mày Tiểu Xuyên Tử nhíu chặt lại, đưa tay xoa nhẹ trán mấy cái, lúc này mới đẩy cửa đi vào, chạy thẳng tới phòng trong, nhìn một cái mặt liền trắng bệch, "Tiểu Sơ Từ, người đập bể đầu thuốc hít của ta?"

"Ách. Bể rồi?" Đoàn Cẩm Sơ ngây ngốc, vội vàng đứng lên nhìn xuống mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức quần bách, tràn đầy áy náy nói xin lỗi: "Thực xin lỗi người, ta, ta nhất thời không khống chế cảm xúc được. Tiểu Xuyên Tử, cái này của người bao nhiêu tiền, ta đền lại cho người, người đừng tức giận có được không? Ta có bốn mươi văn tiền, người xem có đủ hay không?"

Tiểu Xuyên Tử chậm rãi ngồi xổm người xuống nhặt mảnh vụn trên đất, vừa tức vừa thương tâm: "Tiểu Sơ Từ, người có biết hay không, đây là vật mà chủ tử thưởng cho ta lúc mùa xuân đấy, một món đồ đáng giá như dieễnn đoàn lê quý đoan vậy ta định là bỏ vào hộp tủ khóa, nhưng lại muốn suốt ngày lúc ngủ nhìn một chút, nên mới lấy ra đặt ở đầu giường, không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới người thế mà lại đập vỡ nó! Bốn mươi văn tiền, người làm sao mua nó?"

"Tiểu Xuyên Tử. . . ." Đoàn Cẩm Sơ hối hận không kịp, luống cuống

xuong giuong, cung ngoi xom xuong nhật mann vụn, mím mồi, nne giọng nói: "Vậy thì, người nói xem nó đáng giá bao nhiêu tiền? Ta, ta nhất định nghĩ biện pháp đền cho người, là ta không tốt, là ta quá tùy hứng, người đừng giận ta nữa được không? Bọn họ cũng chán ghét ta, nói ta cùng Vương gia mập mờ không rõ, chỉ có người thành tâm đối đãi với ta, ta."

Lỗ mũi đột nhiên đau xót, Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được khóc "hu hu", "Ta tiếp tục làm công kiếm tiền, hoặc là ta hồi cung kiếm tiền tháng, ta nhất định bồi thường cho người, nhất định."

"Tiểu Sơ Tử!" Tiểu Xuyên Tử ngẩng đầu lên, đau khổ lắc đầu một cái,

"Thôi, coi như chủ tử không có thưởng gì cho ta cả! Chúng ta đều là thái giám, cũng không dễ dàng, chẳng qua là mạng người so với ta tốt hơn, chủ tử hần. Tiểu Sơ Tử, nếu người là cô nương thì tốt rồi, chủ tử thích người như vậy, nhất định sẽ thu người vào phủ, nhưng bởi vì người là. Cho nên, người nên cẩn thận một chút, lời nói không xuôi tai, chúng ta làm nô tài, bất quá cũng chỉ là đồ chơi trong tay chủ tử mà thôi, chủ tử hôm nay thích người, có thể mọi thứ đều đối đãi tốt với người, nhưng nếu một khi chuyện xấu này truyền xa hơn, rồi truyền đến trong lỗ tai hoàng thượng, vừa bất lợi đối với chủ tử, cũng sẽ bất lợi đối với người, sợ là người. Tánh mạng khó bảo toàn!"

"Thu vào phủ. Làm cơ thiếp của hần sao? Thiếp thất của hần đã rất nhiều

rồi."
Tim của Đoàn Cẩm Sơ đập mạnh và loạn nhịp, trong đầu nhất thời vô cùng hỗn độn, mama ở phòng ăn nói Ý Lan các trong vương phi của hần có bày vị cơ thiếp, nàng phải làm tiểu thiếp phòng thứ tám hay sao?

Nàng đang suy nghĩ hỗn độn, Tiểu Xuyên Tử lại mở miệng nói: "Nhất định chỉ là thiếp thôi, vương phi thì hoàng thượng sớm đã định ra điễnn đoàn lê quýý đoân rồi, ba năm trước đã chỉ hôn, là Đại tiểu thư Từ Thiên Lệ của phi Thừa tướng, lúc ấy Từ tiểu thư mới mười bốn tuổi còn chưa đến tuổi cập kê!"

"Thật vậy sao?"

Thêm một lần nữa tai nghe được ba chữ "Từ tiểu thư" này, đầu Đoàn Cẩm Sơ "oanh" một tiếng nổ tung, ngơ ngác nhìn Tiểu Xuyên Tử, cái gì cũng không thể nghĩ, cái gì cũng không làm được, chỉ ý thức rõ ràng được một

chuyện, đó chính là, Sơ Vân Hách sớm đã có vị hôn thê, có thể nói thế thiệp thành đoàn.

Trong lúc vô tình Tiểu Xuyên Tì ngẩng đầu lên, lại bị sợ hết hồn, "Tiểu Sơ Tì, sắc mặt người tại sao lại trắng bệch như vậy? Bị bệnh sao?"

"Không có, không có." Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, vội lắc lắc đầu, suy nghĩ che giấu tâm tình của mình, cúi đầu nhanh chóng dọn dẹp mảnh chai vụn trên mặt đất, thuận miệng hỏi: "Vậy tại sao bọn họ đến bây giờ còn chưa có lập gia đình?"

"Vốn là kéo dài hơn một năm, chờ Tì tiểu thư đến mười lăm tuổi mới có thể thành hôn, không ai ngờ được, Tì phu nhân trong năm Đông Nguyệt lại qua đời, vì nhất định phải thi ba năm hiếu kỳ, cho nên việc này bị chậm trễ đến nay, cũng may ba năm đã xong rồi, qua hết Đông Nguyệt năm nay, đầu mùa xuân sang năm có thể hoàng thượng sẽ hạ chỉ cho Vương gia cùng Tì tiểu thư thành hôn!" Tiểu Xuyên Tì nói.

"A, đầu mùa xuân sang năm. . . ." Đoàn Cẩm Sơ lâm bầm nói, trong lúc thất thần, mảnh vụn cầm trong tay không cẩn thận cắt trúng ngón tay, nhỏ ra máu, "Uì. . . ."

"Tiểu Sơ Tì!" Tiểu Xuyên Tì cả kinh, vội kéo nàng đứng lên, từ trong túi gỗ lấy ra một miếng vải bố nhỏ quấn ngón tay giữa của nàng, lấy thêm sợi dây cột chắc, nói: "Người đừng làm nữa, một mình ta dọn được rồi, người đã dùng cơm trưa rồi sao?"

"Ừ" Sơ Vân Hách nói, giọng điệu bình thường, không có gì đặc biệt.

"U." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cách máy móc, ánh mắt nhìn ngón tay, trong lòng rỗng tuếch.

"Vậy được, tối hôm qua người ngồi không ngon, vậy đi nằm ngủ lại một chút đi, buổi sáng ta thấy người có nhìn thẳng dưới đáy giường, mặc dù người không nói, nhưng ta đoán người nhất định là mệt mỏi cực kỳ, cho nên, người ngủ điểnn đoàn lê quýý đoàn nhiều hơn chút, dù sao chịu thì cũng không có phân công việc gì cho người."

Tiểu Xuyên Tì cười thân thiết, đẩy Đoàn Cẩm Sơ tới trên giường nằm xuống, nói xong, xoay người lại đứng ở trên đất, thật nhanh thu thập xong mảnh vụn.

Đoàn Cẩm Sơ nằm nghiêng, quay lưng về phía Tiểu Xuyên Tì, đem chân kéo cao lên, ngay cả đầu cũng che phủ đi, cố ép mình nhắm mắt lại đi ngủ, trong lúc bất giác lệ đã rơi đầy mặt.

Ngày mai, ngày mai nhất định phải rời khỏi Bát vương phủ, không nên thấy hắn, không nên gặp hắn nữa.

Đến khi nàng tỉnh lại, bóng đêm đã thâm trầm, sao lốm đốm đầy trời.

Trong phòng không có đèn, tối đen như mực, nàng nhắc chân lên bước xuống giường, Đoàn Cẩm Sơ mò ngọn đèn dầu trên bàn, Tiểu Xuyên Tì không ở đây, vừa vắng lạnh lại an tĩnh, tiếc mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, tất cả đều là màu đen, không biết bây giờ là canh mấy, không biết có còn cơm không, bụng lại trống không.

Hình như từ lúc xuyên đến đây, mỗi ngày nàng đều vì chuân làm thức ăn đồ lớn đều bụng mà nhất sầu lòng.

Chuyện làm em nước ư cấp này cũng như như sau, cũng
thường đi ra cửa, muốn đến phòng ăn xem một chút, lại chợt
nhớ lại lời mama kia nói, bước chân nàng khẽ chậm lại,
nhìn bóng đêm, lúc này sợ là phòng ăn đã không còn cơm,
huống chi nếu đi thêm một lần, bọn họ lại sẽ nói chuyện
đặc biệt của nàng.

Nàng đi lung tung không có mục đích, Dự Viên không
vào được, cửa lớn trong phòng không được ra, hẳn cũng
không muốn thấy nàng, bụng lại đói, nên làm cái gì bây
giờ, làm sao bây giờ đây?

Một nhánh cành liễu phát qua bờ vai, Đoàn Cẩm Sơ giật
mình dừng bước lại, một dòng suối nhỏ từ dưới chân chảy
qua, ánh trăng chiếu xuống suối nước, sóng mênh mông
trong suốt.

Cả người chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn dung nhan tinh
xảo chiếu rọi ở trong suối nước. Đoàn Cẩm Sơ yếu ớt
thở dài, gương mặt này, quả thật xinh đẹp làm say lòng
người, nhưng lại không phải là của nàng, nếu có thể được,
nàng muốn đi đến đoàn lê quýy đoan đoái khuôn mặt của
mình, dần thân vào chốn dân gian, làm một nữ nhân bình
thường.

Đối diện với bên trong tường viện, thấp thoáng có váy áo
của nữ tử theo gió đêm bay lên, xuyên thấu qua ánh trăng
sáng tỏ, lơ mơ rơi vào trong mắt Đoàn Cẩm Sơ

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Giả nha hoàn, trà trộn vào Dự viên

Chương 79: Giả nha hoàn, trà trộn vào Dự viên

Đối diện, là nơi nào?

Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, nhìn ra phía xa xa, phía trên tường viện kia tựa hồ mắc dây thừng, mà quần áo phơ trên dây thừng lại bị gió thổi qua vài cái, nhìn thoáng qua màu sắc quần áo, hình như giống y phục của nha hoàn trong Bát vương phủ.

Trong đầu nàng đột nhiên toát ra một ý tưởng táo bạo, Đoàn Cẩm Sơ siết chặt nắm tay, vòng qua dòng suối nhỏ, len lén đi tới chân tường, dưới ánh trăng nhìn kỹ một chút, quả nhiên là y phục màu xanh nhạt của nha hoàn!

Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy vui vẻ, thì ra viện này là nơi ở của tất cả nha hoàn của Bát vương phủ!

Đưa tay qua là có thể lấy được quần áo, Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một lúc không quyết, chẳng lẽ phải làm kẻ trộm một lần nữa sao? Nhưng mà, trừ phi nàng giả thành nha hoàn mới có thể xâm nhập đoàn leê quýy đoàn nhập vào Dự Viên, nếu không những thủ vệ kia nhất định sẽ cản nàng lại, nàng sẽ không gặp được Sở Vân Hách, sẽ không thể nói chuyện hồi cung với hắn, đây chẳng phải là.

Sau một hồi do dự trong lòng, Đoàn Cẩm Sơ cắn răng, thôi, không nghĩ được nhiều hơn nữa, cùng lắm thì dùng xong sẽ lặng lẽ trả trở về!

Quyết định chủ ý xong, Đoàn Cẩm Sơ nhìn ngó xung quanh, đây là chỗ cuối tường phủ, lúc này sẽ không có thị vệ tuần tra tới đây, đúng là thời cơ tốt nhất để gây án, vì vậy, khẽ kiễng chân, nàng đưa tay bắt được một cái váy liền kéo nhẹ xuống, vội vàng ôm vào trong ngực, bởi vì có tạt giạt mình, nhịp tim tăng nhanh, thân thể phát run, đứng yên tại chỗ mấy giây sau đó liền nhấc chân chạy!

Dọc theo đường đi, do quá khẩn trương nên người nàng lao đảo, đầu đồ mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng quay đầu lại xem phía sau lưng, chỉ sợ có người đuổi theo, cho đến khi chạy về phòng ở tạm nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Xuyên Tử còn chưa có trở lại, lau mồ hôi hột trên trán, Đoàn Cẩm Sơ giấu chiếc váy trong ngực ra, vừa thở vừa cười, trên đầu còn mang mũ, nàng trực tiếp mặc y phục màu xanh kia vào người, hướng về phía gương đồng nhìn trái rồi nhìn phải, quần áo hơi nhỏ một chút nhưng có thể tạm dùng được, chỉ là nhìn kỹ hơi có chút kỳ quái, ở bên trong nàng là trang phục nam nhân, ngoài lại mặc xiêm áo nữ nhân.

Mím môi suy nghĩ hồi lâu, Đoàn Cẩm Sơ thả búi tóc ra, ba ngàn sợi tóc thả tới thắt lưng, sau đó đem vạt áo cắt thành một đoạn ngắn, lại đem tóc bồng bênh sau ót buộc thành dạng đuôi ngựa, xem ra bộ dáng như vậy còn có chút hương vị của cô nương.

Mặc dù ăn mặc của nàng thoát nhìn không giống các nha hoàn khác, nhưng nàng cũng chỉ có thể thử đem ngựa chết chữa thành ngựa sống một chút, lại ra cửa đi tới Dự Viên.

Vậy mà, đến Dự Viên mới phát hiện, trên cửa chính trừ thủ vệ không

có một bóng người, nếu nàng cứ đi vào như vậy, bọn họ thấy khác thường, nhất định sẽ cùng cản lại, nếu vậy thì đi tong rồi !

Núp ở một gốc dưới cây đa, Đoàn Cẩm Sơ vô cùng ảo não, làm thế nào để dẫn thủ vệ canh giữ ra đây?

"Tân Lan, người đi thông truyền Ngọc Ngân cô nương đi, ta đi về trước để xem

Tiểu Sơ Tì đã tỉnh lại chưa, hẳn chưa có ăn bữa tối, một lát nữa phòng ăn đóng cửa rồi."

"Được rồi, vậy ta đi Ủ Lan các."

Đang khổ cực suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng của Tiểu Xuyên Tì, Đoàn Cẩm Sơ vội nhìn về phía đại môn, chỉ thấy Tiểu Xuyên Tì và Tân Lan song song đi ra, Tân Lan đi về bên phía nam, còn Tiểu Xuyên Tì đi tới chỗ nàng, nhất thời nàng sợ tới mức không dám thở mạnh, ôm cây diệp đa niên lê quýy đoôn đa thật chặt, động cũng không dám động.

Rốt cuộc, Tiểu Xuyên Tì đi từng bước một đến gần, Đoàn Cẩm Sơ khản trương, đồng thời lại len lén nhìn về đại môn, thủ vệ vẫn nghiêm túc như cũ, dù cho tránh được Tiểu Xuyên Tì, nàng vẫn là không thể vào được!

"Tiểu Xuyên Tì!" Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên mở miệng khẽ gọi.

Nghe tiếng, Tiểu Xuyên Tì bước hơi chậm lại, lập tức ngẩng đầu nhìn quanh, Đoàn Cẩm Sơ ngoắc, "Nơi này, tới đây!"

"Tiểu Sơ Tì!" Tiểu Xuyên Tì nghe được thanh âm quen thuộc, cau mày, lúc này mới nhìn về phía cây đa và cất bước đi tới, vậy mà, sau một khắc, con người lại lập tức tròn trĩnh, nói cà lăm không được hoàn chỉnh, "Tiểu

Sơ Tật, người. Làm sao người ăn mặc như vậy?
Người là. Là nữ nhân?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên là không phải, ta mặc y phục nha hoàn người liền coi ta là nữ nhân sao?"

Đoàn Cẩm Sơ trừng Tiểu Xuyên Tật một cái, một tay kéo hẳn lại gần hơn, cố nén giọng thấp xuống, "Tiểu Xuyên Tật, người giúp ta đi vào Dự Viên được không? Ta muốn gặp Vương gia, nói với hắn chuyện ta muốn hỏi cung, ta mặc y phục này là muốn trà trộn vào nhưng mà vẫn không vào được!"

"Cái gì? Người vì muốn trà trộn vào đó mới mặc trang phục nữ nhân?" Tiểu Xuyên Tật kinh ngạc lần nữa.

"Đúng vậy, ta mà mặc đồ thái giám vào, những thúi vệ kia lập tức nhận ra ta ngay! Ta bảo đảm, ta tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bất cứ người nào trong các người, chỉ cần có thể để cho ta gặp được Vương gia, dù là ta bị đánh cũng sẽ không khiến các người bị đánh". Đoàn Cẩm Sơ vội vàng đứng ra bảo đảm chứng minh lời thề son sắt.

"Nhưng mà, Tiểu Sơ Tật, ngộ nhờ chửi tít nổi giận.
Người biết đó, hôm nay chửi tít uống thuốc xong thấy rất tốt, lúc ta mới vừa đi ra, cảm xúc của chửi tít không nhìn rõ là tốt hay xấu, hôm nay An Tuyên vương cùng An Bình vương vừa tới một chuyến, sau khi bọn họ đi, chửi tít cũng không nói chuyện gì cả, nếu biết người lại tự ý xông vào, chỉ sợ.", Tiểu Xuyên Tật nhú mày lại, ấp a ấp úng, tỏ vẻ rất là khó xử.

Đoàn Cẩm Sơ gấp gấp, lắc lắc cánh tay Tiểu Xuyên

Tìt, mở giọng khóc cầu xin:

"Ai nha, không sao đâu, Tiểu Xuyên Tìt, người thương xót dìm ta đi! Ta muốn hồi cung, không phải là vì sợ người khác nói xấu chỉ tìt của người sao, người đối với ta rất tốt không phải sao? Giúp ta một lần, chỉ một lần thôi, đại ân đại đức của người ta suốt đời không quên đâu!"

"Tiểu Sơ Tìt." Tiểu Xuyên Tìt do dự, dừng lại nita khắc, mới nói: "Được, ta giúp người một lần này, chỉ cần người đừng hại ta bị chỉ tìt cắt đầu là được!"

"Hì hì, bảo đảm sẽ không đâu! Nếu như hấn giận muốn giết người, ta sẽ cùng chết với người!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ lập tức tràn ra vẻ vui sướng, tiếng nói cũng phát ra càng ngọt ngào yêu kiều.

Tiểu Xuyên Tìt ngẩn người, kinh ngạc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, thật lâu cũng không nói được lời nào, đột nhiên trong nháy mắt, hấn giống như hiểu được nỗi lòng riêng của chỉ tìt, nhớ một ngày kia, Tiểu Sơ Tìt dũng cảm dám nhảy ra cùng An Bình Vương gia đối kháng, nói hấn quan tâm chỉ tìt, một câu nói này, lúc ấy gây xúc động không chỉ là những hạ nhân bọn hấn, còn có cả chỉ tìt.

"Tiểu Sơ Tìt, không cần người chết theo ta, ta chỉ hi vọng người có thể làm cho chỉ tìt vui vẻ, chỉ tìt đã bị lạnh nhạt mười sáu năm, trong lòng người rất khổ, rất khổ." Trong mắt Tiểu Xuyên Tìt thoáng hiện chút nước mắt, khẽ cúi đầu, nâng tay áo lên lau lau rồi hạ xuống, sau đó nói: "Người cúi đầu xuống, đi theo ta."

"A, được." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, lẳng lặng đi theo sau

lưng Tiểu Xuyên Tử, mười ngón tay dùng sức xoắn ở chung một chỗ, diển đàn le quý đoôn chỉ cảm thấy tâm chính mình cũng theo đó biến thành chua xót, khó chịu đến cực điểm.

"Đây là ai?"

Đình đầu đột nhiên vang lên tiếng của thủ vệ, Đoàn Cẩm Sơ kinh sợ, đầu cúi hạ thấp xuống vài phần, do khẩn trương nên lòng bàn tay toát ra mồ hôi, lại nghe Tiểu Xuyên Tử trấn định tự nhiên nói: "Đây là Sơ Nhi, nha hoàn này ta mới chạm mặt, nha đầu này rất biết xoa bóp nắn vai, ta mang đến hầu hạ chủ tử."

"A, sao mà cách ăn mặc này lại vô cùng tùy tiện như vậy? Ngẩng đầu lên!" Thủ vệ kia gạt đầu một cái, rất là hồ nghi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 80: Nếu là nha hoàn, Bồn vương liền không khách khí

Chương 80: Nếu là nha hoàn, Bồn vương liền không khách khí!

Tiểu Xuyên Tử rõ ràng tức giận, trong giọng nói rất là không vui: "Thế nào, ngay cả người mà Tiểu Xuyên Tử ta mang tới cũng muốn tra sao?"

Thủ vệ bị sắc, cau mày chần chờ không quyết định, Tiểu Xuyên Tử là người hầu hạ bên cạnh vương gia, là người có thể nói chuyện với vương gia, nếu làm hấn mất hứng, thổi một cái gió bên tai, như vậy bọn họ. Suy nghĩ một chút, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Vào vào đi!"

Đã được như nguyện vào Dự viên, cảm giác của Đoàn Cẩm Sơ giống như đang đánh trận, toàn thân cũng mệt mỏi. Vừa trộm ý phục, vừa thay đổi cách ăn mặc, vừa lén lút dò thám, xúi giục đi/en;d'an;l=eq.u,yd\on Tiểu Xuyên Tử, khẩn trương gian nan thông qua thủ vệ. Tóm lại, vì muốn gặp mặt Sở Vân Hách một lần, coi như bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào nàng cũng dùng qua!

"Tiểu Sơ Tử, ta đi vào trước nói một tiếng với chủ tử, người ở bên ngoài chờ ta." Hai người dừng lại ở trước phòng, Tiểu Xuyên Tử giao phó nói.

"Ách, không được ah..., không phải người vừa mới nói là hần muốn đuổi ta đi sao? Tự ta trực tiếp đi vào tốt hơn." Đoàn Cẩm Sơ khẽ nhún mày lại, nói xong liền trực tiếp đẩy mở cửa, gấp đến mức Tiểu Xuyên Tử muốn kéo lại cũng kéo không được, suýt kêu lên tiếng, lại vội bịt miệng, mặt đầy lo âu tay nắm chặt lại.

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu, rón rén đi vào phòng trong, Cẩn Nhi cùng Huệ Nhi đang hầu hạ Sở Vân Hách rửa chân, nghe được có người đi vào, cả hai người nghiêng mặt nhìn, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, Cẩn Nhi mở miệng, "Người ——"

"Nô tỳ ra mắt Vương gia!"

Đoàn Cẩm Sơ vội vàng quỳ xuống, ánh mắt cúi nhìn mặt đất, thanh âm thỉnh an nhỏ như muỗi kêu.

Giọng nói mềm nhũn, yêu kiều ngọt ngào mềm mại đáng yêu ——

Trong lòng Sở Vân Hách kêu "lộp bộp" một cái, vốn là đang cúi đầu tập trung tinh thần xem sách, đôi mắt chậm rãi ngẩng lên, ngừng ở bóng người mặc đồ màu xanh quỳ ở cạnh bình phong bên kia.

"Tiểu." Đầu tiên là môi mỏng trương lên, sau một khắc, con người kịch liệt co rút lại, trong mắt xẹt qua từng đạo khiếp sợ, quyền sách trên tay "Bộp!" một tiếng rơi xuống trên mặt đất!

"Chủ tử!"

Cẩn Nhi và Huệ Nhi đang nghiêng cứu người tới là ai, bất thành linh nghe được một tiếng vang, vội nhìn về phía Sở Vân Hách, bất ngờ thấy ánh mắt hần ngậy ngốc, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nha hoàn kia, trong bụng hai người căng thẳng, lại nhìn sang lẫn nữa, trong một lúc bất chợt sáng tỏ, kinh hãi đến mức nói không ra lời!

"Cẩn Nhi và Huệ Nhi, thu thập xong thì lui ra đi!"

Sau lưng vang lên âm thanh mát lạnh lạnh nhạt của Sở Vân Hách, hai người ngoái đầu nhìn lại, lại thấy hần đã cúi đầu xuống nhặt quyển sách bị rơi, ánh mắt lại trở về trên sách, gương mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

"Dạ, chủ tử!"

Cẩn Nhi và Huệ Nhi nhìn nhau, vội cầm lấy vải bông, cẩn thận lau sạch sẽ nước đọng trên chân Sở Vân Hách, sau đó đỡ đi/en;d'an;l=eq.u,yd\on chân của hần dậy, hầu hạ hần tựa vào *trên nệm êm đầu giường.*

"Chùi tì, nô tỳ cáo lui!"

Hai người khom mình cáo lui, đi qua bình phong bước chân hơi dừng lại một chút, rồi đó nhanh bước rời đi, khép cửa từ bên ngoài.

"Cẩn Nhi, Huệ Nhi!"

Nghe được tiếng cửa mở, Tiểu Xuyên Tì kích động lập tức chạy đến, Cẩn Nhi và Huệ Nhi bị dọa sợ, vội lùi kéo Tiểu Xuyên Tì đi tới bên cạnh, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Sơ Tì có chuyện gì vậy? Nàng là.
. nàng là nữ nhân sao?"

"Không phải vậy, nàng."

Yên lặng quỳ trên mặt đất, nghe tiếng bước chân phía ngoài dần dần đi xa, Đoàn Cẩm Sơ vẫn như cũ nhìn mặt đất không dám ngẩng đầu, trong lòng cũng không biết tại sao lại trở nên khẩn trương, chỉ cảm thấy trống ngực đập "thình thịch" cuồng loạn, cơ hồ sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Mặt dù mắt của Sở Vân Địch nhìn chăm chăm sách, nhưng một chữ cũng không nhìn được, tay trái nhanh chóng níu chặt áo ngui bằng gấm đắp ở trên người, cuốn sách trong tay phải đã bị bóp biến hình, hết sức che giấu vẻ mừng rỡ như điên, hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ, một chút rơi vào đáy mắt, ánh mắt nhẹ nhàng, nhìn không chuyển mắt về phía Đoàn Cẩm Sơ, cố làm ra vẻ bình tĩnh, trong tiếng nói mơ hồ lộ ra mấy phần kích động khó tả: "Đứng lên đi!"

"Đạ!"

Đáp nhẹ một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi đứng dậy,

đôi mắt vẫn rĩ xuống, cơ rúm lại nơi bình phong, không dám làm một cử động nhỏ nào, vốn là muốn nói, muốn bàn chuyện, nhưng vào thời khắc này lại đột nhiên quên hết toàn bộ, cảm giác lắt an, thấp thỏm không dứt.

Sở Vân Hách nhìn nàng, môi mỏng cong nhẹ, "Cúi đầu làm cái gì? Đói đây?"

"Không, không qua!" Nghe vậy, trong bụng Đoàn Cẩm Sơ càng khẩn trương hơn, bật thốt lên lời cự tuyệt.

"Hả? Không chịu tới đây, vậy người đến phòng bổn vương làm gì? Thui về phía ngoài lại ngay cả người cũng trông không nổi, trong phòng bổn vương không nuôi phế vật, ngày khác toàn bộ chờ bị đánh chết đi!" Khóe miệng Sở Vân Hách nâng lên một nụ cười, bộ mặt phớt tỉnh phát ra cảnh cáo nồng đậm cùng nhắc nhở.

Quả nhiên, một câu nói ra, Đoàn Cẩm Sơ lập tức đi tới, đứng ở bên giường nhìn về hấn, quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: "Không được đánh chết bọn họ!"

Cầm dưới khe nâng, giật mình nhìn người trước mắt, ánh mắt ở trên mặt của nàng dừng lại thật lâu, sau đó nở nụ cười khi thấy hai má nàng đỏ ửng, nàng không được tự nhiên quay mặt đi, môi hồng nhô cao hơn, "Không cho nhìn!"

"Người. Rốt cuộc là. . . ." Sở Vân Hách làm bầm hỏi, nhịp tim tăng nhanh, vô cùng khẩn trương hỏi không ra một câu đầy đủ.

"Ta là." Hai chữ đi ra ngoài, Đoàn Cẩm Sơ lại

đột nhiên dừng lại, rồi rằm ở trong lòng không được tự nhiên cùng với hấn tức giận đầy bụng, nàng cắn chặt dưới môi, bị tức giận mà nói:

"Nô tỳ là nha hoàn mới tới, không phải là thái giám Tiểu Sơ Tật trong miệng vương gia, nô tỳ gọi là Sơ Nhi!"

Sơ Vân Hách lại ngậy ngốc, ngừng một lát mới phản ứng được, gương mặt tuân thủ hơi trầm xuống, một tay chế trụ cổ tay trắng của Đoàn Cẩm Sơ, kéo nhẹ một cái làm nàng liền ngã xuống ở trước người hấn, đỉnh đầu văng lên âm thanh nóng bỏng của hấn, "Sơ Nhi phải không? Nếu là nha hoàn, Bồn vương liền không khách khí!"

"Hả? Thế nào không. Ngô ngô."

Đôi môi bị lấp, nụ hôn của hấn tới vô cùng mãnh liệt, ôm lấy nàng thật chặt giam cầm ở trước ngực, không cho nàng một cơ hội cự tuyệt, lưỡi bá đạo ở trên làn môi nàng liếm qua cọ sát lẫn nhau, hấn không kìm lòng được tận tình phát tiết trên người nàng, giữa lúc nàng mơ mơ màng màng, hấn đã mở hàm răng nàng ra, lưỡi trơn trượt cuốn lấy toàn bộ ngọt ngào trong miệng nàng, cái hôn này, bá đạo mà không thiếu dịu dàng, rừng rực mà không mất triền miên, hấn vô cùng tham luyến thưởng thức mùi vị ngọt ngào của nàng, chưa bao giờ có một nữ nhân làm hấn có cảm giác ý loạn tình mê như vậy!

Nụ hôn của hấn, làm nàng khiếp sợ cùng hốt hoảng, sau ót bị tay hấn giữ lại, đôi tay cũng bị hấn kiềm chế, tránh không ra, trốn không thoát, khi hấn hôn sâu ở bên trong, tinh thần nàng dần dần mất đi, xui xẻo ở trong lòng hấn, bị đông đờ hấn, đôi tay trong đôi nõn chỉ còn lại có trống.

đang đọc truyện Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
không, nhiệt độ trong cơ thể cũng nóng lên kịch liệt, một
cổ khát vọng dần dất nằng, làm nằng không tự chịu được
muốn nhiều hơn.

Bàn tay to của hắn, chẳng biết lúc nào đã buông lỏng
nàng ra, lặng lẽ bò lên lưng của nàng.

"Ừ."

Không kìm hãm được tràn ra một tiếng yêu kiều, hô hấp
dồn dập, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên thanh tỉnh, tròn tròn
cặp mắt nhìn hắn, rõ ràng cảm thụ bàn tay to của hắn chạy
ở trên người nàng, từ bụng của nàng
đi/en;d'an;l=eq.u,yd|on từng điểm từng điểm dờ lên trên. .
.

Bạn đang đọc truyện Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Khó kìm lòng nổi, vết thương bị lộ

Chương 81: khó kìm lòng nổi, vết thương bị lộ

"Ưm ưm."

Khi ngón tay lạnh như băng của hắn dò trước ngực nàng, trong nháy
mắt, nàng nức nở một tiếng, bất chợt kinh hãi đẩy mạnh hắn ra, giật
mình đứng dậy, lui nhanh ra mấy bước, hơi thở gấp gáp, hai gò má
ửng hồng nói: "Người muốn làm gì? Ta. . . Ta là Tiểu Sơ Tử, ta là thái
giám!"

Đôi mắt Sở Vân Hách mê say nhìn Đoàn Cẩm Sơ không hề chớp mắt,
ánh mắt lom lom nhìn, tình dục trong cơ thể như lửa đang thiêu đốt
hắn, bàn tay ở bên trong áo ngủ bằng gấm bất giác nắm chặt lại
kéo cái chăn đã nhả thành một đống, hắn gằn từng tiếng, âm
thanh chất ngắt hỏi, "Thật sao? Người là thái giám thật à? Không. . .
Không phải là nữ nhân sao?"

"Ta." Đoàn Cẩm Sơ nhất thời chấn động, cánh môi hơi sưng
khẽ nhếch lên, hình ảnh hắn khổ sở rơi vào trong mắt nàng, làm cả
người nàng không khỏi phát run, chỉ trong chớp mắt, nàng cơ hồ
muốn bật miệng nói ra cho hắn biết, nàng chính là nữ nhân, vậy mà
lời vừa đến khóe miệng, đột nhiên nhĩ đến hết thảy mọi chuyện.

hoàn cảnh hiện tại giữa bọn họ, nghĩ đến vị hôn thê của hắn, nàng nhắm chặt đôi mắt lại, quay mặt đi, hai dòng nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống khuôn mặt, kiên định mở miệng, "Phải, ta là thái giám, chân chân chính chính, nếu người không tin, ta có thể cởi quần áo cho người xem."

"Ầm!"

Một tiếng thật lớn đột nhiên vang lên ở dưới chân, Đoàn Cẩm Sơ theo bản năng lui lại mấy bước, ngơ ngác nhìn xuống đất, hắn đang giận dữ đập mạnh cuốn sách.

"Tại sao? Tại sao muốn lừa gạt ta? Thân là thái giám, tại sao lại mặc y phục nữ nhân tới hấp dẫn ta!". Hai mắt Sở Vân Hách đỏ tươi, tự xưng gở bỏ thân phận, từng tiếng chất vấn, trong mắt cố che giấu tức giận và mất mát thật nhiều.

"Đúng. Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta muốn gặp người, nhưng vì người để cho bọn họ ngăn cản ta, ta. Ta không có cách nào, ta mới nghĩ ra giả làm nha hoàn lên đi vào tìm người, ta. . . Ngô ngô. . . ." Đoàn Cẩm Sơ khóc ra tiếng, thân mình uể oải chậm rãi ngồi xổm xuống ôm lấy hai đầu gối.

Hung hăng nhắm mắt lại, mi tiếp mơ hồ rung động, giờ phút này, Sở Vân Hách chỉ có một loại cảm giác như từ phía trên thiên đường rơi vào địa ngục, nặng nề mà thống khổ, một hồi lâu mới khôi phục lại cảm xúc hỗn độn, tâm lạnh như nước, làm sao có thể làm được tâm lạnh như nước. . . Nàng chỉ nói một câu lừa gạt hắn, hắn đã khó kìm lòng nổi, không cách nào khống chế lý trí bị mất đi. . . .

Nghe tiếng nàng khóc thút thít, thật lâu hắn cũng chẳng nói được gì, muốn đuổi nàng đi, mấy lần đến khóe miệng, lại yên lặng nuốt trở vào, rốt cuộc, hắn mở miệng, trong tiếng nói cố ý mang theo một phần lạnh lùng, "Tại sao người muốn gặp bốn vương?"

Nghe vậy, đầu Đoàn Cẩm Sơ ngẩng lên từ giữa hai chân, thút thít nói: "Ta muốn hỏi người, tại sao không để cho ta đi ra ngoài? Ta muốn đi, ta muốn hồi cung."

"Được, sáng sớm ngày mai bốn vương phái người đưa người vào cung." Sở Vân Hách nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt mở to không mục tiêu nhìn chằm chằm vào góc giường, chưa từng liếc nhìn nàng một cái.

"Ừ, còn nữa, trên người ta là y phục của nha hoàn, là ta trộm được, không biết là người nào giặt sạch sẽ phơi trên sợi dây không lấy vào, ta liền lén lấy đi, nhưng ta thật sự không cố ý ăn trộm, ta thẳng thắn nói với người, ta sẽ cởi ra ngay giao trả cho người, làm phiền người kêu Cẩn Nhi tỷ tỷ trả về cho nha hoàn kia."

Đoàn Cẩm Sơ nói xong liền đứng lên lần lượt cởi ra ba lớp quần áo phía ngoài, lộ ra bên trong là y phục màu lam của thái giám, đem quần áo xếp gọn đặt lên bàn, sau đó sợ hãi đứng ở nơi đó nhìn Sở Vân Hách, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Mới vừa ngủ dậy liền đi trộm y phục sao?" Ánh mắt sắc bén của Sở Vân Hách bắn qua, khóe môi nâng lên một lời châm biếm.

"Không phải vậy!"

Đoàn Cẩm Sơ lập tức biến hộ: "Ta không nghĩ sẽ đi ăn trộm, bụng của ta thật đói, nên định đi ra ngoài dạo, sau đó tình cờ thấy được y phục của nha hoàn phơi trên sợi dây, lúc này mới nghĩ đến điểm quan trọng, ai ngờ mắt bọn thủ vệ tinh vô cùng, may nhờ Tiểu Xuyên Tử nghĩa khí giúp ta, nếu không ta cũng chưa gặp được người! Dù sao, ta không phải là ăn trộm, chút khí tiết này ta còn có!"

"Tiểu Xuyên Tử?" Sở Vân Hách lạnh lùng cười một tiếng, gương mặt tuấn tú trở nên lo lắng, cứ như vậy nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, đôi mắt trong suốt nhưng đầy vẻ thâm sâu u ám, nhất thời cũng không biết mình đang tức giận hay là ghen tỵ với hắn, trong lòng giống như lửa đốt, giọng hung ác nói: "Dám làm ra chuyện này, bốn vương nên đánh hắn một trận!"

"Không được!"

Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, chạy vội mấy bước tới bên giường, vội vàng nói: "Người không được trách phạt Tiểu Xuyên Tử, là ta cầu xin hắn, hắn chỉ là có lòng tốt giúp ta, van cầu người không nên, người muốn trách phạt thì tốt nhất là trách phạt ta, là ta đáng chết, là ta không nên hại hắn, người."

Đối lại với đôi mắt băng lãnh của hắn, thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, cho đến khi mất hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngây ngốc nhìn hắn, đột nhiên, tay hắn mạnh mẽ nâng nàng trên cánh tay, hơi chút dùng sức, nàng lần nữa nhào vào trong ngực hắn, nhưng lần này hắn không hôn nàng, chỉ là ôm nàng, đem cằm dưới chống đỡ trên vai nàng, lẩm bầm hỏi nàng, "Người chỉ nhớ quan tâm đến người khác, có từng để ý đến ta không?"

"Ta." Trong cổ họng Đoàn Cẩm Sơ giống như bị vật gì chặn lại, nghẹn ngào, trong lòng đau xót khôn cùng, giống như thủy triều vỡ bờ tràn ra, bọn họ rõ ràng để ý lẫn nhau, lại. Trong khoảnh khắc, nước mắt lại rơi đầy mặt. Hít sâu một hơi, nàng ngáp ngừng nói nhỏ: "Buông ta ra! Người đường đường là nam nhân, là vương gia, không thể như vậy."

Nàng vừa động, hắn lập tức ôm nàng chặt hơn, giống như sợ không thấy nàng nữa, nàng kinh hãi dùng sức giằng co, đôi tay nắm chặt lấy vai hắn đẩy ra, hắn nổi giận, càng không cho nàng thêm một tia khe hở, ôm chặt đến nỗi cơ hồ ngực nàng hít thở không thông, "Thả ra, buông ta ra!" Trong lúc giây phút khó khăn, nàng lung tung chụp vào cánh tay hắn mà không biết, trong lúc vô ý chộp vào chỗ hắn bị thương, hắn thét lớn một tiếng, lập tức buông lỏng nàng ra!

Trên ống tay áo trắng tinh, mơ hồ có điểm đỏ rỉ ra, và lại càng thấm càng nhiều. Sở Vân Hách chau mày, nhanh

Cánh tay trái của hắn, làm mặt lạnh nói: "Đi ra ngoài!
Lập tức rút ra ngoài!"

Đoàn Cẩm Sơ ngã ngồi ở bên giường, gương mặt nhìn
cánh tay trái của hắn, môi hồng run rẩy, không để ý tới lời
của hắn, thất kinh hỏi: "Đây là cái gì? Tại sao.
Tại sao lại chảy máu như vậy?"

"Cái gì cũng không phải! Tiểu Sơ Tì, người lập tức rút
cho Bốn vương! Bốn vương không muốn nhìn thấy
người thêm một chút nào nữa!" Sở Văn Hách nhìn chằm
chằm nàng, giọng điệu lạnh lùng, trong mắt đầy vẻ lạnh
hàn không một chút tình cảm.

"Người bị thương! Ngày hôm qua người cứu ta nên bị
trúng tên trên cánh tay, phải không?" Đôi mắt Đoàn Cẩm
Sơ ngập nước nhìn chằm chằm vào hắn, giọng đột nhiên
bén nhọn găm nhẹ.

"Đông đông —"

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, ngoài cửa truyền đến
thanh âm của Cẩm Nhi, "Bẩm chủ tì, Ngọc Ngân cô
nương đến!"

Ánh mắt Sở Văn Hách nhìn về phía bình phong, mày
cau chặt lại, suy nghĩ một chút sau đó lạnh giọng nói:
"Hôm nay bản vương mệt mỏi, kêu Ngọc Ngân đi về
trước, các người cũng không cần hầu hạ, đều lui ra đi!"

"Dạ, chủ tì, nô tỳ cáo lui!"

Chương 82: Cô nương quá thái giám, ở chung một phòng.

dienviet.com

Nghe tiếng chân lên ngoài xa dần, Đoàn Cẩm Sơ mới bình tĩnh nhớ lại, lúc này chính là Tân Lan đến Ý Lan các truyền tin cho Ngọc Ngân, Ý Lan các là chỗ ở của cơ thiếp Sơ Vân Hách, là hẳn gọi Ngọc Ngân tới đây để thị tẩm.

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ đau xót, nhẹ nhàng cắn cánh môi, tay xiết chặt dây lưng ngang hông, nhìn xuống dưới, nói nhỏ không nghe thấy tiếng: "Thật xin lỗi, ta lại quấy rầy chuyện tốt của người."

Nghe vậy, ánh mắt Sơ Vân Hách chậm rãi quay về, trừng mắt nhìn nàng xem thường. Cảm giác lạnh buốt vừa rồi đã tan đi, hẳn khẽ thở dài: "Đừng ngây ra nữa, trong ngăn tủ có băng vải và thuốc, mau mang lại đây."

"A." Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu, ngây ra một lúc mới kịp phản ứng, vội vàng mở ngăn tủ lấy đồ, sau đó ngồi xuống bên mép giường, nhỏ giọng hỏi: "Rồi làm gì nữa?"

"Được rồi, người trở về nghỉ ngơi đi, điểm tâm ở trên bàn cũng đem về ăn đi, đừng để bị đói." Sơ Vân Hách tiếp nhận thuốc, nhìn vào nàng thân nhiên nói.

"Ta không đi!" Cái miệng nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ vênh lên, một tay lau khóe mắt ướt át, lương bình nói: "Ta muốn giúp người bôi thuốc, người không được đuổi ta đi!"

"Tiểu Sơ Tử!" Sơ Vân Hách mím môi phức tạp nhìn Đoàn Cẩm Sơ, tình cảm và lý trí giằng xé lẫn nhau,

chống lại đôi mắt sưng đỏ đã khóc của nàng, cuối cùng không đành từ chối nói "Được."

Ngồi xích lại gần một chút, Đoàn Cẩm Sơ nhắc tay trái của Sở Vân Hách đặt trên đùi nàng, sau đó vén ống tay áo của hắn, lại nghe hắn nói: "Để ta cởi áo ra, không thể vén cao được."

"A." Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu, đưa tay mở thắt lưng kéo vạt áo hắn ra, lộ ra lồng ngực màu đồng cổ khêu gợi. Tuy hắn có vẻ hơi gầy, nhưng rất rắn chắc, làm cho mặt nàng nóng lên, lặng lẽ nhuộm thành một vệt đỏ ửng. Bởi gương ngưng, nàng vội vàng cúi đầu cẩn thận cởi giúp hắn. Trên cánh tay trái, một lỗ hồng đỏ sẫm hiện ra trước mắt, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi ớn lạnh hít một hơi!

Máu vẫn còn rỉ ra bên ngoài từng chút một, chảy xuống trên cánh tay nhẵn nhụi của hắn, rõ ràng có thể thấy được miệng vết thương sâu như thế. Khoé mắt lại phấp phồng lần nữa, khẽ cắn môi, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng lấy vải bông trong hộp thuốc y dụng ra đặt trên miệng vết thương hắn để cầm máu, đồng thời không nhìn được chảy nước mắt đau lòng hỏi hắn: "Tại sao? Tại sao người lại ngốc như vậy? Tại sao không cần đến tính mạng mà cố cứu ta? Tại sao."

Sở Vân Hách gạt tay phải lên, dịu dàng lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Sơ Tật, nếu có kiếp sau, nếu như người sinh ra là nữ nhân, có thể gả cho ta không?"

"Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, tiếp theo khóc loạn lên: "Người. . . Người đã bị như vậy mà vẫn còn hỏi

chuyện này, người. . ."

"Có nguyện ý hay không?" Sở Vân Hách lên tiếng cắt đứt lời nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, vẻ mặt chăm chú không có một chút ý nói đùa.

"Ách. . . Ngộ nhớ, ngộ nhớ ta thành nữ nhi, người cũng chuyển thế thành nữ nhi? Đó không phải là đồng tính luyện ái sao?" Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, rất là rối rắm hỏi.

Nghe vậy, mặt mày của Sở Vân Hách lập tức đen sì, dùng sức cắn chặt răng nói: "Người không nói những lời mất hứng không được sao? Nhanh lên, bôi thuốc trước!"

"A. A."

Đoàn Cẩm Sơ áo ngực gật dật, đợi máu gần như không rỉ ra nữa, liền cầm bình sứ chứa thuốc bột, nhẹ nhàng rắc vào chỗ vết thương. Thuốc bột kia kích thích làm Sở Vân Hách cau chân mày lại, ra sức túm chặt lấy chân không kêu một tiếng.

Bôi thuốc xong, lại dùng vải lụa cẩn thận băng kỹ, thao tác tay của Đoàn Cẩm Sơ cũng tương đối gọn ghẽ. Bởi vì ở thời hiện đại nàng từng học qua một năm y tá, cho nên xử lý ngoại thương vẫn rất có kinh nghiệm.

"Y phục khác của người đặt ở đâu, ta lấy một bộ cho người mặc."

"Ở gian ngoại tử y phục."

"A. người đợi một chút"

Ờ, người đẹp mới chuu.

Bận rộn xong, Đoàn Cẩm Sơ nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, lông mày chau lại mà nói: "Đêm đã khuya, vậy người nghỉ ngơi đi, ta quay trở về. Còn y phục dính máu này, ta cầm đi giặt sạch giúp người."

"Không cần người làm, sáng mai có Cẩn Nhi xit lý." Sở Vân Hách nói.

"Ừ, vậy ta đi đây." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, thầm nghĩ, cô nam quả thái giám, ở chung một phòng, dù thế nào cũng không tốt? Huống chi nàng là một thái giám giả mạo, ngộ nhờ hần nita đêm nổi tính cầm thú, thực sự cời y phục của nàng nghiệm thân thì sao?

"Tiểu Sơ Tí!"

Ài ngờ, đang nghĩ ngợi, phía sau lại vang lên âm thanh của Sở Vân Hách, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, nghiêng đầu lại, nghi hoặc nhìn hần, "Làm sao vậy?"

"Tôi nay, người ngồi trên giường nhỏ ở gian ngoài đi." Sở Vân Hách quay mặt đi chỗ khác, cố làm ra vẻ lạnh nhạt nói.

"Ách. . . vậy ngộ nhờ người. . . Người lại phát thú tính, nhân lúc ta ngủ thiếp đi, đem ta. . ." Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ giật giật, rất là uyển chuyển ám chỉ.

"Bốn vương có thể làm gì người được sao?" Sở Vân Hách tự giấu cong môi, liếc xéo nàng mà nói: "Chuyện chăn gối, bốn vương vẫn thích cùng làm với nữ nhân."

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ bị sắc, lập tức đỏ mặt tía tai. Nàng nhớ ra việc Ngọc Ngân vừa rồi, khẩu khí rất là chua lè: "Đã bị thương rồi mà tính háo sắc vẫn không thay đổi! Người bị như vậy mà vẫn thích làm loại chuyện đó với nữ nhân sao?"

"Bốn vương là nam nhân bình thường. . ." Sở Vân Hách mới trả lời nửa câu đúng lý hợp tình, giọng nói liền bất chợt dừng lại, ngừng một phen, mới kín đáo nhẹ nhàng nói: "Nhưng mà hiện tại lại không được bình thường. . ."

Lời này, như một quả bom nổ ở trong lòng Đoàn Cẩm Sơ, là nàng làm thương tổn hấn, là nàng bắt nam bắt nữ hại hấn như thế. . . "Thật xin lỗi, người, người không phải có vị hôn thê sao? Nàng khẳng định rất dễ thương, người sẽ thích nàng ta. Ta, ta chỉ là thái giám. . ."

"Đừng nói nữa, đi ăn điểm tâm đi." Sở Vân Hách khép hờ con người, chậm rãi nói.

"A."

Một cái bàn lớn đầy bánh vừng, bánh hạnh nhân, bánh dứa nướng, bánh nếp. . . Rất nhiều loại, Đoàn Cẩm Sơ ăn bất kể trời đất, vừa ăn mặt mày hớn hờ nói: "Ăn thật ngon, Bát đại gia, người rất thích ăn điểm tâm phải không? Nếu không sao trong phòng người luôn chuẩn bị rất nhiều!"

". . ." Sở Vân Hách trầm lặng, đó không phải là hấn cố ý chuẩn bị cho nàng sao? Hấn là nam nhân, lúc nào lại thích ăn nhiều đồ ngọt thế này, chỉ ngẫu nhiên ăn một hai miếng mà thôi. Hôm đó thấy nàng ăn sạch điểm tâm trên

thư án của hắn , mà đáng vẻ lại rất hoan hỉ. Nên từ hôm qua cho tới hôm nay, hắn liền cho người chuẩn bị một chút, để giữa nàng đột nhiên bị đối lưng. Không ngờ tới, hắn lại đoán trúng.

Không nghe được trả lời, Đoàn Cẩm Sơ cũng không thèm để ý, tiếp tục ăn cực kì ngon lành, trong lòng chỉ nghĩ, trình độ làm điểm tâm của người thời cổ thật không tệ, tuyệt không kém chút nào so với người hiện đại!

Ăn no rồi, lại uống xong hai chén nước, Đoàn Cẩm Sơ thỏa mãn vỗ vỗ bụng, quay sang cười với Sở Vân Hách, "Cám ơn người, ta ăn no rồi."

"Lại đây!" Sở Vân Hách nói.

"Vâng."

Đoàn Cẩm Sơ đi qua ngồi xuống, Sở Vân Hách lấy Nhạn Linh tiến từ dưới gối ra cho nàng xem, "Người có từng nhìn thấy qua có người sử dụng loại ám khí này chưa?"

"Ách. . ." Đoàn Cẩm Sơ lẩn qua lật lại nhìn hồi lâu, lắc đầu vẻ mặt đau khổ mà nói: "Bất đại gia, ta mất trí nhớ mà, cái gì cũng không nghĩ ra. Ngay cả chính mình làm sao vào cung làm thái giám, ta đều không nhớ rõ, ài!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82

Nguồn bị nhảy chương

Chương 83: Thời khắc âm áp, nữ trên nam dưới

Chương 83: Thời khắc âm áp, nữ trên nam dưới

"Một chút ấn tượng cũng không có sao?" Sở Vân Hách cau mày, thần sắc nghiêm túc xác thực hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ lại lắc đầu, "Thật mà, hoàn toàn không có ấn tượng."

"Vậy người có đặc tội với người nào không?" Sở Vân Hách lại hỏi.

"Không biết." Đoàn Cẩm Sơ cũng thật sự nghĩ không ra, tại sao có người muốn giết nàng, chẳng lẽ là người đời trước có cừu oán với người nào sao? Như vậy, nếu có cơ hội, ngày nào đó phải hỏi Tiêu Nhược Vân một chút, có lẽ hắn sẽ biết !

"Tiểu Sơ Tử, tên thực sự của người là gì?"

"Đoàn Cẩm Sơ!"

"Sao?" Con người Sở Vân Hách híp lại, buồn bực mới nói: "Sao tên của người cũng giống như là tên của cô nương vậy? Rất là nho nhã!"

"Khụ khụ, tên đó không phải là vừa xứng với con người của ta sao! Đáng dấp ta như vậy, nếu tên gọi là đội trời hoặc đạp đất gì đó, chẳng phải khiến cho người khác vừa nghe xong liền cười phun sao!" Đoàn Cẩm Sơ trợn trắng mắt một cái, vì che giấu chột da, còn cố ý ưỡn ngực.

Ai ngờ, hai con mắt Sở Vân Hách thật sự chăm chú nhìn vào trước ngực nàng, và lại con mắt không chuyển cú nhìn chăm chăm, hành động này khiến cho trong lòng Đoàn Cẩm Sơ lập tức phát sinh cảnh giác, không chút nghĩ ngợi một tay đưa ra che đậy ánh mắt của hắn, quát nói: "Nhìn cái gì vậy? Không cho người nhìn ta kỳ lạ như vậy! Ta không thích làm người đồng tính luyến ái đâu!"

"Bốn vương lại càng không thích, đáng chết không thích!" Lòng Sở Vân Hách bị chọc trúng cảm giác khó tả, liền cắn răng d.i;en/da;n'l'equ,ydo=n nghiêng lợi, giơ tay lên bắt lại tay Đoàn Cẩm Sơ, sắc mặt cực kỳ không tốt mà nói: "Thân thể này của người xem ra so với Bốn vương còn gầy hơn, dù thế nào cơ ngực của Bốn vương vẫn lớn hơn một chút?"

"Khụ khụ, là do mẹ ta sinh ra ta thành như vậy, người có ý kiến à?" Đoàn Cẩm Sơ tỏ vẻ không phục sắc súa nói, lúc này, nàng phải lấy ra bản lãnh giao hoạt nhằm di dời đi hoài nghi của hắn, chết cũng không thể để cho hắn biết nàng là nữ nhân, nếu không, nàng nhất định sẽ bị thất thân rồi làm thiếp !

"Chỉ mới nói với người vài câu, tính khí của người lại càng hung hăng hơn!" Sở Vân Hách không vui cau mày, duỗi ngón tay đâm chọc trên

trán Đoàn Cẩm Sơ, trợn mắt nói: "Người đập bể chai thuốc hít của Tiểu Xuyên Tử rồi sao?"

"Ách." Đoàn Cẩm Sơ buồn bực chà nhẹ mi tâm, chu mỏ nói: "Làm sao người biết? Tiểu Xuyên Tử cáo trạng với người sao? Ta đã cam kết với hần ta sẽ kiếm tiền bồi thường cho hần rồi mà!"

"Tại sao lại đập bể? Có ai khi dễ người sao?" Sở Vân Hách không đáp, hỏi ngược lại.

"Không nói!" Đoàn Cẩm Sơ chu miệng nhô lên, nghiêng mặt gương cầm ra, "Người không cần hỏi, dù sao ta cũng không muốn nói."

"Vậy được, Bốn vương không hỏi, người cũng không cần bồi thường tiền cho Tiểu Xuyên Tử, người đền không nổi đâu, Bốn vương đã thưởng cho hần những vật khác rồi." Khóe môi Sở Vân Hách hơi cong lên, cười nhạt nói.

Đoàn Cẩm Sơ đầu tiên là ngăn người, sau đó lập tức cự tuyệt, "Không cần, chuyện do tự ta làm sai, tự ta gánh chịu, có một ngày ta cũng sẽ kiếm đủ tiền thưởng cho hần."

"Tiểu Sơ Tử, người có cốt khí là chuyện tốt, nhưng chỉ lấy việc người làm thái giám thì tiền tiêu hàng tháng là một bạc tiền tử, dù cho người để dành hai mươi năm cũng không bồi thường được! Không được phân chia rõ ràng với Bốn vương như vậy, Bốn vương không thích!" Sở Vân Hách nhíu lông mày, rất không hài lòng nàng so đo cùng hần, tựa như nàng làm như vậy chính là không đem hần để trong lòng, nhưng mà, không phải lúc ban ngày hần vừa mới hạ quyết tâm, sẽ không tiếp

tục sai lầm với nàng sao?

"Ách." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, miệng há thành trũng gà, lông mi chớp chớp suy nghĩ hồi lâu, mới lùi một bước nói: "Được rồi, vậy coi như ta nợ người một nhân tình, người đã cứu ta, ta nợ người ân cứu mạng, đều tính gộp chung một lần, về sau nếu có cơ hội ta sẽ báo đáp người."

"Ha ha, không cần đâu, đối với người, Bốn vương chưa bao giờ nghĩ muốn hồi báo." Sở Vân Hách khẽ cười lắc đầu, màu đỏ ánh nến chiếu rọi trên mặt hần, như phốt lên một lớp phấn hồng, xinh đẹp đến nỗi làm người ta không thể dời mắt được.

Đoàn Cẩm Sơ nhìn gương mặt đó, không khỏi có chút mất hồn, bây giờ bọn họ dù muốn yêu cũng không dám yêu, hiện tại là đang tra tấn lẫn nhau, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thừa nhận cũng không được, nàng chính là thích hắn, chỉ từ hôm qua đến bây giờ, trong thời gian thật ngắn này, hắn đã d.i;en/da;nl'equ,ydo=n làm cho nàng khắc cốt minh tâm, chẳng qua là tình yêu này Quá bất đắc dĩ.

"Nhìn cái gì?" Sở Vân Hách bị nàng chăm chú nhìn không chớp mắt, cảm thấy có chút không thoải mái, gương mặt tuấn tú hơi nóng lên, bấm tay gõ lên giữa trán của nàng, thấp trách mắng: "Đem tóc này của người vắn lên , bây giờ càng nhìn càng thấy giống bất nam bất nữ rồi."

"Ách, lại gõ ta?" Đoàn Cẩm Sơ lập tức đem lòng bàn tay xoa lên trán, tức giận nói: "Ta là như vậy đó, dù sao Nhiếp Phong Nhiếp Huyền cũng nói ta là yêu nghiệt, ta chính là yêu nghiệt, vậy thì sao nào?"

"Hả? Bọn họ nói người như vậy sao?" Sở Vân Hách ngây người, tiếp theo bật cười nói: "Nhìn xem người đem bọn họ trên chóc thành cái dạng gì rồi, hai tên nô tài kia cũng thật là, suýt nữa đã giết chết người rồi , Bốn vương bây giờ thực sự xin lỗi người đây !"

"Hừ hừ, đúng là lỗi của người mà, người là chủ tử, nên gánh chịu trách nhiệm nhiều hơn! Còn nữa, người thế mà để cho người khác kéo ta đi ra ngoài cho chó ăn, người có ý gì à? Một hồi thì rất tốt với ta, một lúc sau lại ác như vậy, thật đáng ghét! Thêm nữa, người từng nói đã nghiệm qua thân thể của ta rồi, là có ý gì đây? Chẳng lẽ đêm hôm đó ta ngủ trên giường bên ngoài, nửa đêm người len lén cỡi y

phục của ta ra rồi sao?" Đoàn Cẩm Sơ khố não chăt vắn, vậy mà vừa nói xong mới nhớ lại mình hỏi một vấn đề có biết bao ngu ngốc, hấn nếu đã nhìn qua, lẽ nào không biết nàng là nữ nhân? Nếu biết, chắc chắn vừa rồi sẽ lập tức đem nàng ăn sạch sành sanh.

Sở Vân Đách nhìn biểu tình tự oán tự giận của nàng, xinh đẹp đáng yêu cực kỳ, nếu từ cổ nhìn lên trên, không ai có thể đem đường mạo của nàng xem thành một nam nhân, nhưng nếu nàng cố tình thì. Trầm trầm thở dài, hấn dòi mắt đi, thân nhiên nói: "Chuyện xảy ra trong quán rượu, người tự suy nghĩ phán đoán đi, Bốn vương không muốn giải thích gì cả. Nên nhớ, sau khi người ra khỏi Bát vương phủ, dĩ;en/da;nl'equ,ydo=n một chữ cũng không thể tiết lộ về việc bị đâm ngày hôm qua, càng không thể nói ra chuyện Bốn vương bị thương, có hiểu không? Còn về chuyện lén cởi quần áo của người ra, người cảm thấy có khả năng sao? Bốn vương là thân phận gì, có thể làm ra loại chuyện xấu xa này sao?"

"Ngừng. Cái sao vậy?" Đoàn Cẩm Sơ suy nghĩ một chút, lại rất không hiểu hỏi lại, không phải là đang ra lệnh cho toàn thành truy lùng để bắt hung thủ về quy án sao?

Làm như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, hấn khẽ cười nói: "Hung thủ có thể từ từ bắt, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ làm cho hoàng thượng biết Bốn vương là vì cứu người bị thương, người còn có thể sống sao? Tuy rằng Bốn vương không được hoàng thượng yêu thích, nhưng dù sao cũng vẫn là con trai của hoàng thượng, chắc chắn hoàng thượng sẽ không giữ lại tính mạng của người!"

"Ách, lẽ nào lại như vậy?" Đoàn Cẩm Sơ nhìn

Àen, ưi ra chuyẹn ưà như vậy! Đoàn Cẩm Sơ cũng tỉnh hiểu ra, ngơ ngác tính toán một lát, đột nhiên cười hì hì nói: "Ta hiểu rõ rồi, người ở trong quán rượu là cố ý đối phó thôi phải không? Người muốn làm ra vẻ cho bọn An Bình vương nhìn, đúng không? Nếu như người thật sự muốn xit trí ta, người cũng sẽ không xả thân cứu ta phải không?"

"Ha ha." Sở Vân Hách cúi đầu cười rộ lên, trong mắt ánh cười một lát, lại ngẩng đầu lên nhìn Đoàn Cẩm Sơ cười, cười không ngừng. Đoàn Cẩm tức giận mặt đỏ lên, đưa ra quả đấm làm bộ muốn đánh hấn, hấn mới ngừng cười nói: "Người cũng không phải là quá đàn!"

"A a a, người là đồ bại hoại! Người mới là kẻ ngu ngốc! Ta là người thông minh đệ nhất thiên hạ!" Đoàn Cẩm Sơ không thuận theo, một bên kêu gào, một bên giương nanh múa vuốt xông đến, trong phút chốc cả hai đều bổ nhào vào nhau d.i;en/da;nl'equ,ydo=n rồi lăn lên trên giường, thành ra tư thế nữ trên nam dưới !

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Xa nhau, tiếp tục sai một lần cuối cùng

Chương 84: Xa nhau, tiếp tục sai một lần cuối cùng

Chẳng lẽ, đây chính là đụng ngã trong truyền thuyết sao?

Cả người Đoàn Cẩm Sơ cứng ngắc nằm ở trên người Sở Vân Hách, đờ mặt ra nhìn hấn, mà từ đầu tới cuối Sở Vân Hách và Đoàn Cẩm Sơ đều là bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt tất nhiên là kinh ngạc, còn may là hai người cứng một lát đã phản ứng lại, Đoàn Cẩm Sơ vội lật người xuống, quần bách nghiêng mặt không dám nhìn tới hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy những rặng mây đỏ, ngượng đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào, bộ dạng này, giống như nàng có bao nhiêu sao. Giống như không thể chờ đợi nữa!

Sở Vân Hách ngửa mặt nằm ở trên giường, nhìn gò má của Đoàn Cẩm

Sở Vân Hách ngửa mặt nằm ở trên giường, nhỉnh gò má của Đoàn Cẩm Sơ, trên khuôn mặt anh tuần cũng hiện lên căng thẳng, mười ngón tay nắm chặt đệm giường dưới thân, tư vị trong lòng lại không nói nên lời.

Hai bên trầm mặt một hồi lâu, rồi lại đồng thời mở miệng. . . .

“Tiểu Sơ Tử. . . .”

“Bát đại gia. . . .”

Lời nói đồng loạt này, hai người đều kinh ngạc, ngây ra một lúc, rồi ngây ngô cười rộ lên, Sở Vân Hách cười nói: “Người muốn nói gì?”

“Người nói trước đi, người muốn nói gì?” Đoàn Cẩm Sơ nghiêng đầu qua, lúm đồng tiền trên má thật sâu.

“Người nói trước đi.” Sở Vân Hách híp mắt lại, mặt cười bí hiểm.

“Không được, người nói trước đi, ta nói sau.” Đoàn Cẩm Sơ không thuận theo, sợ mình mắc mưu hắn, rất ngang ngược kiên trì nói. Tình tình h. i; end a n l, e q' u y; d o n

Tay phải Sở Vân Hách chống giường ngồi dậy, mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, cười nhạt nói: “Bây giờ người mệt không? Nếu như mệt thì ngủ sớm đi.”

“Ta vừa mới tỉnh ngủ không bao lâu mà, nếu người mệt, vậy ta sẽ đi ra ngoài, không quấy rầy người.” Đoàn Cẩm Sơ nói.

“Ừ, sáng mai người còn phải vào cung, phải dưỡng tinh thần thật tốt.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, đứng dậy vừa bước một bước, lại đột nhiên quay đầu lại nói: “Sau khi ta đi, người phải đổi thuốc và uống thuốc thật tốt đấy, ngừng lại một lần cũng không được, biết không?”

“Ha ha, biết.” Sở Vân Hách buồn cười đáp ứng, trong nội tâm lại tràn đầy cảm động.

“Ừ, hì hì, ngủ ngon!”

“Đợi một chút!”

Sở Vân Hách lại đột nhiên mở miệng, thật giống như cách một tấm bình phong, giữa bọn họ liền cách xa nhau hai đầu chân trời, trong đầu rất không muốn, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Đoàn Cẩm Sơ, suy nghĩ một chút, mím môi nhẹ giọng nói: “Tiểu Sơ Tử, ngày ấy người nói không muốn yêu thích ta nữa, là thật sao?”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngây ra, chớp mắt to nhìn hắn, chỉ cười không nói, Sở Vân Hách bị vẻ mặt của nàng làm cho cực kỳ lúng túng, đợi một hồi cũng không nghe được đáp án, lại có chút tức giận nằm xuống, để lại cho Đoàn Cẩm Sơ một cái lưng, kéo chăn nhắm mắt đi ngủ.

“A? Tức giận?” Đoàn Cẩm Sơ le lưỡi, bật cười đi tới, nghiêng người nhìn mặt của Sở Vân Hách, chế nhạo nói: “Làm gì mà tức giận! Khuôn

mặt bây giờ của người rất khó coi đấy, hì hì, người cười một cái, ta liền nói cho người biết!”

“Không cười.” Sở Vân Hách rầu rĩ trả lời hai chữ, mắt vẫn nhắm chặt như cũ.

“Ồ, thật sự tức giận sao?” Đoàn Cẩm Sơ nghiêng người, ngón trỏ lặng lẽ điểm lên trên môi của hắn, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm rực rỡ, hơi thở ấm áp vây quanh bên lỗ tai hắn, dù hoặc nói nhỏ: “Sở Vân Hách, người cười một cái ta liền nói, chỉ cười một cái là được rồi.”

Bên tai ngứa ngứa, trong cơ thể nổi lên một hồi nóng ran, hai mắt Sở Vân Hách càng nhắm chặt hơn, đáng chết, thái giám này lại dễ dàng khơi lên dục hỏa của hắn, phía dưới cơ nhiên lại không khống chế được mà nổi lên phản ứng, nhưng mà hắn lại phải một mình chịu đựng đau khổ. Một chút hờn dỗi giấu ở trong lòng, hắn phát cáu đột

nhiên mở to hai mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đoàn

Cẩm Sơ nói: “Tùy người nói hay không nói, yêu thích hay không yêu thích, đi ra ngoài ngủ!”

Tình Tình

“Người.”

Đoàn Cẩm Sơ ngăn người nhìn về mặt biến đổi so với lật sách còn nhanh hơn của người nào đó, cả người cứng lại một hồi, về mặt bị thương nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, lìa dục trong mắt hắn không che dấu chút nào hiện ra ở trước mắt nàng, dáng vẻ của hắn như vậy làm nàng kinh sợ, đột nhiên ý thức được cái gì, hốt hoảng vội ngồi thẳng lên muốn chạy trốn, thế nhưng hắn lại chợt kéo gáy nàng xuống, đánh bật ngò hôn lên môi của nàng!

“Um. um.”

Đoàn Cẩm Sơ lập tức giằng cơ, hai tay đẩy hắn ra, đầu thì né tránh hai bên, mơ hồ không rõ nói: “Không. Không được a. Người không thể. Như vậy. Buông ta ra.”

Lưỡi của hắn lá đạo xâm nhập vào trong miệng của nàng, vôi vàng hấp thu hương thơm của nàng, hôn nóng bỏng mà kịch liệt, đã sớm quên cánh tay trái đáng bị thương, hai cánh tay ôm nàng rất chặt, làm nàng kháng cự cũng dần dần vô lực, bị hắn hôn đến ý loạn tình mê, xui xẻo ở trên giường, buông thả mình để chìm đắm trong thiên miên của hắn, trong lúc không kịp lòng được vô ý thức đáp lại hắn, hai tay trắng nõn từ từ đặt lên cổ của hắn.

Nếu bây giờ hắn coi ý phục của nàng, nếu tối nay hắn muốn nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn, nàng nghĩ nàng sẽ không cự tuyệt được, dù là lý trí kháng cự, tâm cũng đã rơi vào tay giặc, nàng tình nguyện, tình nguyện trầm luân cùng với hắn.

Vậy mà, lúc hắn và nàng trong sự kích tình không thể nào không chế hắn lại buông nàng ra, trên gương mặt tuấn tú là một mảng hồng, con người hiện đầy dục vọng nhìn nàng chăm chăm, vừa thở hổn hển vừa cắn răng nói: “Một lần cuối cùng, tiếp tục sát một lần cuối cùng, ngày sau ta nhất định sẽ không xâm phạm người nữa, qua tối nay, chúng ta coi như chưa bao giờ biết, nếu gặp nhau, xem như người xa lạ!” Tình Tình

Trái với ánh mắt của hắn, vẻ mặt của Đoàn Cẩm Sơ tái nhợt, tim đập nhanh và loạn nhịp nhìn hắn, một lúc sau, mới máy móc gật đầu, “Được. . . . Được. . . . Đến đây kết thúc.”

Đứt lời, xoay người, từng bước từng bước đi qua hành phong, đến giường bên ngoài hăm xuống, chần kéo cao, mặc cho nước mắt im lặng chảy xuống ở trong chăn, tan nát cõi lòng.

Nghe nàng nằm trên giường, nghe trong phòng yên lặng,
Sở Văn Đách níu chặt chân gấm, con mắt đen như mực
vô thần nhìn chằm chằm nóc phòng, khóa mắt của uớt át
một mảnh.

Cả đêm chưa chợp mắt, tới lúc rạng sáng mới vô tri vô
giác ngủ, đợi đến lúc tỉnh ngủ đã là nửa xế chiều.

Tỉnh lại, trong phòng không có một bóng người.

Đoàn Cẩm Sơ giật mình lò dậy, chân trần chạy vào bên
trong, giường gọn gàng sạch sẽ, trong đĩa nhỏ ở trên bàn để
đầy nhiều loại điểm tâm, sáng sủa sạch sẽ, ánh mặt trời rải
xuống đất, hân, không có ở đây, để lại tịch mịch cả một
phòng.

Mùi thơm của hoa oải hương bay vào, Đoàn Cẩm Sơ
ngồi chồm hóm ở trên mặt đất, ôm đầu gối, nước mắt đầy
mặt. Đã biết là sẽ không có kết quả. Cần gì
phải bắt đầu. Cần gì phải.

Đột nhiên, mơ hồ có tiếng bước chân vang lên, Đoàn
Cẩm Sơ vội đứng lên đi ra phòng ngoài, lòng không
khóang chế được mà kích động, kinh ngạc nhìn cửa, cửa mở
ra, chợt đi vào hai bóng người, nhưng chính là Cẩm Nhi
và Huệ Nhi.

“Tiểu Sơ Tật, người đã tỉnh! Người chờ một chút, chúng
ta đi bưng nước nóng và thức ăn đến.” Hai nha hoàn giống
như không nhìn đến vết nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt
của nàng, nhanh chóng nói xong rồi vội vàng đi ra ngoài.

Rửa mặt xong, Đoàn Cẩm Sơ quyết tâm ăn cơm, cơm rất ngon, có hẳn món ăn, còn có một canh, lại còn có một chén tổ yến cao cấp nghe nói là chỉ có chửi tì mới được ăn.

“Tiểu Sơ Tì, người đã ăn no, vậy thì đi thôi, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đã đợi ở đại môn rồi.” Cẩm Nhi mỉm cười nói.

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu.

Huệ Nhi cười với nàng, đi vào bên trong, lúc đi ra thì trên tay đã cầm một bao giấy dầu, “Tiểu Sơ Tì, những điểm tâm này người mang vào cung ăn, chửi tì nói hẳn không thích ăn những thứ này, để lại cũng là lãng phí.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ ngậy người một hồi, gật đầu lần nữa, cười mà rơm rớm nước mắt.

Xe ngựa chạy liên mạch đến hoàng cung, vén rèm xe, nhìn lên bầu trời, mặt trời đỏ như lửa đau nhói mắt, nhưng có một góc ở trong lòng, trời lại đầy mây đầy mưa, từ đó sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.